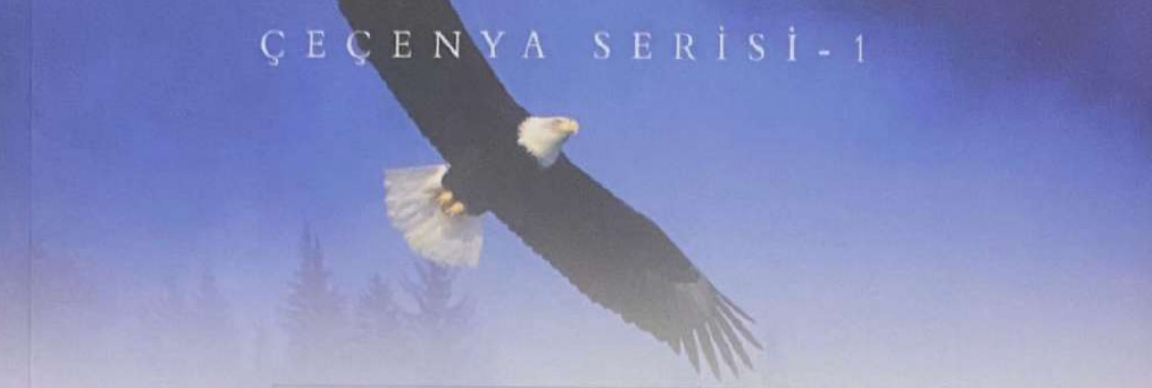
ÇEÇENYA SERİSİ-1

KIYAMOĞLU SANCAKTAR

MOSKOF MEZARLIĞI

Kafkaslarda Kıyamın Kalp Atışları

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 9. BASKI

DİLA

ROMAN

Gömülen onbinlerce asker, bin küsür araç, onlarca helikopter, uçak, sayısız cephane...

Ve mitinglerde, meydanlarda, camilerde çağlayan bir dua... bir haykırış "Çeçenya Ruslara mezar olacak"...

Oldu ve "Moskof Mezarlığı" doğdu...

"-.....Aldığımız istihbarata göre üç koldan Çeçenya'ya girecek ve Rus orduları yelpaze gibi Çeçenya topraklarına bir açılım yapıp kuvvetleri ülke sathına yaymak yerine, doğrudan harekat merkezi Grozni'ye saldırarak işi kafadan halletmek istiyorlar. Hesaplarına göre Grozni düşünce bütün Çeçenya düşecektir, ve direniş sindirilecektir."

Yayımlandığı 2000 yılından beri onbinleri yutan bu heyecan girdabına, kapağı açtığınız anda kapılmaktan kendinizi alamayacaksınız.

Çeçenya Serisi-1

Moskof Mezarlığı

Kıyamoğlu Sancaktar

DILA
PRODUCTIONS

TAKDİM

Çocukluğumda 'Yazar olacaksın' deseler gülüp geçer, üstüne üstlük 'Allah korusun' diye dua ederdim. Okumayı ne kadar çok seviyorsam, yazı yazmaktan o kadar nefret eden biri olarak, kerhen tercih edilebileceğim meslekler arasında bile yer almıyordu yazarlık.

Fakat kader; yayından fırlayan oku geri döndüren kader önüme çıktı. 'Yazgı'... Alın yazısı asla değişmiyordu. Beni kolumdan tuttu, adeta sürükleyerek götürüp defterlerin içerisine fırlattı.

16 yaşına kadar yazıdan nefret eden ben, zâhiri olarak şer gözüken bir olay neticesinde yalnızlık hissetmiş ve okumayı devam ettirebilmek için bu romanı yazmaya başlamıştım.

Allah-u Teâlâ'nın yardımı çok büyük oldu ve tam iki sene sonra 28 Eylül 1999'da –başlangıç tarihim de aynıdır- üç kitap olarak bitirebildim. Yüce Allah, sadrımda saklı olan ve kendi irâdeme kalsa hiç aramayacağım bir yeteneğimi ikram ettiği gibi, yine bizzat müdahalesiyle kendi bulmuş ve beni ona rabt etmişti. Yazma esnasında karşı karşıya olduğum tereddüdün med cezirlerinde, beni ilhamlarıyla sevindiren, umutlandıran, yeni yürümeye çalışan çocuk misali, her tökezleyişimde elimden tutarak 'İkmal'e ulaştıran Allah'u Teâlâ'ya, verdiği sonsuz nimetlerden dolayı, binlerce şükür ve hamdü senalar olsun.

'Size iyilikten ne isabet ederse, o Allah'tandır. Ve kötülükten ne isabet ederse kendinizdendir.' (Nisa: 79)

Romanda ne gibi güzellikler varsa, Yezdan-ı Zi-Şân'ın kalbimize akıttığı ilham pınarının damlalarındandır. Şükürler olsun ki istediğimizden de fazlasını ikram etmiştir. Ne gibi eksiklikler varsa şahsımıza aittir. Okuyucularımızdan, hoş görülmesini istirham ederiz.

"Her bakımdan kusursuz ve olgun bir eser yazmak güçtür. Denizde inci olduğu kadar sedef de vardır. Bahçede uzun ve heybetli ağaçlar kadar bodur ve çelimsizi de bulunur.

Ey görüşü güzel, akıllı ve olgun insan! Anlayışlı insanlar kusuru değil güzelliği ararlar. Bir kaftan ipek ve sırmadan da olsa astarıyla yüzü arasında kıtık mutlaka vardır. Benim söz kumaşımı kıtığıyla birlikte kabul edin, lütfen!

Ben erdemimle gururlanmıyorum, size sığınıyorum. Kıyamet günü Allah kötüleri, iyilere bağışlarmış. Sözümün kötülüğünü görürseniz bunu düşünün. Bin dizeden birisi hoşunuza giderse, onun hatırı için ötekileri gözden çıkarmayın.

Benim hikâyelerim, Fars ikliminde Huten'deki misk gibi değersizdir. Bu kitabım gül bahçesine bir gül, Hindistan'a fülfül taşımak gibidir. Eserim hurmaya benzer. Dışı tatlı bir kabukla çevrili, içi sadece çekirdektir."

Eser hakkında birkaç söz söyleme ihtiyacı hissettim ki eserin daha iyi kavranılması bakımından bu bilgiler fevkâlâde önemlidir.

Romanın duygusal boyutu için pek bir şey söylemek manasız. Onu, romanla birlikte yaşarken hissedecek ve bu konuda bir fikir sahibi olacaksınız. Birinci kitapta pek kendini göstermeyen aşk, ikinci kitapta çok değişik mecralara dökülüyor.[1]

Üçüncü kitapta ise mükemmel finaller ile varacağına varıyor.

Bu boyutta romanın hedefi okunmak, okutturmak değil, ruhunuzu okumak, yüreğinizi sarsmak ve sizi peşi sıra bambaşka dünyalara sürüklemektir. İçindeki aşk örgüsünün bir benzerine, başka bir romanda rastlamanız pek de mümkün değildir.

Bu boyutu tamamıyla, Allah celle celâlühünün lütfu olarak kalbime ilham ettiği, bana kalsa asla başaramayacağım bir güzellik olarak görüyorum.

Savaşa gelince; Eserin ismi üzerinde yer alan 'Efsanevi' tabiri doğrudur. Çeçenya direnişi bir efsanedir. Ama **gerçek bir efsanedir**. Ondan dolayı eserin içinde alışıla gelmedik olaylara, operasyonlara, kuvvet dengelerine rastlayacaksınız. Bunlar sizi şaşırtabilir, hatta müellifi hayalcilikle suçlayabilirsiniz. Yalnız şu noktaları hatırınızdan çıkarmamanız lazımdır.

Bizzat savaşta bulunmuş, Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev... vb gibi Çeçenya'nın önemli simalarıyla birebir görüşmüş, itimadını kazanmış mücahidler ile bir çok defalar görüşmeler yapılmış, savaşta çekilen video kasetleri müellif tarafından izlenmiş romanın ana temaları bir değil, bir çok kaynaktan alınan bilgiler doğrultusunda oluşturulmuştur.

Çeçenya hakkında basım, yayım, medya yoluyla verilen bilgiler toplanarak, savaşta bizzat bulunmuş kişilerin verileri doğrultusunda incelenerek romana aksettirilmiştir.

Toplam olarak üç kitapta geçen operasyonların ekseriyeti bütün dünyada geniş yankılar uyandıran operasyonların canlandırılışıdır. Bunlarda güvenilir kaynaklardan alınan sayı, yer ve tarihlere dair bilgilere sadık kalmaya özen gösterilmiştir. Roman içindeki tüm operasyonlarda verilen kemiyyete dair

bilgiler asla abartılı olmayıp, güvenilir kaynaklardan ve 'Direniş Efsanesi' gerçeği dikkate alınarak yazıya dökülmüştür.

Dudağınız uçuklamazsa şayet, sadece şu kadar bir iktibas yapabilirim; dış politika uzmanı M. Necati ÖZFATURA 12 Ağustos 1996 günü –ki bu tarih 94-96 Çeçen-Rus savaşının son dönemleridir- Türkiye Gazetesindeki köşesinde bakınız ne diyor "Şu anda muharib ve ikmal birlikleri dahil 486 bin Rus askeri Çeçenistan'da bulunmaktadır. "Yahudi'nin tekelinde çark eden beynelmilel haber ajansları tarafından uyutulan milyonlar için hazmı imkânsız bir iddia. Ne var ki bizim güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgilerle aynı paralelde.

Şunu belirtelim ki; Roman seyrinde okurken gözlerinize inanamayacağınız veri ve kurgular bizim suçumuz değil, ilk ulaştığımızda bizim de zorlandığımız, lakin bir kısmını iki-üç, hatta daha fazla ayrı ayrı kaynaklardan mükerreren duyarak âşina olduğumuz bilgilerden, dolayısıyla Çeçen cihadının bir 'Gerçek Efsane' oluşundan kaynaklanmaktadır ki, müellifi roman yazmaya iten unsurlardan biri de, bu gerçek efsaneyi mü'min kardeşleriyle paylaşma arzusudur.

Romanda yer alan Allah'ın mucizevî yardımına ait kurguların hiç biri, müellifin kafasından tasarlanmamış, tamamı ulaşılan kaynaklardan elde edilen bilgilerin derlenmesiyle meydana çıkmış, müellif sadece bunları canlandırmıştır.

Eserde, Çeçenya'da yapılan zulümlere ara sıra değindikse de bu tip sahneleri canlandırmadık. Bu oradaki zulmü es geçtiğimiz anlamına gelmez. Böyle davranmamızın sebebi, Cezayir, Bosna, Filistin, Çeçenya ve daha birçok İslâm ülkesinde işlenen zulümleri idrak sahibi bağrı yanık Müslümanlar zaten günü gününe haber almakta, vahşetin naklen yayınları, tüm dünyanın gözünün içine baka baka vizyona konulmaktadır.

Gayemiz Müslüman'ın daima acı ile kavrulan ve "Allah'ın yardımı nerededir?" diye feryad eden yüreğine, Çeçenya'da şahlanan zafer ile su serpmek, moral vermek ve "İşte..." Diyerek, Müslümanların İslâm'a sarıldıklarında küfrü her daim dize getireceğine dair imanını kuvvetlendirmektedir.

94-96 Çeçen cihadı, gerek Kafkas gerek İslâm tarihinin en önemli olaylarındandır. Asırlarca İslâm'dan kopuk yaşama suçundan dolayı ezilen Müslümanlar karşısında şımaran küfür âlemi, İslâm Şiârına sarılan, üç-beş bin mücahidin, yüz binlerle ifade edilen süper savaş teknolojisi ile donatılmış Rus ordularını Çeçenya'dan sürüp inine yollamasını hafsalası almamış, yüzünde şaklayan kırbaca inanası gelmemiştir.

Allah'ın mucizevî yardımlarının adeta yağmur gibi yağması Materyalist felsefeyi, en fanatik müdafii Rusya'nın gözü önünde Çeçen topraklarına gömmüş ve kendi inançlarının böylesine alenî bir şekilde iflasını hakikat gözüyle seyreden nice Rus askerinin saf değiştirip şehâdete susayan birer mücahid olmasına vesile olmuştur. Bu yardımlar aynı zamanda, Allah'u Teâlâ'nın kendisine tevekkül eden mü'minleri her daim nusretinden mahrum bırakmayacağı müjdesini, yakîni bir şekilde müteredditgönüllere yerleştirmiştir.

Böylesine önemli misyonları üstlenen bu kıyamı kâğıda dökmek, benim gibi 17-18'lik iptidaî bir yazarın harcı değildi, fakat yüce Allah'a sonsuz şükürler olsun umduğumuzdan kat kat fazla yardım ederek bir kitap olarak yazmayı hedeflediğimiz eseri, üç kitaplık seri halinde bitirmemizi lutfetti. İçinde yer alan müellifi zikredilmemiş şiirleri de kalbimize ilham ederek eseri süsledi.

Rabbim, ihsan ettiği sonsuz nimetlerine karşı isyan ederek cehenneme müstahak olmaktan korusun. Romanda yer alan

kahramanlardan Honkurpaş İsrapilov, Aslanbek İsmailov ve Leça Dudayev isimli kumandanların 30 Ocak 2000 akşamı aynı saatlerde şehadete ulaştıklarını öğrenerek - kendi hesabımıza- üzüldük. Allah'u Teâlâ rahmetini üzerlerinden eksik etmesin ve rûzi mahşerde onları bizlere şefaatçi kılsın. Âmin.

Nâciz tavsiyem, "Söyleyene değil, söyletene bak" kavlince eseri okumanız, eksikleri bizden, güzellikleri Mevlâ'yı Zülcelalden bilmenizdir...

Dilerse "O" Âlim, bin Âlimi ketm eyler
Verir ilhamını, dağdaki çoban söyler

27 Şubat 2000 Pazar

Kıyamoğlu Sancaktar
kiyamoglu@hotmail.com

BASKIN

1.

- Ateşş! Diye gürledi Hamza...

Tabi bu ses Ruslar tarafından duyulmamıştı ama başlayan kurşun yağmurunun akislerini titreyerek ta yüreklerinde duyuyorlardı. İşin berbat tarafı kurşunlar arkalarından yağıyordu.

Ufacık bir mezrayı kuşattıklarını sanıp sevinen Ruslar, kuşatıldıklarını fark ettiklerinde iş işten geçmişti. Bu onlara çok pahalıya mal olmuştu. Çığlıklar, feryatlar, silah seslerine karışıyor, gecenin karanlığında eriyip gidiyordu.

Bir müddet askerler, ölüm kusan Çeçen tüfekleri için av olmaktan başka bir işe yaramadılar. Müthiş panik Rus mevzilerini birbirine katmıştı.

Yarbay Sirgey şaşkındı. Burada; alacakları bir zaferle direnişin belini kırmayı hayal ediyorken bir anda tuzağa düşmüşlerdi, hem de çok kötü bir şekilde... Düşmanın kendilerini çepeçevre kuşattığını tahmin ediyordu. Zayiatları çok büyüktü. Fakat asıl zayiatın ve bütünün yok olmasını sağlayacak faktörün, panik ve geri çekilmeye teşebbüs olduğunu çok iyi biliyordu.

Telsizi eline alıp konuşmaya başladı:

- Tüm birlik komutanlarının dikkatine! Mesajımı aynen askerlere iletin... Az sayıda kuvvetler tarafından sarılmış bulunmaktayız... Düşman telaşa kapılmamızı bekleyerek bizi yok etmek için fırsat kollamaktadır... Sakin olun ve yüz seksen derece dönüş yaparak arkanızdaki düşmana karşı mevzilenin...

Bu çağrı birliklere ulaşınca nisbeten sakinleşmişler ve yer yer mevzilenerek ateşe başlamışlardı. Yarbay Sirgey cesur ve çok tecrübeli bir komutandı. Değişik taraflardan üzerlerine açılan ateşin keyfiyeti hakkında kafasından bir hesap yaptı. Ardından hemen ikinci emri verdi:

- 1. Noktadaki makinalılardan biri güney batıya 3. Noktadaki makinalılardan biri kuzey doğuya 2. Noktadaki makinalılar ise güney yönüne yaylım ateşi açsınlar. 1. ve 3. Noktadaki diğer iki makinalı düşman çemberinin güney bölgesini çapraz ateşe alsınlar.

Yarbay Sirgey böylece mücahidlerin kuşatma düzenini bozmak istiyordu. Emir hemen yerine ulaştırılmış makinalılar düzenli bir şekilde devreye girmişti. Dolunay halinde olan ay, etrafı azımsanmayacak bir şekilde aydınlatıyordu.

Mücahidlerin kumandanı Hamza, düşmanın çabuk toparlanmasına ve makinalıların düzenli işlemesine canı çok sıkılmıştı:

-Makinalılar bizi uğraştıracağa benziyor diye söylendi. Komutan tecrübeli adammış. Doğrusu çabuk toparladı bu tabansızları.

Bu mırıldanmayı arkadaşı Ebu Cendel duymuştu:

- O makinalılar susmalı, diye fikir yürüttü. Kaybedecek fazla vaktimiz yok.

- İyi de nasıl?

- Meraklanma. Bu işi üzerime alıyorum. Sızma harekâtı yapacağız. Halil, Tahir, Hasan ve Feyzullah'ı da yanıma aldım mı kadro tamamlandı demektir.

- Ama bu iş çok tehlikeli. Sizi kaybetmekten korkuyorum.

- Eninde sonunda kaybedecek değil misin? Bugün veya yarın, orada veya burada, ne fark eder ki? Allah yolunda kaybedersen şükret.

Hamza diyecek bir söz bulamamıştı:

- Dikkatli olun! Yine de bugün yerine yarın kaybetmeyi isterim. Bir gün az hasret çekmek ne de olsa kârdır. Allah'a emanet olun.

- Allah hepimizin yardımcısı olsun.

- Âmin...

Ebu Cendel, Hamza'nın yanından sürünerek ayrıldı ve cephe gerisine çekildi.

2.

Yanına Halil, Tahir, Feyzullah ve Hasan'ı çağırdı. Makineliler altı tane olup ikişer ikişer, araziye hâkim üç yüksek noktaya yerleştirilmişlerdi. Makinelilere yaklaşan birinin görülme ihtimali çok fazlaydı. Bundan dolayı Ebu Cendel bir plân tasarladı ve arkadaşlarına anlattı:

- Bakın arkadaşlar. Gördüğünüz gibi bizimkiler şu kayalık ve etrafı dikenlik olan yeri sarmamışlar. Zaten düşman da evleri sararken o tarafı sarmamış. İşte biz düşmanın arkasına oradan sızacağız. Fakat kayalar çok dik ve kaygan. Eğer düşecek olursak parçamız kalmaz. Haydi, Allah yardımcımız olsun.

Beş tane aslan gibi mücahid kayalara doğru sürünmeye başlamışlardı. Dikenlerin ve çalıların arasından bir yılan sessizliği ve çevikliği içinde süzülüyorlardı.

Kayalara vardıklarında Ebu Cendel "Bismillah" dedi ve ilk kendi tırmanmaya başladı. Kayalar çok dik ve tehlikeli olmasına rağmen mücahidlerin gözünü korkutmuyordu. Çünkü onlar Şeyh Şamil'in torunlarıydı. Her zaman savaş içinde yetişmişler, daha küçük yaşta silah kullanmayı öğrenmişlerdi. Zorluklarla birçok defa karşılaşmış ve iyice pişmişlerdi.

Ebu Cendel bunları düşünürken Tahir'in ayağı kaydı. Az kalsın düşüyordu... Ebu Cendel son anda elinden tutup kendine doğru çekti. Arkadaşlarını da epey korkutmuştu.

Ebu Cendel:

-Aman herkes dikkat etsin! Daha düşmanla karşılaşmamışken kayıp vermeyelim.

Yeniden tırmanışa geçtiler ve başka bir tehlike olmadan kayalardan aşağı inip düşmanın arkasına sarktılar. Artık düşmanın tam arkasındaydılar. Kendilerini kuşatan mücahidlere doğru yönelen Ruslar ardlarında çok az bir ihtiyat kuvvet bırakmışlardı. Onların da çoğu evleri gözetliyordu. Bu sebepten beş mücahidin arkalarına sızdığını fark edememişlerdi.

Düşmana iki yüz metre kalınca Ebu Cendel arkadaşlarını topladı:

- Şimdi beni dinleyin. Halil ve Hasan! Siz ikiniz birinci noktaya saldıracaksınız. Tahir ve Feyzullah! İkiniz de üçüncü noktaya saldıracaksınız. Ben de ikinci noktaya saldıracağım. Son derece sessiz hareket edin. Önceden yapmış olduğumuz gibi düşmanın sizi fark etmemesi için çalılardan demet demet keserek sırtlarınıza bağlayın.

Beş mücahid sessizce dağıldılar. Çalıları kesip sırtlarına bağladılar ve hepsi hedeflerine doğru ilerlemeye başladılar. Çalılar sayesinde fark edilmiyorlardı. Fark edilmeden iyice yaklaşmayı başardılar.

Birinci nokta ile görevlendirilen Halil ve Hasan makinalıların başındaki beş askere yaylım ateşi açmışlar, dördü ilk anda vurulmuş, biri ateş açmaya fırsat bularak Halil'i hafif yaralamıştı. Akabinde Hasan'ın kalaşnikofundan çıkan mermilerle kalbura dönmüştü.

Üçüncü noktaya mücahidler sürünerek yaklaştılar. Altı metre kala Tahir'in ayağına takılan taşlar yuvarlanarak ses çıkarınca, askerler dikkatlerini o tarafa çevirerek ateşe başladı. Bunun üzerine, mücahidler mecburen erken çatışmaya girdiler.

Beş dakika kadar süren çatışma sonunda askerleri haklamışlar, fakat Tahir de şehit olmuştu.

Feyzullah, Tahir'in cesedi başında gözyaşlarını bırakırken telsizden sinyal gelmeye başladı:

- Ben Ebu Cendel... Görev tamamlandı mı? Cevap verin.

- Ben Feyzullah... Görev tamamlandı fakat Tahir şehit düştü.

- Allah taksiratını affetsin... Yeni emirlerimi bekle.

Ebu Cendel üçüncü noktayla görüştükten sonra, birinci noktayla da haberleşip onlardan da muvaffakiyet müjdesi alınca harekete geçme ânının geldiğini anladı.

İkinci noktaya doğru yaklaşmaya başladı. Tek kişi olduğundan dolayı bir plan tasarladı. Eline bayağı iri bir taş aldı ve ileriye doğru fırlattı.

Makinalıların başında beş asker vardı. Üçü makinalıların başında durup hizmetiyle uğraşırken, ikisi atış desteği sağlayarak çevreyi kolluyordu.

O sırada arkalarından bir ses duyuldu. Askerlerden biri yanındakine:

- Geriden gelen sesi duydun mu?

Diğeri:

- Evet duydum. İstersen git bir bak.

Ebu Cendel kendisine doğru yaklaşan askeri görünce bıçağını çıkardı ve beklemeye başladı. Çalılığa iyice gizlendiğinden görülmüyordu. Asker tam önüne geldiğinde şimşek gibi atıldı, hasmının ağzını eliyle kapadı ve bıçağı boğazına daldırdı. Asker gık bile diyemeden gebermişti. Ebu Cendel askerin şapkasını ve üniformasını çıkarıp giydi. Makinalıların yanında bulunan askerlere doğru yaklaşmaya başladı.

Ebu Cendel'i gören nöbetçi, önce onu arkadaşı sandı:

- Ne oldu, bir şey bulabildin mi?

Ebu Cendel askeri oyalayıp biraz daha yaklaşabilmek için cevap verdi:

- Hiç, sadece bir tilkiymiş. Asker sırıtarak devam etti:

- Keşke vursaydın. Kendimize bir ziyafet çekerdik.

Ebu Cendel biraz daha yaklaşınca asker şaşırdı:

- Ama bu üzerindeki kanlar da nesi? Sen... kimsin!?

Ebu Cendel'in foyası ortaya çıkmıştı ama o da istediği zamanı kazanmıştı. Bu kez askerin sorusuna Ebu Cendel'in kalaşnikofu cevap verdi:

-Ta, ta, ta, ta...

Bu cevaptan dört asker de paylarına düşeni almışlardı. Artık tüm makinalılar susmuş, görev başarıyla yerine getirilmişti. Ebu Cendel Allah'a hamd etti.

Birden kafasında bir şimşek çaktı. Makinalılar susmuştu, fakat bu yetmezdi. Şu durumda mücahidlerin işi gene zordu. Çünkü mücahidler üç yüz elli civarında idi. Ruslar ise dört tabur ile gelmişti. Düşmanın savunma düzenini bozmak lazımdı. Hemen telsizi eline aldı:

- Üç numara ve bir numara, beni dinleyin... İstikamet düşmanın merkezi. Ateş!

Dört makinalı ağır ağır Rusların üzerine doğru döndü ve cehennem kusmaya başladı.

3.

Ruslar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Kendi makinalıları kendilerini tarıyordu. Ruslar için bu ikinci şok olmuştu.

Mücahidler makinalıların Ruslara döndüğünü görünce tekbirler eşliğinde yeni bir şevkle saldırdılar. O sırada atılan kurşunlardan biri Yarbay Sergey'e isabet etti. Yarbayın vurulduğunu gören Rus askerleri makinalıların ateşine bir de bu eklenince mevzilerini terk etmeye başladılar ve bir anda Rus mevzileri karıştı.

Bunu gören Hamza hemen telsizi eline aldı:

- Ben Hamza! Tüm birliklere sesleniyorum. Aydınlatıcı fişekler kullanın ve mevzilerini terk etmiş olan düşmanı tarayın!

Az sonra fişekler etrafı gündüz gibi aydınlatmaya başladı. Mevzilerini terk etmiş Ruslar kabak gibi ortaya çıkıyorlar ve anında taranıyorlardı.

Ruslarda emir komuta zinciri bozulmuştu. Herkes kendi başının çaresine bakıyordu. Hepsi bir tarafa kaçıyor, fakat karşılarında mücahidleri buluyorlardı. Akıllı olanlar silahlarını atıp teslim oluyorlardı.

Bir müddet sonra bütün silahlar susmuştu. Artık yer-gök mücahidlerin tekbir sedalarıyla inliyordu. Hamza hemen iki rekât şükür namazı kıldı ve Allah'a (c.c) hamd etti.

Namazdan sonra Hamza, Ebu Cendel'e sordu:

- Zayiâtımız ne âlemde?

- Yedi şehit, dördü ağır olmak üzere yirmi iki yaralı.

- Peki, ya düşman?

- Altı yüz seksen beş yaralı, bin iki yüz on sekiz esir, diğerleri cehennemi boyladı.

- Güzel, şehitlerimizin cenaze namazını kılıp defn edelim. Ağır yaralılar için sedye hazırlansın. Ruslara gelince yaralıları burada bırakın, esirlerle konuşmam lazım.

Mücahidler komutanlarının emirlerini yerine getirmek için seğirtirlerken, Hamza da esirlerin olduğu yere doğru yürüdü.

Esirler korku içinde akıbetlerini bekliyorlardı. Hamza onlara dini tebliğ etme ihtiyacı duydu.

- Rus askerleri beni dinleyin! Siz buraya bizim memleketimizi elimizden almaya geldiniz. İnsafsız bombardımanlarla kadın çocuk demeden binlerce masum sivili katlettiniz. Mabedlerimizi tahrib ettiniz. Biz şimdi hepinizi işkencelerle öldürsek hakkımızdır. Fakat bunu yapmayacağız. Biz size imanımızın gereğini yapacağız.

Biz gittikten sonra hepiniz serbest olacaksınız. Sizlere yiyecek ve yaralılarınız için ilaç bırakıyoruz. Bizlerde gördüğünüz bütün meziyetler dinimiz olan İslâm'dan gelmektedir. Fakat yaptığımız kusurlar ise kendi nefsimize aittir. Sizleri tüm güzellikleri kendinde toplayan en son ve tek hak din olan İslâm'a davet ediyorum. Gelin İslama girerek kardeşimiz olun. Şimdi sizleri nefsinizle baş başa bırakıyorum. İster Müslüman olun kurtulun, ister küfrünüzde devam edip zillet içerisinde yaşayın.

Hamza'dan sonra Mansur Rus esirlerin yanına giderek, onlara Generalin ne gibi pis oyunlar içerisinde olduğunu, kendisinin bunları nasıl öğrendiğini ve dünyayı yönetenlerin gerçek yüzünü, buna karşı İslâm'ın yüce prensiplerini anlattı. Onu tanıdıklarından konuşması esirler üzerinde büyük tesir yapmıştı.

Esirler arasında bir sessizlik oldu. Sonrasında elliye yakın kişi mücahidlerin yanına gelip Müslüman olmak istediklerini söylediler.

Kafkas dağları tekbir sesleriyle inledi. Bu tekbire yeni Müslüman olanlar da katıldı. Mücahidler için en büyük sevinç bu olmuştu. Çünkü Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuşlardı **"Vallahi senin hidayetinle bir tek kişiye hidayet verilmesi, senin için kıymetli develerden müteşekkil sürülerden daha hayırlıdır."**[2]

Yarım saat kadar önce savaştıkları kimseler ile şimdi kardeş olmuşlardı. Çünkü savaş her ne kadar bir işgal neticesinde çıkmış gibi görünüyorsa da, asıl dayandığı nokta İslâm ile küfrün savaşmasıydı. Bu savaşta insanlar değil zihniyetler savaşıyordu. Ondan dolayı küfrü bırakıp İslâm nuruyla aydınlanan sanki hiçbir günah işlememiş gibi tertemiz olarak İslâm saflarında yer alan bir mücahid oluyordu.

Hamza, Allah'u Teâlâ'ya bir kez daha hamd etti ve mücahidlere hazırlanmalarını emretti. Mücahidler hazırlanırken Halil, Hamza'nın yanına yaklaştı:

- Reis, bir şey sorabilir miyim?

- Buyur?

- Merak ettim de, bu baskın mevzusu nasıl oldu? Sakıncası yoksa anlatabilir misiniz acaba?

Hamza güldü. Şu anda dört beş kişi hariç mücahidlerden hiç biri baskının iç yüzünü bilmiyordu. Ama artık baskın zaferle sonuçlandığından bilinmesinde bir beis yoktu.

Halil'e döndü:

- Tamam, söz anlatacağım, fakat emniyette olacağımız bir yere kavuşalım, ondan sonra inşallah sırf sen değil, diğerleri de dinleyecekler.

Halil sevinçle Hamza'nın yanından ayrıldı. Demek ki ne zamandan beri kafasını kurcalayan soruların cevabını öğrenecekti. Çantasını sırtına aldı, silahını omzuna astı ve arkadaşlarının arasına karıştı.

Mücahidler cihad marşları söyleyerek yürüyorlardı. Yeni zaferlere, yeni ufuklara, yeniden doğan İslâm güneşine doğru...

4.

Mücahidler dünden beri ağızlarına bir lokma ekmek koymamış oldukları halde yürüyorlardı. Baskının üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti. Bir gün önce azıkları tükenmişti. Dargo civarındaydılar. Ebu Cendel adımlarını sıklaştırıp Hamza'nın yanına vardı:

- Hamza! Arkadaşlar çok yorgun ve aç. Bir mola versek nasıl olur?

- Mücahidlerin durumunu ben de biliyorum. Ama konaklayacağımız emin bir yer tespit edemedim. Biliyorsun her taraf münafık kaynıyor.

- Biraz önce Hüseyin yanıma geldi. Annesinin köyünün buralarda bir yerde olduğunu söyledi. İstersen Hüseyin'i çağırıp köy hakkında malumat alalım.

- Çok iyi olur.

Ebu Cendel mücahidlerden birine Hüseyin'i çağırmasını söyledi. Hüseyin gelince Hamza sordu:

- Köyünüz buraya ne kadar uzaklıkta?

- Yaklaşık iki kilometre kadar var.

- Köy nasıl bir yer? Orada emniyette olabilir miyiz?

- Elbette. Köyümüz yirmi-otuz haneli ufak bir köydür. Evlerin arasında yaklaşık onbeş-yirmişer metre mesafe vardır.

Yani bir baskın veya hava saldırısı durumunda toplu kayıp vermeyiz.

Köyümüzdekilerin çoğu yaşlı, Rus zulmü çekmiş insanlardır. Hiç birisi kâfirleri zerre kadar sevmez. Allah onlardan razı olsun, gençleri ve orta yaşlıları da kendileri gibi yetiştirdiler. Özellikle köyümüzün imamı çok ihlâslı bir adamdır. Devamlı köylüye nasihat verir ve İslâm'ı anlatır. Ben bu köye ara sıra gittiğim halde bana bile oldukça faydası dokunmuştur. Ondan dolayı köyümüzde bir tek münafık bile yoktur. Emin olabilirsiniz.

Bu sefer Ebu Cendel sordu:

- Peki, köyünüzün camisi nasıl?

- Küçüktür, fakat taştan yapılmış sağlam bir binadır. Köyün ortasındadır.

- Hepimiz sığabilir miyiz?

- Sanmıyorum. Fakat yarımızdan çoğunu alır.

Hamza buna çok sevinmişti:

- Kalmak için ideal bir yer. Ne zamandan beri mücahidlerin aç olduklarını düşündükçe içimi sıkıntı basıyordu. Allah'a hamd olsun artık ferahladım.

Ebu Cendel Hamza'ya:

- Sanki sen onlardan daha aç değil misin? Dün son yemek yenirken sen yine yememiştin. Herkese dağıttın sana kalmadı.

- Fakat onlar yemeden ben nasıl yiyebilirim? Yarın ahrette Allah'u Zülcelâl bana 'Sen kendine emanet edilenleri doyurmadan nasıl yiyebilirsin? Üç günlük dünya menfaatini ahirete tercih mi ediyorsun?' dese ben ne yapacağım?

Bu cevap karşısında Ebu Cendel'in gözleri yaşarmıştı.

- Allah senden razı olsun Hamza. Başlarında senin gibi komutanlar bulunan birlikler Allah'ın izniyle mağlubiyet yüzü görmezler. Allah'u Teâlâ sizin gibileri başımızdan eksik etmesin.

Hamza fıtratı itibariyle övülmekten hiç hoşlanmayan bir insandı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Konuyu değiştirdi:

- Ben sadece görevimi yapıyorum o kadar. Fazla bir şey değil. Hem sen de benimle beraber yememiştin. Senin yaptığın fedakârlıkları anlatmaya kalksam zaman yetmez.

Bu sefer kızarma sırası Ebu Cendel'e gelmişti. Hamza devam etti:

- Neyse vakit kaybetmeden yola düşelim. Haydi Hüseyin! Düş önümüze de bizi köyüne götür.

Ebu Cendel! Sen de mücahidlere söyle, biraz gayret etsinler. Yarım saate kalmaz köyde oluruz inşallah.

Ebu Cendel ve Hüseyin, Hamza'nın yanından ayrıldılar. Hamza yine düşünmeye başladı.

Dünya coğrafyasının her diliminde İslâm âlemi kan ağlıyordu. Dün Bosna-Hersek, Azerbeycan, Cezayir ve daha niceleri, bu gün kendi ülkesi Çeçenistan. Müslümanlar kardeşlik ilkesinden kopmuş bir şekilde bölük pörçük kâfirlere yem oluyorlardı. Bu katliamdan çok az ülke kurtulmuştu. Elhamdülillah bunlardan birisi de kendi ülkesiydi.

Çünkü Şeyh Şamil devrinden beri hiçbir zaman küfrün makam, mevki, medeniyet, hürriyet gibi tuzaklarına kanmamışlar, peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) 'in **"Kıyamete kadar silahlarınızı bırakmayacaksınız"** ve Allah'u Teâlâ'nın **"Gücünüz yettiği kadar savaşa hazırlanın"** düsturlarına uyarak daima savaşa hazır olmuşlar, her türlü işkenceye rağmen dinlerine sımsıkı sarılmışlardı.

İşte bundan dolayı Rus orduları, yerli iş birlikçileriyle beraber Çeçenistan'a saldırdıkları zaman hemen Çeçen mücahidler "Destansı direniş"i başlatmışlar, Allah'ın izni ve nusretiyle peşpeşe zaferler kazanmışlardı.

Ruslar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Rusya Devlet başkanı Boris Yeltsin'in "İki saatte yerle bir ederiz" dediği Çeçenistan aylar geçmesine rağmen Rus ordularına ve iş birlikçilerine karşı direnmiş ve Ruslara boyun eğmeyeceğini bütün dünyaya göstermişti. İnşallah sonunda da Rusları Çeçenistan'dan süreceklerdi. Yeter ki gevşemesinler ve dinlerinden kopmasınlardı.

Fakat Medine'de Resulullah'ı bırakmayan münafık kitle burada da mücahidleri bulmuş, mücahidlere zarar vermede Ruslarla yarışa girmişler ve onları çoktan fersah fersah geride bırakmışlardı.

Zaten sayıları dört bini geçmeyen bu dini için savaşan mücahidlere destek olmadıkları gibi köstek oluyorlardı.[3] Ama onlar az olsalar bile İslâm'a sarıldıkları müddetçe Allah'u Teâlâ zaferi yine nasib edecek diye düşündü Hamza. Çünkü Allah'u Teâlâ şöyle buyuruyordu:

"Eğer kâfirler sizinle savaşsalardı elbette arkalarını dönüp kaçarlardı ve sonra bir dost ve yardımcı bulamazlardı. Allah'ın öteden beri süre gelen kanunu budur ve Allah'ın kanununda asla değişiklik bulamazsın."[4]

Buna bütün kalbiyle inanıyordu Hamza. Bu Âyeti Kerimeyi hatırlayınca Hamza'nın kalbi ferahladı, içi cihad aşkıyla doldu, kalbine sığmadı taştı... taştı...ve iman şelalesi gibi çağladı.

- Allahu Ekber!

Mücahidler komutanlarının tekbir getirdiğini görünce onlar da tekbir getirmeye başladılar:

- Allahu ekber! Allahu Ekber!

Kuşlar, ağaçlar, hayvanlar, dağlar, taşlar, Allah'ı zikreden her varlık, tüm Çeçenistan bu tekbire, bu haykırışa, bu muştuya katıldı.

- Allahu Ekber! Allahu Ekber! Allahu Ekber!

Yarım saat sonra köye varmışlardı. Evleri görünce derin bir iç çekti Hamza. Kendi köyleri gelmişti aklına. Gudermes yakınlarında olan bu şirin belde çoktan yerle bir olmuştu. Orada geçen çocukluğu, bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı.

Şirin küçücük bir evleri vardı köylerinde. Kız kardeşleriyle beraber evlerinin bahçesinde koşarlar, oynarlar, ağaçlara tırmanırlardı.

Fakat o güzel günler çabuk geçmişti. Büyüdükçe içinde yaşadığı dünyayı anlamıştı. Dedesi ve babasının telkinleriyle daha erken yaşlarda olgunlaşmıştı. Akranı olanlar gülüp oynadıkları halde, o içinde Rus esaretinin acısını duyduğundan gülemiyordu. Zaten o zamandan beri de çok az gülmüştü. Çok okumuş, İslâm fikriyâtını, dünyanın durumunu, geçmiş İslâm tarihini, Müslümanların bu duruma düşmesinin sebeplerini, niçin yaşadığını, kimin uğrunda savaşıp kimin uğrunda öleceğini öğrenmiş ve bunun yanında Tefsir, Hadis, fıkıh ve diğer İslâmi ilimlerde bir hayli mesafe kat etmişti.

Babasından silah kullanma, atıcılık, yüzme, güreş ve diğer savaş oyunlarını öğrenmişti. Amcası Selimhan, Moskova Üniversitesi Kimya bölümünü bitirmiş, sonra Afganistan'a gidip orada üç dört yıl savaşmış biriydi. Hamza amcasından bombaların yapımı konusunda eğitim almış, bu konuda uzman denilecek seviyeye ulaşmıştı.

Sonra Pakistan'a gidip orada üç yıl fıkıh üzerine ihtisas görmüş, ardından Çeçenistan'a dönüp Grozni'deki bir medresede hocalık yapmaya başlamıştı. Cehar Dudayev Çeçenistan'ın bağımsızlığını ve İslâm kanunlarını ilan ettiğinde yirmi bir yaşındaydı. Rus esaretinden kurtulduklarına çok sevinmişti. İçi içine sığmıyordu "Artık bundan sonra İslâm'ın hakim olduğu bağımsız bir ülkede yaşadığımı hatırlayarak daha rahat ilimle meşgul olabilirim" diye düşünüyordu Hamza.

Fakat bu sevinci uzun sürmemişti. Bir süre sonra muhalefet güçlerine -aynen Afganistan'da olduğu gibi- yardım severliğinden dolayı(?) gelen kısmî Rus işgali ve bombardımanlar gülümsemesini dudaklarında dondurmuştu.

İki buçuk yıl kâh başlayıp kâh duran ve çoğunlukla işbirlikçilerin kontrolünde gözüken işgal, 94'te Rusların güdümünde olduğunu alenen ortaya koymuş, "muhalefete yardım kuvvetleri(?)" bombardımanlarını hızlandırmıştı. Hamza tüm bunlara rağmen medresedeki görevine devam ediyordu. Çünkü "Allah" demeyi bile yasaklayan Sovyet zulmü Çeçenleri İslâmi bilgilerden koparmış, ilme hava, su gibi muhtaç hale getirmişti.

Fakat 94 yılı Eylül'ünde Rus uçaklarının bir bombardımanı esnasında köyü yerle bir olmuş, evlerine isabet eden iki bomba, ailesinden hiç kimseyi hayatta bırakmamıştı. Bu olayla Hamza çok sarsılmasına rağmen gözyaşlarıyla suladığı çilesini sabır ve tevekkülle yoğurmasını bilmişti.

Çektiklerinin acısını ona tek bir şey unutturabilirdi. O da Allah'ın "Muntakim" sıfatının yardımıyla Ruslardan ve onların yerli iş birlikçilerinden intikam almak. Şimdiye kadar dedesinin öğrettikleri işe yaramıştı. Şimdiden sonra da babasının ve amcasının öğrettikleri işe yarayacaktı.

Hamza vakit kaybetmeden harekete geçti. Arkadaşlarını topladı ve kısa bir eğitim devresinden sonra cihada başladı. Arkadaşları da kendisi gibi çocukluktan beri silahlarla haşır-neşir olduğundan bu iş o kadar zor olmamıştı. Dağlara yabancı değillerdi. İmam Mansur devrinden beri "İstiklal Meş'alesinin" dağlarda tutuşturulduğunu ve oralardan beslendiğini biliyorlar, ondan dolayı dağları ikinci "Ana kucağı" olarak görüyorlardı.

Çok geçmeden Hamza Ruslara kan kusturmaya başlamıştı. On-on beş, bazen de kırk-kırk beş kişilik gruplarla Rus birliklerine baskınlar veriyor, cephane ve erzak getiren konvoyları imha ediyor, helikopter ve uçak düşürüyordu. Hamza gün geçtikçe Rusların korkulu rüyası olmaya doğru gidiyordu.

Bu arada Hamza, Türkiye'den gelen bir mücahidle tanışmıştı. Adı Ebu Cendel olan bu mücahid çok kültürlü olmasının yanında müthiş derecede savaşçıydı. Bir kurmay subaydan daha çok savaş hilesi bilir ve kritik anlarda çok rahat plân yapabilirdi. Çok ileri görüşlü ve anlayışlıydı.

Hamza, Ebu Cendel ile çabucak kaynaşmıştı. Kısa zamanda etle tırnak gibi olmuşlardı. Beraber düşünüyorlar, beraber savaşıyorlar, beraber yiyip içiyorlardı. Bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerini tamamlıyorlardı.

Tanışmalarının ardından yaptıkları baskınlar, pusular, çatışmalar birbirini kovalamıştı. Ebu Cendel'in çatışmalarda çok yararı olmuştu. Hele son mübarezede yaptığı plân ve gösterdiği kahramanlıkla savaşın akışını değiştirmişti. Allah'u Teâlâ'ya yanından böyle bir arkadaşı ayırmaması için dua etti.

İmam Efendinin karşıdan geldiğini görünce düşüncelerinden sıyrıldı. Köyün ortalarına varmışlardı. İleriden cami gözüküyordu.

5.

Hüseyin beş-on metre ileriden gidiyordu. Köyün imamı bir yerde hocası sayılırdı. İlminden az istifade etmemişti.

Hüseyin'i fark eden Âdem Hoca kollarını açmış bir halde Hüseyin'e doğru yöneldi.

- Vay! Vay! Vay! Bizim deli Hüseyin köyümüzün yolunu bilir miymiş? Bunca zamandır neredesin deli? Senin lügatında aramak sormak yazmaz mı?

Hararetle kucaklaştılar. Hüseyin:

- Vefâsızlığımızı cihad yolunda çabalayışımıza ver Âdem hocam. Savaş içinde müsait zaman bulmak biraz zor oluyor.

- Sen bana bakma, dedi Âdem Hoca. Seni görünce paylamadan edemiyorum. Yoksa meşguliyetinin boyutlarını bilmiyor değilim.

Şakayı bir kenara bırakırsak, köye uğramanızın bir sebebi olmalı. Halinizden yorgun olduğunuz belli oluyor. Allah bilir, açsınız?

Hüseyin müsbet manada başını salladı. Bu sırada Hamza ve diğerleri de yanlarına gelmişti. İmamın hemen yanında genç birisi duruyordu. Hamza İmama elini uzattı.

- Esselamü Aleyküm hocam.

- Ve Aleyküm Selam ve Rahmetullah diye karşılık verdi Âdem Hoca.

Tokalaştılar. Hüseyin, Hamza'yı İmamla tanıştırdı:

- Komutanımız Hamza Halidov. "Gudermes Şahinleri" diye anılan birliğimizin kurucusu. Meslekdaşınız sayılır. Kendisi aynı zamanda fıkıh üzerine ihtisas görmüş bir medrese hocasıdır. 4 ay öncesine kadar da bilfiil bu hizmet ile iştigal ediyordu.

Âdem Hoca mücahidlerin yorgun ve aç olduğunu öğrendiğinden lafı fazla uzatmak istemedi:

- Tanıştığımıza çok memnun oldum. Çok yorgun olduğunuz belli. Buyrun camiye gidelim. Biraz istirahat edin ve bir şeyler yeyin. Ardından bol bol sohbet ederiz.

Yanındaki gence döndü:

- Oğlum! Koş köylülere haber ver. "Mücahidler gelmiş" de. Herkese evinden yiyecek içecek ne varsa getirip mescitte güzel bir sofra hazırlamalarını söyle, haydi çabuk ol!

İmam, mücahidleri mescide buyur etti. Hamza köyün girişlerine ikişer nöbetçi diktikten sonra diğerlerine mescide gitmelerini söyledi. Günlerden beri dinlenme yüzü görmediklerinden mescide giren bir köşeye yığılıp kalıyordu.

Âdem hoca, mücahidlerin yorgun olduğunu bildiğinden hiç konuşmayarak, bir köşede oturup yemeklerin gelmesini beklemeye başladı. Hamza; Ebu Cendel'e:

- Şu nöbetçileri bir kontrol edeyim, birazdan gelirim.

Ebu Cendel itiraz etti:

- Kesinlikle olmaz! İstirahat etmelisin. Kaç günden beri yorgunsun. Bir hayli yıprandın. Allah korusun, ya bir de hasta olursan mücahidlerin hali ne olur? Sen dinlen, ben senin yerine giderim.

Hamza gerçekten çok yorgundu. Kaç günden beri gözünü kırpmamıştı. Ebu Cendel'e minnetle baktı; sanki arkadaşı değil, şefkatli bir babaydı. Kendisi de onun kadar yorgun olmasına rağmen yine arkadaşını kendisine tercih ediyordu.

Baskında da kendisini ölümün kucağına atmaktan çekinmemişti. Yaptığı bu fedakârlıklar onun ne ulvi bir kalbe sahip olduğunu gösteriyordu. Birden bu âli cenap arkadaşına sarıldı.

- Senin yaptığın fedakârlıkları nasıl ödeyeceğim, bilemiyorum. Allah senden razı olsun. Yaptığın iyilikler o kadar büyük ki, altında ezildiğimi hissediyorum ve sana olan sevgimi ifade edecek bir sözcük bulamıyorum.

- Hayır! Ben yaptıklarımı senin için değil, birliğimizi korumak ve en nihayet İslâm davasına yarar sağlamak için yapıyorum. Çünkü komutanın tehlikede olması, birliğin tehlikede olması demektir. Bu durumda seni muhafaza etmek Allah'ın emridir. Onun rızasını kazanmak da boynumuzun borcudur.

Hem bunlar arkadaşlar arasında olağan şeyler. Bir daha böyle konuşmanı istemiyorum. Neyse ben gidiyorum. Ayrıca senin başka bir görevin daha var. O da burada kalıp mücahidlere göz kulak olmak, onların dertlerine çare bulmak. Ondan dolayı buradan ayrılman mümkün değil.

Ebu Cendel uzaklaşırken Hamza gözyaşlarına hakim olamıyordu. Mırıldandı:

- Biliyorum. Fedakârlıklarını büyük görmek istemiyor, fakat ne yüce bir kişiliğe sahip. Tevazusu onu daha da yükseltiyor. Her şeyini davasına ve Rabbine adamış. İslâm'daki kardeşlik sırrına tam olarak vakıf olmuş. "Arkadaşlar arasında olağan şeyler" diyor. Doğru, fakat o arkadaşlık, asr-ı saadette

kalmış. O sahabe devrindeki arkadaşlığı yaşatıyor. Ne mutlu sana Ey Ebu Cendel!

İmam, Hamza'nın yanına yaklaştı:

- Köylüler yemek getirmeye başladılar. Buyrun, siz de bir şeyler yeyin.

- Hemen caminin ortasına muşambalar serelim. Mücahidler sofraya otursunlar. Ne gelirse paylaştıralım.

- Peki, efendim. Siz nasıl uygun görürseniz öyle olsun.

Köylüler ellerine ne geçmişse getirmişlerdi. Kimi börek, kimi peynir, kimi kavurma, kimi ayran, kimi yufka, kimi et vs. getirmiş sofra çeşit çeşit yiyeceklerle dolmuştu.

Mücahidler çok aç oldukları için hemen sofraya oturmuş, iştahla yemeğe başlamışlardı. Hamza da yiyeceklerin paylaştırılmasına nezaret ettikten sonra nihayetinde sofraya Besmele çekti.

Mücahidler yemekten sonra namaza kalktılar. Hamza hemen mücahidlerden bir kısmını nöbetçilerin yerine gönderdi. Biraz sonra nöbetten dönenler geldi ve sofraya oturdu. Ardından Ebu Cendel bir sorun olmadığı raporunu verdikten sonra yemeğini yedi.

Hamza altmış kişilik mücahid grubunun onunu nöbetçi olarak köyün giriş-çıkışlarında görevlendirmişti. Sıra mücahidlerin yatma işlemine geldiğinde, yirmi mücahidi ikişer ikişer köyün nisbeten dış kesimlerindeki evlere dağıttı. Bu tedbiri, olası bir baskına karşılık topluca camide kapana kısılmamaları için almıştı. Düşman eğer bir taraftan saldırıya geçerse nöbetçiler hemen evlerdeki mücahidleri uyandıracaklar, onlar düşmanı oyalarken diğer mücahidler çoktan hazırlanmış olacaklardı.

Kendi evlerine mücahid verilen köylüler çok sevinmişti. Diğerleri de çok ısrar ettiler, ama Hamza bunun bir tedbir olduğunu söyleyerek onları nâzikçe geri çevirdi.

Köylüler bu sefer mücahidlere mescidde yatak hazırlamaya kalktılar, fakat Hamza onlardan sadece battaniye ve yastık istedi. Köylüler battaniye getirince Hamza mücahidlere silahlarını yanlarında bulundurarak yatmalarını söyledi. Sonra Ebu Cendel ile beraber "Mülk" suresini okuyup uzun uzun dua ettiler ve kapıya yakın bir yere yattılar.

Nöbetçiler, mücahidleri sabah namazına kaldırdığında Âdem hoca da gelmişti. Abdest alıp sabah namazını eda ettikten sonra herkes işrağa kadar bir köşeye çekilip ibadet ve dua ile meşgul oldu. Çünkü bu vakitte uyumayıp zikir çekmek çok faziletliydi ve ardından iki rek'at işrak namazı kılan kimseye, kabul olunmuş bir hac ve umre sevabı verileceği hadis ile sabitti.[5]

İşrak namazları kılındıktan sonra köylüler kahvaltı getirdi. Allah ne vermişse yediler ve hamd ettiler. Artık sıra sohbete gelmişti. Âdem hoca:

- Hamza Reis! Yakın zamanda büyük bir baskın yaptığınızı duydum. Ancak nasıl olduğunu bilmiyorum. Tafsilatlı bir şekilde anlatır mısınız acaba?

İmam böyle deyince o ana kadar fırsat kollayan Halil:

- Reis hani siz baskının nasıl planlandığını anlatacağınıza söz vermiştiniz?

Hamza bütün mücahidlerin bunu merak ettiklerini biliyordu: Düşman nasıl kapana kıstırılmıştı? Düşman niçin hiçbir stratejik konumu olmayan evleri, büyük bir kuvvetle sarmıştı? Düşmanın orada ne işi vardı? İçinden ışık sızan büyük binanın içinde kimler vardı? Bu ve bunun gibi sorular

mücahidlerin zihnini kurcalıyordu. Artık bu soruları cevaplamanın zamanı gelmişti. Hüseyin'e döndü:

- Diğerlerini çağır. Hepsi buraya toplansınlar.

Hamza Âdem Hoca'ya "Önce baskının iç yüzünü anlatalım, sonra sıra baskına gelir" dedi. Bu arada mücahidler Hamza'nın etrafına toplanmışlardı. Hamza anlatmaya başladı:

6.

Baskından bir ay kadar önce... Hamza ve mücahitler bir yaylada mola vermişlerdi. Mevsim sonbahardı. Ilık bir gündü. Mücahitler namazlarını kılmışlar, yemek yemeğe başlamışlardı. Manzara gayet nefisti. Fakat şu Rus işgali zihinlerini meşgul etmese, o zaman seyrine doyum olmayacaktı.

Hamza azığını aldı ve bir ağacın altına oturdu. Onu hiç yalnız bırakmayan arkadaşı Ebu Cendel de gidip yanına çöküverdi. Sıkıntılı bir hali vardı:

- Hamza biliyor musun; Şu aralar hiç büyük bir baskın yapmadık. Hep ufak tefek baskınlarla yetindik. Hazır mücahidler de dinlenmişken büyük bir baskın yapalım mı?

- Haklısın Ebu Cendel. Zaten ben de onu düşünüyordum. Ruslara öyle bir baskın yapmalıyız ki korkudan dudakları uçuklasın. Ama bunun için iyi bir hazırlık yapmamız lazım.

O sırada Hüseyin o taraflarda dolaşıyordu. Onu da çağırdılar. Hüseyin çok iyi yetişmiş bir Çeçen mücahidiydi. Üstelik Hamza'nın çocukluk arkadaşlarındandı. Onun en belirgin özelliği çok zeki olmasıydı. Yapmak istediklerini ona da anlattılar. Hüseyin:

- Üçümüz kafa kafaya verip bir plân yapalım. Benim bazı fikirlerim var, fakat tamamlanması lazım. Şunu da iyice bilmeliyiz ki bu plân başarıya ulaşıncaya kadar bize lazım olacakların dışında kimsenin bilmemesi gerekiyor. Biliyorsunuz münafıkların nereden çıkacakları belli olmaz. Ayrıca uzak olmak ile beraber aramızda casus olması ihtimalini de hesaba katmamız lazım. Ebu Cendel:

- Haklısın. Benim de kafamda bazı şeyler var. Allahın izniyle iyi bir plan ortaya çıkarırız.

Önce Hüseyin başladı plânını anlatmaya. Sonra da Ebu Cendel. Ardından Hamza bazı eklemeler yaptı.

Bir saat kadar konuştular. Arada bir "Müthiş" , "Mükemmel", "Çok güzel", "Yok orası olmaz". "Öyle olursa anlarlar", "Tamam şimdi hapı yuttular" gibi sesler yükseliyordu.

En sonunda Hamza:

- Tamam arkadaşlar. Çok güzel bir plân hazırladık. Allah'ın izniyle Ruslara büyük darbe vuracağız fakat plânımıza uygun çok becerikli, çok zeki, ağzından kesinlikle laf çıkmayacak, cesur ve güvenilir bir kişi lazım.

Biraz düşündüler. Bir müddet sonra Ebu Cendel:

- Buldum! Bu işi en iyi Selim başarır.

Diğerleri sevinçle tasdik ettiler:

- Doğru, Selim bu iş için biçilmiş kaftan.

Üçü birden ayağa kalktılar. Mücahidlere doğru yürürlerken yüzleri gülümsüyordu.

7.

Gudermes yakınlarında bir orman... Rusya Kara Kuvvetleri 23. Tugay Karargâhı'na yakın olan bu orman sık ağaçlarla kaplı, içindeki kaynak sularıyla, canlı yeşilliğiyle, güzel manzarasıyla insana huzur veren bir görünüme sahipti.

O gün, karargâh komutanı TuğGeneral Rubaşov'un en güvendiği subaylardan birisi ve uzaktan akrabası olan Teğmen Kole, birliğiyle birlikte, öğle vakti ormanı kolaçan ediyordu.

Bir ara, ötelerde hayal meyal bir karartı teğmenin dikkatini çekti.

Mesafe uzak olduğundan önce bir hayvan sanmıştı. Fakat daha dikkatli bakınca bunun bir insan olduğunu anladı. Adam kâh emekleyerek, kâh sürünerek, çalılara gizlene gizlene, arada birde etrafı kolaçan ederek ilerliyordu. Teğmen bu esrarengiz adamı görünce askerlerine sessizce hareket ederek etrafını sarmalarını ve bir anda yakalamalarını söyledi. Bir taraftan da kendisi yaklaşmaya başladı.

Esrarengiz adam Rusların etrafını sarmaya başladığını görünce sinsi sinsi güldü ve telsizinin düğmesine basıp işaret verdi. Karşı taraf işareti almıştı. Şimdi oyun devam edebilirdi.

Rus askerleri etrafını iyice sardıktan sonra bir anda atılıp adamı kıskıvrak yakaladılar. Adam biraz direnmeye çalıştı. Başaramayacağını anlayınca duruverdi. Teğmen bu kolay ava pek sevinmişti:

- Adın ne?

- Selim.

- Burada ne arıyorsun?

- Ben.. ben.. şeyy.. ormandan odun toplamak için geldim.

Teğmen güldü. Bu adam amma da saf birisiydi. Bebelerin bile yutmayacağı yalanı kendisine nasıl söylemeye cesaret edebiliyordu. Silahlı, kasaturalı, telsizli oduna gidildiği nerede görülmüştü? Teğmen tam ters bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki Selim'in telsizinden sinyal gelmeye başladı:

- Dikkat! Burası merkez. Lütfen cevap verin! Lütfen cevap verin!..

Teğmen çok kurnazdı. Telsizdeki bu ikazı duyunca bunun altından başka işler çıkacağını tahmin etmişti. Selim'e "Derhal cevap ver. Yakalandığını sakın belli etme" dedi ve korkutmak için silahını sırtına dayadı. Selim çok korkmuş gibi görünerek cevap verdi:

- Evet, Selim dinlemede... Selim dinlemede...

- Planda yapılan son değişikliklere göre görevinde artış oldu... Haber götürdüğün reisten başka doğudaki reislerden (R) ve (S) ye de haber götür. Hepsi belirlenen tarihte gece 22'de üç numaralı yerde olacaklar. Birliğimiz sana dikkatli olmanı öğütlüyor. Çeneni sıkı tut ve Çeçenya'nın kaderinin söz konusu olduğu bir yerde asla gözünün yaşına bakmayacağımızı bil.

Telsiz kapandığında bunları duyan Selim'in yüzü sapsarı olmuş, titremeye başlamıştı. Teğmen ise duydukların-

dan memnun, keyifli keyifli sırıtıyordu. Güyâ gizli iş çeviriyorlardı; ama Rusların çoktan haberi olmuştu. Zaten Ruslar dünyanın en cesur ve en zeki milletiydi! Onlarla başa çıkılamazdı.

Terörist elebaşları toplantı hâlindeylen onları bir baskınla öldürmek veya yakalamak şüphesiz çok büyük bir başarı olurdu. Şimdi hemen bu önemli haberi adamla beraber doğruca tugay komutanına götürmek lazımdı. Belki komutan onu bu hizmetinden dolayı terfi ile ödüllendirirdi. Teğmen, gelecek olan rütbelerin hayalini düşüne düşüne yürümeye başladı.

Karargâha geldiklerinde teğmen yanına Selim'i alarak Generalin yanına çıktı. Olanları Generale anlattı ve Selim'den yararlanabileceklerini söyledi.

General Rubaşov teğmenin anlattıklarını dinleyince çok sevinmişti. Eğer mücahid liderlerini orada kıstırabilirlerse direnişin belini büyük ölçüde kırmış olurlardı. Çeçenler bir daha zor toplanırlardı.

General sert bir sesle Selim'in bir odaya kapatılması emrini verdi. Ardından teğmene, eğer bu işi başarırsa yüzbaşılığa terfisi için gerekli işlemleri yapacağını söyledi. Ardından "Önce ne yaparsan yap, şu Çeçen'i konuştur" diye ilave etti.

Teğmen ağzı kulaklarına vararak bu işi kesinlikle başaracağına dair teminat verdi ve Generalin yanından ayrıldı.

8.

Selim'in ellerini ayaklarını bağlayıp bir odaya kapatmışlardı. Selim şimdiye kadar rolünü çok güzel oynamıştı. Hamza, Ebu Cendel ve Hüseyin planı tamamladıktan sonra yanlarına Selim'i çağırmışlar, ona görevini anlatmışlardı.

Buna göre Selim, mahsustan Ruslara yakalanacak ve o anda telsiz görüşmesi meydana gelecekti. Sonra Selim Ruslardan görünerek onları tuzağa çekecekti. Şu ana kadar işler tıkırında gitmişti. Kendini kurnaz sanan teğmeni avlamak o kadar zor olmamıştı.

Şimdiden sonra çok daha dikkatli olmalıydı. Rusların ufacık bir dikkatini çekmesi, hem kendi hayatına mal olur hem de plan bozulurdu. Allah-u Teâlâ'ya kendisine nusret ve zafer vermesi için dua etti. Elleri ve ayakları bağlı olduğundan başıyla öğle namazını kıldı.

Namazını bitirmiş duasını ederken dışarıdan ayak seslerini duydu. Az sonra Teğmen Kole içeri girmişti. Selim Teğmeni kandırmak için konuşmaya başladı:

- Beni yaktınız! Beni bitirdiniz! Öğrendiğinizi duydukları anda nereye kaçarsam kaçayım beni bulup öldürürler! Ne yapacağım şimdi?

Teğmen bunları duyunca beyninde bir şimşek çaktı. Bu adamı zorla konuşturmaktansa ondan daha başka bir şekilde yararlanabilirdi. Zaten çok saf ve ödlek birisine benziyordu. Hazır Çeçenlerin ölüm tehdidi altındayken ona casusluk teklif edebilirdi. Fakat yine de ihtiyatlı davranmalıydı. Düşünceli düşünceli konuşmaya başladı:

- Bizim elimizden bir şey gelmez. Yapacağımız baskından sonra sizinkiler bunu kesinlikle öğrenecekler. Biz de seni serbest bırakacağız. Sonrasına biz karışmayız. Ne yapalım, onu bizle savaşmaya kalkışmadan düşünecektin!

Selim çok korkmuş gibi itiraz etti:

- Hayır, hayır!! Yemin ederim ki ben size karşı savaşmadım. Eğer onlara katılmazsam beni öldürürlerdi. Ne olur beni onlara teslim etmeyin, her dediğiniz yaparım ne olur!

Teğmen önce Selim'in davranışlarını önemsemiyormuş gibi davrandı; fakat gerçekte sevincinden Selim'in boynuna atılmamak için kendini zor tutuyordu.

Selim teğmene bir hayli yalvardı. Öyle bir rol kesiyor, öyle bir dil döküyordu ki, en sert kalpli adamı bile pamuğa çevirirdi.

Selim belki o kadar iyi bir aktör değildi ama ülkesinin menfaati için casus olması gerektiğini biliyor, bundan dolayı ne gerekirse yapıyordu. En sonunda teğmen bunu düşüneceğini ve komutanına bildireceğini söyledi. "Belki bir ihtimal kabul eder" dedi. Selim buna çok sevinmiş gibi göründü.

Teğmen, Selim'in yanından ayrıldıktan sonra sevinçten havalara uçarak Generalin yanına çıktı ve olanları anlattı. General de buna çok sevinmişti. Ona bir gün sonra müspet cevap vermesini söyledi ve devam etti:

- Yine de her şeye rağmen dikkatli ol, güvenilirlik derecesini ölç. Eğer onu kazanabilirsen baskın başlamadan önce yüzbaşılığın hazır.

Bu söze çok sevinen teğmen, General Rubaşov'a endişe etmemesini, çok dikkatli olacağını söyledi.

Generalin yanından ayrıldıktan sonra doğruca nöbetçilerin yanına gitti. Selim'e eziyet etmemelerini, iyi ve bol yemek vermelerini, ellerini çözmelerini, fakat odadan dışarıya adım attırmamaları talimatını verdi.

Selim, teğmen gittikten sonra bu işin olacağına inanmaya başlamıştı. Teğmen, her ne kadar normal gibi görünmeye gayret etmişse de yüzündeki memnun ifadeyi gizleyememişti.

Selim ikindi namazını kıldı ve çok yorgun olduğu için hemen uyudu.

Akşam nöbetçilerin içeri girmesiyle uyandı. Nöbetçiler bayağı güzel yemek getirmişlerdi doğrusu. Burnuna gelen nefis kokular, açlıktan doğan iştahını daha da kabartmıştı. Selim tüm bunlardan ve ellerini çözmelerinden onların bu işi kabul edeceklerine kani olmuştu.

Yemek yedikten sonra arta kalan suyla abdest aldı ve namazını kıldı.

Sabahleyin teğmen bir daha geldi ve Selimle pazarlık yapmaya başladı:

- Dün tekliflerini Generalimize ilettim. Aslında kabul etmezdi, ama sırf çok yumuşak kalpli olduğundan ve senin haline acıdığından mücahidlere seni teslim etmemeye karar verdi. Fakat buna karşılık bazı istekleri var.

- Ne gibi?

- Biz, Çeçen liderler toplantıdayken onları basmayı düşünüyoruz. Bu adamlar artık seni bulurlarsa kesinlikle öldürürler.

Sana, ortak düşmanlarımıza karşı işbirliği teklif ediyoruz. Bunları bertaraf etmede bize yardımcı olmanı istiyoruz. Öncelikle bize bütün bildiklerini anlatacaksın. Sonra da Çeçenlerin arasına dönüp baskına kadar bize casusluk yapacaksın. Sanıyorum ki başka çaren yok.

Bu sözleri duyan selim çok sevinmişti. Fakat sevincini belli etmedi. Biraz düşünür gibi yaptı. Sonra bakışlarını teğmene doğru çevirdi:

- Haklısınız. Dediklerinizi yapacağım.

- Öyleyse anlaştık. Eğer dediklerimizi yaparsan bu iş bittikten sonra seni Rusya'ya göndereceğiz ve yüz bin dolar nakit vereceğiz. Bir de istersen Rus Pasaportu. Dilersen Rusya'da yaşarsın, dilersen başka bir ülkeye gidersin. Bu para seni ölünceye kadar rahat rahat yaşatır.

Fakat sana nasıl güveneceğiz? Kendinin güvenilir olduğuna bizi inandırman lazım.

- Kolay, ben size bazı yerler tarif edeceğim. Birisinde Çeçen Teröristlerin erzak ve iâşe deposu var. Dğerleri ise iki terörist grubun barındığı mağaralar. Ben zaten elinizdeyim. Siz oralara asker yollarsınız. Eğer söylediklerim doğruysa bana güvenmemeniz için bir neden kalmaz.

- Bak bu olur. Sen bana şimdi o yerleri tarif et. Dediğin gibiyse zengin olmana ramak kaldı demektir.

Selim sözkonusu yerleri tarif etmeye başladı.

9.

Akşama doğru teğmen geldi. Selim'in elini hararetle sıktı:

- General Rubaşov seni tebrik ediyor. Anlattıkların doğruymuş.

İlk tarif ettiğin yere askerler gittiğinde, erzakların saklı olduğu mağarada üç nöbetçi tesbit etmişler. Bizimkiler mağarayı bombalayıp erzakları yakmışlar.

Diğer iki bölgeye gönderdiğimiz kuvvetler de mücahidleri gafil avlamışlar. Çeçenler yarım saat kadar direndikten sonra kaçmaya başlamış. Bizimkiler arkalarından gitmeye gerek görmemiş. Fakat Çeçenlerin kaçarlarken peşlerinden bir sürü ölüyü de sürüklediklerini görmüşler.

Çeçenlerin siperleri kan içindeymiş. Bizimkiler gerçekten büyük başarı elde etmişler. Unutma bunda senin de büyük rolün var. Artık sana güveniyoruz. Bundan sonra karargâhın içinde istediğin gibi dolaşabilirsin. Ben şimdi gidiyorum. Senden Generalin yanında övgüyle bahsedeceğim. Selim:

- Çok teşekkür ederim efendim! Çok teşekkür ederim! Her zaman emrinizdeyim.

Teğmen çıktıktan sonra Selim kıs kıs güldü. Nereden bilsin ki saf teğmen, erzak deposu diye bastıkları yerdeki erzak

çuvalları ağızlarına kadar kömür doluydu. Sadece üstlerine bir karış kadar hububat konulmuştu. Askerler mağarayı bombalayınca erzak çuvallarının çabucak yanması içinde kömür olduğundan olmalıydı.

Nereden bilsin ki saf teğmen, Çeçenlerin geri çekilmeleri de bir oyundu. Mücahidler bunları baştan planlamışlardı. Çekilirken burunları bile kanamamıştı. Hepsi baskın anında ne yapacaklarını biliyorlardı. Yerdeki kanlar ve mücahidlerin götürdükleri ölüler de yine birer hileden ibaretti.

Hamza mücahidlere on-on beş büyükbaş hayvan kesmelerini, kanlarını bidonlara doldurmalarını, etlerini ise kurutup erzak yapmalarını söylemişti. Bidonları Ebu Cendelle beraber Selimle anlaştıkları yere göndermişti.

Ebu Cendel mücahidlere ne yapacaklarını anlatmış, onlar da bu görevi başarıyla yerine getirmişlerdi. Ruslar saldırı yaptıkları anda bidonların bir kısmını etrafa, bir kısmını da bazı mücahidlerin üzerlerine dökmüşlerdi.

Geri çekilirken bu üstleri kanlı mücahidleri, diğerleri sanki yaralı veya ölüymüş gibi taşımışlar, bunu gören Ruslar da mücahidlerin bayağı bir zayiat vererek kaçtıklarını zannetmişlerdi. Çeçenlerin bu ince planı başarıyla sonuçlanmış ve böylece Selim Ruslara güvenilir olduğunu büyük ölçüde kabullendirmişti.

O akşam erkenden yatan Selim, günün ilk ışıklarıyla beraber ayaktaydı. Akşamdan arta kalan suyla abdest alıp namazını kıldı ve oturduğu yerde zikir çekmeye başladı. Bir süre sonra yemeği getiren nöbetçi kapıyı açık bırakıp gitti.

Yemek yedikten sonra Selim karargâhı gezmek için dışarı çıktı. Buraları çok iyi gezmesi ve zihnine nakşetmesi lazımdı. İleride işe yarayabilirdi.

Selim akşama kadar dolaştı. Nöbetçileri şüphelendirmemeye dikkat ederek ana binayı ve çevresindeki binaları iyice tetkik etti. Odasına dönerken çöp bidonunda bir şey gözüne ilişti. Bu bir defter parçasıydı.

Etrafına şöyle bakındı. Görünürlerde kimsecikler yoktu. Defteri eline aldığında yarısının boş olduğunu gördü. Buna çok sevinmişti. Hemen defterin boş olan kısmını yırtıp koynuna attı. Diğerlerini de iyice çöpün dibine soktu. Hızlı adımlarla yattığı odaya yöneldi.

Ruslar odaya güzel bir yatak sermişlerdi. Yanında kalemi de vardı. Odanın ışığını dikkat çekmemesi için söndürdü. Koridordan sızan ışıkla o gün gezdiği ve iyice bellediği yerlerin haritasını çizdi. Artık her gün gördüğü yerlerin haritasını çizecek ve her çizdiği yaprağı karargâhın uzak bir noktasına gömecekti.

Ertesi gün öğleye doğru Kole gelip, General Rubaşov'un kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Bu haberi Selim memnuniyetle karşıladı. Beraberce Rubaşov'un odasına gittiler. Rubaşov Selim'i güler buyur etti:

- Buyur Selim, otur şöyle. Nasılsın bakalım? Halinden memnun musun?

- Çok memnunum efendim, sağolun.

- Şimdiye kadar verdiğin bilgiler ve yaptığın işler hoşuma gitti. Bundan sonra da böyle devam edersen, sonunda büyük bir mükâfat alacaksın. Öncelikle şimdi soracağım sorulara cevap istiyorum.

- Peki, efendim. Sizi dinliyorum.

- Toplantı ne zaman olacak?

- On yedi gün sonra.

- Nerede?

- Şan Dağı'nda. Yerini ayrıntılı olarak bilmiyorum; ama aralarına girdiğimde öğrenirim.

- Evli misin?

- Evet.

- Karın nerede?

- Çocuğumu doğururken öldü. Karım Rus'tu.

- Kaç çocuğun var?

- Bir.

- Kız mı erkek mi?

- Erkek.

- Kaç yaşında?

- Henüz on aylık.

- Güzel. Bak Selim şimdi bizi iyi dinle. Gerçi sana güveniyoruz. Ama biliyorsun bizim de kendi üstlerimize karşı sorumluluklarımız var. Ondan dolayı ihtiyâten bize oğlunu getirmen gerekiyor. Sana söz veriyorum. Baskın başarıya ulaşır ulaşmaz seni ve oğlunu en hızlı bir şekilde sıkı güvenlik önlemleri altında Rusya'ya göndereceğiz ve sana tam yüz bin dolar vereceğiz. Dilersen oradan sana bir pasaport verecekler ve istediğin yere gitmede serbest olacaksın. Nasıl? Teklifimizi kabul ediyor musun?

Selim bir an şaşırmış gibi yaptı. Biraz durakladı, sonra kararlı bir tavırla konuşmaya başladı:

- Evet efendim. Bu benim için de en doğrusu olur. Çocuğum onların elindeyken rahat olamam. Bu işi öğrendiklerinde bir şey yapabilirler. İstediğiniz zaman getirebilirim.

- Aferin Selim. Sen çok akıllı birisin. Senin bizi anlayışla karşılayacağını biliyordum. Şimdi üç gün daha burada kal. Sonra oğlunu getirmeye gidersin. En fazla üç gün sonra burada olacaksın.

Üstündekileri çıkarıp özel tim kıyafeti giy. Çeçenlerin içimizde casusu olabilir. Askerlerle fazla konuşma. Şivenden ve davranışlarından kendini ele verebilirsin. Yemeklerini odanda yiyeceksin. Bir ihtiyacın olduğunda teğmenle irtibat kur. Şimdilik bu kadar, gidebilirsin.

- Emredersiniz Generalim. Dediklerinize harfiyyen uyacağım.

Selim'in "Generalim" demesi bayağı hoşuna gitmişti. "Bu çocuk bize iyice ısındı. Bu iş olacak galiba. İyi ki Çeçenler onu ölümle tehdit etmiş. İşimize daha çok yaradı" diye düşündü.

10.

Selim odasına giderken kafası bayağı meşguldü. Generalin çalışma odasında bir sürü evrak ve dosya vardı. Allah bilir bunlar arasında kaç mücahidin kanına girecek, kaç köyün harap olmasına sebep olacak bilgi ve doküman saklıydı. Buna engel olması lazımdı. Acele bir plan yapmalıydı.

Odasına girdiğinde kendisini direk yatağa attı. Ne yapmalıydı acaba? Eğer Generalin odasından evrakları çalsa -gerçi o da bir dertti ama- bu sefer foyası meydana çıkar, kurdukları tuzak bozulurdu. Öte yandan onları hepten orada bırakmaya yüreği el vermiyordu. O kadar Müslüman'ın kanının dökülmesine karşı eli kolu bağlı kalamazdı.

Yarım saat kadar yatağında bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdu. Boşa koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu. Tam sıkıntıdan patlamak üzereyken aklına gelen bir şeyle yerinden sıçradı. Generalin çalışma odasında fotokopi makinesi vardı. Pekala bir bahane ile önemli evrakların fotokopisini çekip haritaları gizlediği yere saklayabilirdi. Bunu nasıl yapacağını biraz düşündü.

Hemen kendisine verilen Rus elbiselerini giydi ve dışarı çıktı. Etrafına bakınarak ve kendisini kimseye göstermemeye

çalışarak ormanın karargâh içinde kalan bölümüne daldı. Burası merkezden nispeten uzak, tenha ve sessiz bir bölgeydi.

Çeyrek saat kadar yürüdü. Etrafını araştırıp karargâhtan yeterince uzaklaştığını hissedince durdu. Hamza'nın verdiği ikinci telsizi bacağından çözdü. Duruma göre uygun bir yere sakladığı, Şamil Basayev'in hediyesi olan bu telsiz diğerlerinin çeyreği kadardı. Hamza çekim gücü çok iyi olduğu için Selim'e vermişti.

Selim telsizi açtı. Bir süre sonra aradığını bulmuştu.

- Ben Tilki Tuzağı... Ben Tilki Tuzağı... Merkezi arıyorum... Lütfen cevap verin...

Biraz sonra cevap geldi:

- Merkez dinlemede... Mesajınızı iletin...

- Yarın 14.30'da karargâhın güneyinden saldırın. Ve güneydoğu tarafında yangın çıkarın. Kuru sıkı ateş edin. Unutmayın, önemli olan düşmanı oyalamak. Elinizden geldiği kadar gürültü yapın. Bir saat sonra çekilin. Verdiğim saatin bir dakika bile oynamamasına dikkat edin.

- Tamam Tilki Tuzağı, mesajınız alındı. Gereken yapılacaktır... Bahtın açık olsun.

Selim telsizi kapatıp bacağına bağladı. Karargâha dönerken o gün çizmiş olduğu haritayı kolay bulunabilecek uygun bir yere gömdü. Yapacak bir işi kalmamıştı. Doğruca odaya gidip yattı. Artık yarına kadar dışarı çıkmamalıydı.

Öbür gün öğleye doğru kalkıp yemeğini yedi. İkiye kadar dua ve ibadetle meşgul oldu. İki olunca namazını kıldı ve dışarı çıktı. Ana binaya doğru yöneldi. Nöbetçiye Teğmenle görüşmek istediğini bildirdi.

Teğmen gelince Selim:

- Ben Çeçenler arasına girdiğim zaman sizinle nasıl irtibat kuracağım? Bunu konuşmamız lazım. Eğer sayın General müsaitse bunu istişare edebilir miyiz acaba?

- Tabi çok iyi olur. Sen şimdi çay ocağına gidip bir çay iç, ben de Generale talebini arz edeyim.

Selim çay ocağına gidip beklemeye başladı. Çeyrek saat sonra teğmen gelip Generalin kendilerini beklediğini söyledi.

Beraberce kalkıp Generalin odasına gittiler. Rubaşov onları güler yüzle karşıladı. Selim saate şöyle bir göz attı. 14.25'ti.

Bu arada mücahidler hazırlıklarını tamamlamışlardı. Saat 14.25'te Hamza karargâhın güneydoğu tarafından tutuşturulmasını emretti. Tam 14.30 olunca mücahidler tekbir getirerek ve ellerinden geldikleri kadar gürültü çıkararak saldırmalarını emretti.

Diğer yanda Selim, Teğmen ve Rubaşov kafa kafaya vermiş hararetle konuşuyorlardı. Selim Generalin dikkatini çekecek şeyler söylüyor, sözü elinden geldiği kadar uzatmaya çalışıyordu O sırada kapı vuruldu. Generalin emir subayı içeriye girdi. Nefes nefeseydi:

- Generalim, karargâhın güneydoğusunda yangın çıktı. Çeçenler de güneyden saldırıya geçtiler. Çok kalabalık olduklarını tahmin ediyoruz..

General şaşkına dönmüştü. Alelacele emir yağdırmaya başladı:

- Derhal bütün birlikler savaş nizamı alsın! Yangının olduğu yere su tankerleri gönderilsin! Güneye silah ve cephane takviyesi yapılsın! Çabuk olun! Çabuk!

Rubaşov Selim'e döndü:

-Bizim hadise mahalline intikal etmemiz lazım. O konuları sonra konuşuruz, sen burada bizi bekle.

Teğmene döndü:

- Haydi, gidelim!

Selim:

- Tabi efendim, bekliyorum. Bana ihtiyacınız olursa her daim emrinize âmâdeyim Generalim.

11.

Rubaşov'la Teğmen çıktıktan sonra Selim bir müddet daha bekledi. Pencereden bakıp etrafta kimsenin olmadığına kanaat getirince işe başladı.

Önce Generalin odasında ne kadar evrak varsa hepsini hızlıca gözden geçirdi. Tabi bunları yaparken hangisinin yeri neresi iyice dikkat ediyordu. Yapacağı en ufak bir hata her şeyi yerle bir etmeye yeter de artardı bile. Önemli gördüğü yedi-sekiz tanesini ayırıp fotokopisini çekti. Önemli olan evrakları ayırıp fotokopisini çekti. Ardından dosyaları aldığı yerlere itina ile yerleştirdi. Etrafı düzeltip General çıkmadan önceki haline getirdi.

Şimdi bu kopyaları saklamak gerekiyordu. Evrakları mintanının içine doldurup dışarı çıktı. Bina girişindeki nöbetçi askere yaklaştı:

- General ne zaman gelir?

- Bilmiyorum.

- Sen, onlar gelince benim onları beklediğimi, sonra meraklandığımı ve "Belki yardımcı olurum" gâyesiyle savaş alanına gittiğimi söylersin. Belki orada karşılaşırız; ama sen yine de söyle.

- Olur efendim.

Selim askerin yanından ayrıldı. Haritaları gömdüğü yere doğru yürümeye başladı. Ortalık karışık olduğundan kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Bu taraflar karargâhın güneybatısına düştüğünden etraf sâkindi. Zaten yangını ve baskını ayarlarken bunu göz önünde bulundurmuştu.

Haritaları gömdüğü yere vardığında etrafta kimsecikler yoktu. Normalde bile ıssız olan bu ormanda, şimdi in cin top oynuyordu. Silah sesleri uzaktan; fakat yoğun olarak geliyordu. Hemen evrakları bir torbaya doldurup gömdü. Saatine baktığında 15.05 olduğunu gördü. Generalin yanına gitmenin tam sırasıydı. Oraya gidinceye kadar mücahidler çekilmeye başlardı zaten.

Çatışma bölgesine gelince önce savaşıyormuş gibi yaptı. Beş dakika geçince Generalin yanına doğru sürünmeye başladı. General, çatışmayı merkezin biraz gerisindeki barikatlarla çevrilmiş bir yerden idare ediyordu.

Generalin yanına yaklaştı ve:

- Çatışma nasıl gidiyor Generalim? Diye sordu.

General şaşırmıştı:

- Sen ne arıyorsun burada Selim?

- Efendim, siz çıktıktan sonra biraz bekledim. Karargâhta kimse yoktu. Dayanamadım. Belki burada size yararlı olabilirim diye düşündüm. Kendimi göstermemeye çalışarak savaşıyordum. Sizin burada olduğunuzu fark edince buraya geldim.

- Aferin Selim, iyi yapmışsın. Belki sana ihtiyacımız olabilir; gerçi isyancı teröristler geri çekilmeye başladılar bile.

O sırada bir subay geldi:

- Generalim! Güneydoğuda çıkan yangın hızla yayılıyor. Uğraşlarımız pek netice vermiyor. Yangının hızını kesemedik. Acilen tedbir alınmazsa karargâh zarar görebilir.

General öfkeyle burnundan soluyordu:

- Beceriksizler! Bir yangını söndüremediniz.

Selim'e döndü:

- Acaba şimdi ne yapmalı? Bir çare geliyor mu aklına Selim?

Selim zaten böyle bir soru bekliyordu:

- Generalim siz bu işi bana bıraksanız?

General şaşırmıştı:

- Sen bu işten anlar mısın?

- Hem de çok iyi anlarım. Köyde lakabım "İtfaiye şefi" idi. Köy civarında çıkan kaç orman yangınını, gençleri organize ederek söndürmeyi başarmıştım.

General tereddütlüydü:

- Ama bu iş köy yangınına benzemez. Bunu da aklından çıkarma.

Selim elini alayvari salladı:

- Ohoo... Elimde böyle imkânlar olduktan sonra...

Bu sefer Generalin damarına basmıştı. Hırsla sözünü kesti:

- Demek öyle ha! Haydi, buyur söndür bakalım. Eğer söndüremezsen sırtına otuz kırbacı bizzat ben vuracağım.

- Peki, ya söndürürsem?

- Pek ihtimal vermiyorum; ama söndürürsen sana tam on bin dolar mükâfat. İki binini bizzat kendi cebimden vereceğim. Yetmez mi?

- Kabul ediyorum, fakat bir şartım var.

- Nedir?

- Bu işte tüm yetki ve sorumluluğun bende olmasını istiyorum.

- Tamam, anlaştık o zaman. Yüzbaşı, gel buraya!

- Buyurun efendim!

- Tüm yetkililere ilet! Yangın söndürme işini Dimitri'ye verdim. (General dikkat çekmesin diye Selim'in asıl ismini vermemişti.) Kimse ondan izinsiz su bile dökmeyecek. Karargâhtan istediğini almada ve istediğini kullanmada serbesttir. Ona karşı geleni bana karşı gelmiş sayarım ve divan-ı harbe veririm.

- Emredersiniz Generalim.

Yüzbaşı emri yerine getirmek için yanlarından ayrılırken Selim Generale döndü:

- İzninizle Generalim. Önce eldeki aletleri görmem lazım. Biliyorsunuz ki bu iş aksatmaya gelmez.

- Tanrı yardımcın olsun.

Arkasından bakarken söyleniyordu:

- Garip. Mantığım "Bu işi başaramaz" derken, içimden bir ses aksini söylüyor. Haydi hayırlısı.

Selim karargâha doğru yürürken Allah-u Teâlâ'ya şükrediyordu. O, buraya sadece baskını hazırlamak için gelmişti. Fakat Allah-u Teâlâ ona nice kapılar açmıştı. Karargâhın haritalarını çizmiş, bölmelerini belirlemiş, önemli evrakların fotokopilerini çekmiş, bu arada mücahidlere bir baskın verdirerek Rusların morallerinin bozulmasına vesile olmuştu. Şimdi de karargâhın her tarafını gezecek, teknik donanım odalarından askerlerin koğuşlarına, levazımat deposundan elektrik santraline kadar her tarafı öğrenecekti.

Karargâha gelmeden önce birisi bunları yapacağını söylese gülüp geçerdi. Daha tam olarak casusluk yapacağından bile emin değildi. Nerde kaldı ki bu işleri yapmak. Fakat Allah-u Teâlâ olmazları olur yapmıştı. Demek ki eğer sebat ederlerse Allah (c.c) onlara zafer nasip edecek ve Rusları Çeçen topraklarından sürüp atacaklardı. İçinden "İnşallah" diye geçirdi.

12.

Selim karargâha geldiğinde önce Yüzbaşıyı yanına çağırtı. Ona, karargâhtaki yangın malzemelerinin yerini ve diğer bölmeleri gezdirmesini söyledi. Yüzbaşı gezdirirken Selim çok dikkatlice etrafı süzüyordu. Buraları zihnine iyice yerleştirmesi lazımdı. İleride çok faydası olabilirdi.

Her tarafı gezdikten sonra şoförler hariç diğer askerlerin ana binanın önünde toplanmasını emretti. Askerler toplanınca Selim konuşmaya başladı:

- Arkadaşlar! Gördüğünüz gibi yangın her dakika daha yaklaşmaktadır ve şu an buraya bir buçuk kilometre mesafededir. Ondan dolayı bu yangını akşama kalmadan ve karargâha yaklaşmadan söndürmemiz lazım. Eğer karanlık basıncaya kadar yangını söndüremezsek bizim bu zâfiyetimizden yararlanmak isteyen Çeçen isyancıların bir daha baskın yapması muhtemeldir. Bunun için herkes verdiğim görevi harfiyyen yerine getirecek, hiç kimse işi ağırdan almayacak. Birisini tembellik yaparken görürsem, onu şiddetle cezalandırırım.

Bu adam neler söylüyordu? Kimse tembellik yapar mıydı hiç? Hele Çeçenlerin baskın yapabileceğini duyduktan sonra. Askerler hep bir ağızdan cevap verdiler:

- Başüstüne!

Selim devam etti:

- Şimdi herkes üçer manga halinde otuzarlık gruplara ayrılsın. Her grubun başına bir çavuş geçsin ve üç yüz kişilik her bölüğe bir yüzbaşı nezâret etsin. Herkes emri altındakilerden mesuldür.

Öncelikle şoförler su tankerleri ve levazımat yüklü kamyonlarla yangın yerine doğru harekete geçsinler. Orada ben size ne yapacağınızı anlatacağım. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Haydi, herkes iş başına!

Şoförler ve diğerleri Selim'in emrini yerine getirmek için harekete geçtiler. Karargâhta hummalı bir çalışma başlamıştı. Yangın söndürmeye yarayacak ne varsa kamyonlara yükleniyordu. Diğer taraftan su tankerleri yangın yerine doğru harekete geçmişti.

Yirmi dakika sonra yangın yerine vardılar. Selim askerlere gruplara ayrılmalarını söyledi. Önceden belirlendiği gibi herkes otuzarlık gruplara ayrıldı. Sonra Selim tüm askerleri iki gruba ayırdı. Bir gruba yangının etrafını sarıp söndürmeye çalışmalarını söylerken, diğer gruba da yangının yayılmaması için elli metre kadar etrafını yanacak tüm maddelerden temizlemelerini emretti.

Askerler şevkle –biraz da korkuyla- çalışmaya başlamışlardı. Birinci grup yangını çember içine almayı başarmıştı. Dört bir yandan su ve köpük püskürtülüyor, yine de yangın söndürülemiyordu. Fakat nispeten hızı kesilmişti.

Selim bir o tarafa bir bu tarafa koşuyor, neresi aksıyorsa o tarafı düzeltmeye uğraşıyordu. Su tankerlerini ve diğer yangın söndürücüleri öyle güzel yerleştirmişti ki, yüksek rütbeli subaylar zekâsına hayran kalmışlardı. Bereket söndürme işine

yüzbaşından rütbeli kimse katılmıyordu. Yoksa kıskanan subaylar itaatsizlik edip cıngar çıkarabilirlerdi.

Askerlere öyle bir emir verişi öyle bir kumanda edişi vardı ki, bir kurmay görse herhalde hasedinden çatlardı. Bazı zamanlar yangının en tehlikeli yerlerine dalıyor, kimsenin cesaret edemediği işi o başarıyordu. Bu da tabi askerin şevkini artırıyor ve daha candan çalışmasını sağlıyordu.

Ruslar şimdiye kadar böyle kumandan görmemişlerdi ki! Onlarda kumandanlar en arkada olurlar, değil hayatlarını, tırnaklarını bile tehlikeye atmazlardı. Küfürle karışık emirler yağdırır, en ufak bir hatayı şiddetle cezalandırırlardı. "At sahibine göre kişnerdi". Kumandanları böyle olan askerler cesur olacak değildi ya. Onlar da siperden kafalarını kaldırmamayı, havaya mermi sıkmayı, bir şey söyleyince ellerinden geldiği kadar kaytarmayı, savaştan kaçmayı öğrenmişlerdi. Bir avuç mücahidin karşısında dize gelmeleri biraz da bundan dolayıydı.

Fakat başlarında Selim gibi bir komutan görünce, onlar da ciddi bir şekilde çalışmaya başlamışlardı. Bunda muhtemel bir Çeçen baskını ve karargâhın yanma tehlikesinin olmasının rolü büyüktü. Buna rağmen yangın yine de devam ediyordu ve eskisi kadar olmasa da yavaş yavaş karargâha doğru yaklaşıyordu.

İşte o zaman Selim'in planının önemi ortaya çıktı. Selim'in ikinci gruba verdiği emir kısmen yerine getirilmiş, yangının yirmi metre kadar etrafı yanacak maddelerden temizlenmişti.

Otlar koparılıyor, ağaçlar kesilip uzağa nakledilyor, kesilemeyecek kadar büyük olanlar baştan aşağı ıslatılıyor, uzun dalları kesiliyor, etrafına bol miktarda kum dökülüyordu. Bazı

yerlerde çukurlar açılıyor, velhasıl araziye uygun bir şekilde etraf yanacak maddelerden arındırılıyordu.

Tasfiye işlemi yirmi beş metreye ulaşınca Selim, yangın çemberini on metre kadar genişletmelerini söyledi. Çember genişleyince yangın biraz yayılır ve artar gibi oldu; ama tasfiye edilmiş bölgeye gelince bocaladı ve yakacak bir şey olmadığını görünce mecburen durdu.

Bir müddet sonra tasfiye bölgesi elli metreye ulaşmıştı. Selim bu kadarını yeterli gördü ve birinci gruba diğerlerine katılmalarını söyledi. Şimdi yangın daha sıkı bir çember içine alınmıştı. Yakacak bir şey bulamayan yangın kendini tüketmeye başlamıştı. Selim içinden Allah'a dua ediyor, kendisini bu kâfirlere karşı rezil etmemesi için yalvarıyordu.

Yarım saat sonra herkes sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı. Artık yangın kontrole alınmış, söndürülmeye başlanmıştı. Bunda en büyük pay şüphesiz Selim'in aldığı tedbirdi. Herkes içinden Selim'i takdir ediyordu. O ise Allah'a hamd ediyordu ve biliyordu ki bunların hepsini yapan Allah-u Teâlâ'dır. Nefsine bir pay çıkarmaktan Allah'a sığınıyordu.

General uzaktan yangını seyrediyordu. Selim'i çağırttı. Gelince:

- Aferin Selim dedi. Başardın sayılır. Sen gerçekten çok yetenekli birisin. Gör bak seni nasıl mükâfatlandıracağım.

- Daha sevinmemiz için erken Generalim. Yangın henüz sönmedi.

- Görünen köy kılavuz istemez Selim. Bu gidişle yarım saate kalmaz söner. Seni nasıl takdir edeceğimi bilemiyorum.

- Siz asıl şu şevkle çalışan askerlerinizi takdir etmelisiniz Generalim. Bakınız nasıl canla başla çalışıyorlar.

- Hadi, hadi! Onları gaza getiren yine sen oldun. İlk defa böyle çalıştıklarını görüyorum.

- Artık izninizle başlarına dönmem lazım. Gördüğünüz gibi hali hazırda yangın henüz sönmedi.

- Oldu Selim, gidebilirsin. Akşam seni odamda bekliyorum.

Selim yine işinin başına döndü. Gerçekten de yarım saat sonra yangın tamamıyla sönmüştü. Subaylar Selim'i tebrik ederken, askerler de karargâha dönmeye başlamışlardı.

13.

Akşamleyin Teğmen Kole Selim'in odasına geldi:

- Haydi Selim, General bizi bekliyor.

- Tamam geliyorum.

Beraber çıkıp yürümeye başladılar. Teğmen Selim'e:

- Aferin Selim, dedi. Bugün çok zekice davranıp tasfiye tedbiri aldın. Eğer o tedbiri almasaydın, yangın büyüyecek, belki de karargâhı tehdit edecekti. İyi ki buraya gelmişsin. Senin gibi birisinin karşımızda savaşması hiç işimize gelmezdi doğrusu.

Selim kıpkırmızı olmuştu. Gece olmasaydı teğmen kesinlikle fark ederdi. Gaf yapmamaya dikkat ederek konuşmaya başladı:

- Öncelikle şunu söylemeliyim ki ben bu işi önceden birçok defa yapmıştım. Sonra ben Rusları çok seviyorum. Karım bana Rus sevgisi aşılamıştı. Zaten Çeçenlerle de hiç anlaşamıyordum. Bana çok kaba davranıyorlardı.

Her ne kadar önceleri epey korkmuş olsam da sizlerin bana karşı olan iyi tutumunuz Çeçen isyancıların hakkınızda söylediklerinin nasıl açıkça iftira olduğunu anlamamı sağladı.

Yangınla uğraşırken aklıma karım geldi. Sanki bana "Milletim zor durumda, lütfen bir şeyler yap" diyordu. Hayal mi gerçek mi bilmiyorum ama silüeti gözlerimin önde belirmişti. Ağlamaklı bir hali vardı. Onun hep gülmesini isteyen, bir gülücüğü için hayatını ortaya koyan biri için, onun bu durumu nasıl acıklıydı biliyor musunuz? Hayır, hiçbir zaman bilemezsiniz. Ancak âşıksanız belki.

Bana hep gülümserdi. Tarladan geldiğimde alırken o sevgi dolu bakışları yorgunluğumu unutturuverirdi birden bire. Her şeyi beraber paylaşırdık; ama her şeyi... Deliler gibi âşıktık birbirimize. Bir o kadar da mutluyduk. Fakat oğlumu, ciğerparemi doğururken öldü. Öldü o. Dünyam kararmış, hayat benim için bir hiç olmuştu. Bitkisel hayatta gibi sadece oğlum için yaşayacaktım artık...

Sesi sertleşmişti:

- Ah o köylü köpekleri yok mu? Ben, benliğime bile tekme atmış haldeyken onlar "Bir Rus gâvuru öldü. Dünyadan bir pislik daha temizlendi. Ne üzülüyorsun?" diye alay ediyorlardı. O an müthiş nefret ettim onlardan. Hepsini kessem kanları sevgilimin bir damla kanına değer miydi hiç...

Yere çömeldi. Toprağı avuçladı. Kesik kesik konuşmaları hıçkırığa dönüşmüştü:

- Sevgilim... Roza'm... biliyorum ki... kavuşmamız için aramızda... sadece şu kara toprak var... aşkımızın üzerine yemin ediyorum ki... ölürken... o mahzun yüzünle, o uğruna her şeyi... feda edeceğim... ölgün gözlerinle bana bakarak "Çocuğumuza iyi bak... ona benim yokluğumu hissettirme" deyip oğlumuzu son arzunla sadece bana emanet etmemiş olsaydın... tekrar yemin ediyorum ki... oğlumuzu emin bir yere teslim ettikten sonra... şu dünyanın anasını satıp sana kavuşmama hiçbir güç... engel... olamazdı... hiçbir güç...

Artık Selim konuşmuyor, yere çömelmiş, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Teğmen, bu durumdan gerçekten çok etkilenmiş, onun da gözleri nemlenmişti. Artık içindeki şüpheler tamamen yok olmuş, Selim'in samimiyetine yürekten inanmıştı. Selim de öyle rol kesiyordu ki, film yıldızları bile yanında acemi kalırdı.

Kim bilir belki de gözünün önüne yavuklusunu getirmişti. Teğmen gidip Selim'in yanına çömeldi. Elini sırtına attı.

- Derdini anlıyorum. Hem de çok iyi. Fakat elden ne gelir. Ölenle ölünmez ki. Eminim bugün yaptığın işler onun ruhunu ferahlatmıştır.

Selim hiç tınmadı bile. Ağlamaya devam etti. Teğmen bir müddet Selim'i yalnız bırakması gerektiğini anlamıştı. Yanından ayrılıp on beş yirmi dakika karargâhı turladı. Geldiğinde Selim'i sakinleşmiş buldu. Ne zamandır tüttürdüğü sigarasından bir tane de ona uzattı. Selim düşkün olmamasına rağmen, vaziyete binaen kabul etti. Yolda bir daha hiç konuşmadılar.

General onları güler yüzle karşılamıştı. Selim'in üzüntülü halinden pek bir şey anlamamıştı. Biraz konuştular. Selim'in isteksiz olduğu sohbete katılmamasından ve sorulara kısa cevap vererek geçiştirmesinden belliydi. Bir müddet sonra General, Selim'e vaad ettiği on bin doları verdi ve Selim'i odasına gönderdi.

Baş başa kaldıklarında teğmene döndü:

- Ne oldu Selim'e, niye üzgün? Verdiğimiz paraya bile o kadar sevinmedi.

- Haklısınız Generalim. Meğer onun bir yarası varmış. Fakat ben farkında olmadan bu yarayı deştim. Aslında bir bakı-

ma iyi oldu bu. Ben ondan bugün adamakıllı şüphelenmiştim. Çünkü elimize düştüğünde çok aptal davranmıştı. Ben de onu salağın teki sanmıştım. Hatta verdiğimiz işi başaramayacağından bile korkmuştum. Fakat bugün yaptıklarını görünce doğrusu çok şaşırdım. İşte bunun sebebini bu akşam keşfettim. Bakın size üzüntüsünün sebebini anlatayım...

Teğmen Selimle aralarında geçen hadiseyi anlattıktan sonra ekledi:

- Generalim benim anladığım kadarıyla aslında bu adam çok zeki. Fakat karısına duyduğu sevgi ve Çeçenlerin yaptıkları, en sonunda ölüm tehdidi ile birleşince Selim'in bizim tarafa meyletmesine neden olmuş.

General söze karıştı:

- Sadece onlar mı sanıyorsun sen? Ya bizim vaad ettiğimiz para ve rahat yaşam? İnsan bunlar için nelerini vermez? Düşünsene savaş yok, ölüm korkusu yok, acı yok, çalışmak yok. İstediğin ülkede bey gibi yaşamak. Müzik, eğlence, kadın, kumar, içki, dans, gezmek, tozmak... Ohoo daha neler neler var. Bana bile bu kadar şeyi vaad etseler belki de dayanamazdım. Birkaç yüz dolar ile yaşamak kolay iş mi?

Teğmen düşünceli bir tavırla:

- Benim anlamadığım bir nokta var efendim. Siz bu kadar parayı nerden buldunuz da verdiniz? Sonra onun on katı parayı nasıl vaad ettiniz? Zannediyorum bu kadar parayı devlet kolay kolay gözden çıkarmaz.

- Doğru söylüyorsun, fakat bu parayı veren devlet değil. Neyse bunları öğrenmen için henüz erken. Ama merak etme, bir gün öğreneceksin.

Teğmen bu sözlerden ileride rütbesinin hızla yükseltileçeği manasını çıkarmıştı. General devam etti:

- Paraya gelince, onun üstünde bazı planlarım var. Sen merak etme. Karşındaki saf olsaydı General yapmazlardı herhalde.

Teğmen bunu duyunca meseleyi anladı. Ne olursa olsun neticede vaad edilen para Selim'e verilmeyecekti. Kalkmak için izin istedi. General:

- Haa, unutmadan söyleyeyim. İşlemlerin bitti, genelkurmaydan talep ettiğimiz terfi geldi. Yarın yüzbaşı rütben takılacak. Çok işlerimiz var, geciktirmeye gelmez.

General de Teğmeni tam canevinden vurmuştu. Şunu baştan söyleseydi ya. Ağzı kulaklarına vararak mukabele etti. Ölümüne sadakatli olacağına dair yeminleri peş peşe sıraladı. Hayırlı geceler diledi ve Generalin yanından ayrıldı.

Öte yanda Selim kendisini yatağa atmış düşünüyordu. Bugün yaptığı başarılı çalışmanın yanında akşam neredeyse büyük bir çam deviriyordu. Demek ki yaptığı işler onların dikkatini çekmiş, ilk gün yaptığı aptallık numarası ile bugünkü davranışlarının arasındaki tezat onları şüpheye sevk etmişti. Düşman aptal değildi, hareketleri iyi gözlemleniyordu.

Bereket versin ki akşam uydurduğu hikâye ve sahte gözyaşları teğmeni tavlamayı başarmıştı. Onun, olanları Generale de nakledeceğinden yüzde yüz emindi. Şimdilik tehlikeyi atlatmıştı. İlerisi için Allah kerimdi.

On bin doları alması da iyi olmuştu hani. Eğer Hamza Reis'e ulaştırabilirse para için vatanını bile satan Rus askerlerinden yüklü bir miktar silah alabilirlerdi. Bugün bayağı bir yer gezmişti. Unutmadan krokilerini çizmesi lazımdı. Hemen işe başladı ve gece yarısına kadar anca bitirebildi.

14.

Öbür gün Selim biraz geç kalkmıştı. Henüz yemeğini yeni yemişti ki Teğmen geldi. Pırıl pırıl bir yüzbaşı üniforması giymiş, gözlerinin içi gülüyordu. Selim memnuniyetle karışık bir hayretle:

- Sizde bugün değişik bir hal var efendim, hadi hayırlısı. A! Nereden buldunuz bu üniformayı? Yoksa..!?

- Evet, ben bulmadım bu üniformayı, verdiler. Bugün de yüzbaşı rütbesi takılacak.

- Ya öyle mi? Tebrik ederim, çok sevindim. Demek bir tören yapacaklar.

- Evet, dünkü zaferimiz ve şanlı askerimizin çıkan yangına karşı yaptığı büyük mücadele, azim ve sebat üzerine yapılacak törende bazıları üstün gayret ve çalışmalarından dolayı terfi ettirilecek. General senin dikkat çekmemen için pek etrafta dolaşmamanı istedi. Asker senin istihbarattan gizli görevle karargâhımızda kaldığını sanıyor. Bunu böyle kalabikmesi için askerin seninle pek temas etmemesi gerek.

- Tamam, siz hiç merak etmeyin!

Yüzbaşı Kole gittikten sonra Selim, çizmiş olduğu krokileri bir torbaya doldurup doğruca haritaları gömdüğü yere

gitti ve torbayı da oraya gömdü. Şimdi sıra karargâhı gezmeye gelmişti. Kuzeye doğru yöneldi. O tarafı hiç görmemişti. Ana cephaneliğin de bulunduğu kuzey bölümü genellikle kurak toprak ve kayalıklardan müteşekkildi. Az da olsa yer yer ağaçlıklara rastlanıyordu. Fakat cephaneliğin etrafı tamamen çıplak ve düzdü. Yirmi metre arkasında büyük bir tepe yükseliyordu.

Selim uzaktan cephaneliği seyrederken ilk bakışta burasının baskın ve sızma harekâtı yapmaya hiç de elverişli olmadığını anlamıştı. Ruslar gerçekten de cephaneliği güzel bir yere kurmuşlardı. Arkasındaki tepeden bir baskın yapılması ihtimali yoktu. Tepenin büyük bir kısmı kayalık olduğundan gelen bir tehlikenin nöbetçiler tarafından görülmesi çok kolaydı. Tepenin bu yüzünde büyük aralıklarla az sayıda çalılık vardı.

Nasıl yaklaşacağını düşündü. Ulu orta yaklaşırsa şüphe uyandırabilirdi. Hemen ormana dönüp yumuşak bir yere çukur kazdı. Basit bir tuzak yaptı. Çukurun üzerine taze yapraklar koydu. Tavşan yaprakları yemek için geldiğinde tuzağa düşecek, düştüğü anda da yanındaki çalılık üstüne kapanacaktı. İşini bitirdikten sonra oradan uzaklaştı.

Yarım saat sonra geldiğinde, tuzağında bir tavşan görünce çok sevindi. Kaderde bir gün bekleyip eli boş dönmek de vardı. Bereket bu yörede av hayvanları, özellikle de tavşan pek boldu. Tabii Allah'a şükretmeyi unutmadı.

Tavşanı alıp cephaneliğe doğru yürüdü. Yeteri kadar yaklaştığını hissedince tavşanı yere bıraktı ve peşinden koşmaya başladı. Özellikle tavşanın cephaneliğe doğru koşmasına dikkat ediyor, başka bir tarafa yönelecek olsa hemen o tarafa bir kurşun sıkıyordu.

Nöbetçiler silah seslerinden kuşkulanmışlardı. Hemen alarm vaziyeti aldılar. Fakat çıka çıka bir tavşanın çıktığını görünce afalladılar. Tavşan cephaneliğin yanından geçip kayalara doğru tırmanmaya başladı. Ardından Selim belirdi ağaçların arasından. Tavşanın peşinden tepeye doğru fırladı.

Bunu gören nöbetçiler rahatlamışlardı. Selim hiç o tarafa pas vermeden yanlarından geçip gidince nöbetçilerden biri bağırdı.

- Hey Dimitri! Nereye gidiyorsun?

Selim koşarken cevap verdi:

- Hep karavana yemekten midem ekşidi. Ben de ona tören gününde bir ödül vereyim dedim.

Askerler bu cevaba gülüştüler. Selim'in yangında yaptıkları askerler tarafından sevilmesine neden olmuştu. Generalle birebir muhatap olması askerlerin ses çıkarmamasını sağlamıştı. Yoksa başkası olsa oralara asla yaklaştırmazlardı.

Selim'in planı iyi tutmuştu. Artık tepeye tırmanıyordu. Buradan cephaneliğin her tarafı görünüyordu. Fakat şimdi çıplak arazide olduğundan yaptığı hareketler dikkat çekerdi. Şu ilerideki çalılığa kadar tırmanmalıydı.

Tavşanın ardından koşar gibi yaparak çalılığa ulaştı. Kendisini saklayacak, etrafı rahatça gözetleyebilecek bir yer arıyordu. Bu nedenle elini çalılık kümesine uzattı. Kendini yukarı çekti ve sırtını tepeye yaslayarak oturacağı sırada bir anda dengesini kaybettiğini ve boşluğa doğru kaydığını hissetti.

15.

Selim Allah'ın yardımıyla çok güzel bir manevra yaparak son anda omuzu üstüne düşmeyi başarmış, kıl payı tehlikeyi atlatmıştı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra etrafına baktı. Hayret! Burası bir mağaranın ağzıydı. Çapı yaklaşık bir metre kadar olan mağaranın ağzı inanılmaz derecede sık bir şekilde yeşilliklerle örtülmüştü. Dışarıdan bir kişinin burayı görmesi olanaksızdı.

Selim hemen geçidi araştırmaya koyuldu. Yanındaki operasyon fenerini çıkarıp onunla beraber mağaranın içine doğru yürümeye başladı. Gerçi fener fazla aydınlatmıyordu; ama onun da başka seçenek hakkı yoktu.

Mağaranın içi rutubetliydi. Etraf fazla girintili çıkıntılı değildi. Bazen aşağı doğru meyilli, sağa sola ayrılan kollara rastlıyorsa da kısa bir kontrolden sonra hiçbirisinin çıkış yolu olmadığını anlıyordu. Kararını vermişti, düz gidecekti. Geçidin ağzını bulamasa bile yolunu kaybetmeden geri dönebilirdi. Diğer yollara saparsa yolunu şaşırır, belki de mağaradan hiç çıkamazdı.

Bir buçuk saat kadar yürüdükten sonra kulağına gelen bir su sesiyle durdu. Demek yakınlarda bir kaynak vardı. Öndeki dönemeci döndüğünde bir de ne görsün! Pırıl pırıl bir su

kaynağı akıp gitmekte. Demek ki çıkış fazla ileride değildi. Ağzını daldırıp kana kana içti. Gerçekten de nefis bir kaynak suyuydu. Su kaynağını takip ederek çıkışa ulaşabilirdi. Yürümeye devam etti.

On beş dakika sonra çıkışa ulaşmıştı. Çıkış nisbeten genişti, fakat etrafı yeşilliklerle örtülüydü. Öyle ki sadece suyun geçtiği kadar bir yer açık kalmıştı.

Yeşillikleri aralayıp dışarı çıktı. Burası tepenin arka tarafıydı. Kuzeydoğuda iki yüksek tepe gözüküyordu. Etraf engebeli, fakat nefis yeşilliklerle kaplı güzel bir yayla görünümündeydi. Manzarayı zihnine iyice kazıdı. Artık buraya gelmek pek zor olmazdı. Kaynak mağaranın yerini belli ederdi.

Geriye dönerken birden durdu. Tepeye çıktığından beri iki saat kadar zaman geçmişti. Geri dönüş de bir saat etse, etti üç saat. Bu zamana kadar tepede kayboluşu dikkat çekerdi. Mâkul bir bahane bulmalıydı.

Çok geçmeden onu da buldu. Biraz zor olacaktı; ama başka çare yoktu. Hemen suya eğildi. Kenarındaki sivri taşlardan birisine başını hızla vurdu. Başından kanlar akarken vurmanın şiddetinden gözleri kararmıştı. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Son anda kafasını suya daldırdı. Oh be! Kendine gelmiş, buz gibi su uyuşmuş beynini biraz olsun canlandırmıştı.

Yerinden kalkıp yürümeye başladı. Çok geçmeden kafasının sağ tarafında ceviz büyüklüğünde bir şişlik belirmişti. İstediği olmuş, aradığı bahaneyi bulmuştu.

Çıkışa ulaşınca mağaranın ağzını birkaç kaya ve çalılıkla iyice örtmeyi unutmadı. Çalıların arasından çıkıp başını tutarak aşağıya indi.

Nöbetçiler onu bu halde görünce sordular:

- Ne oldu sana böyle Dimitri, kaç saattir neredeydin?

Başka biri:

- Yoksa tavşanı Çin'e kadar kovalamaya mı niyet ettin?

Gülüştüler. Selim:

- Yok canım daha neler. Tavşanın peşinden koşarken ayağım çalılardan birine takıldı. Sonrasını hatırlamıyorum. Kalktığımda bir de baktım ki yeşilliklerin arasında yatmaktayım. Meğer kafamı meret bir kayaya çarpmış, bayılmışım.

İnandırabilmek için şişiği tuttuğu elini açtı. Deminki şakayı yapan söze karıştı:

- Yok arkadaş sen kaymamışsın. Galiba tavşanın canı eğlenmek istemiş ve sana çelme takmış.

Bu söze diğerleri kahkaha ile güldüler. Öteki devam etti:

- Hey gidi dünya hey! Bu gün millet ödül, rütbe alır, asıl kahraman başına bela alır. Milletin omuzu şişer, onun kafası.. Vay canına yandığımın dünyası!

Kalabalıktan bir kahkaha tufanı yükseldi. Selim:

- Haydi, hoşçakalın arkadaşlar, iyi nöbetler.

Askerler de ona el salladılar.

Bu sözlere Selim bıyık altından gülüyordu. Bugün asıl ödülü o almıştı. Kim bilir bu geçit ileride nasıl işe yarayacaktı.

Oradan ayrıldıktan sonra evrakları sakladığı yere geldi. Hepsini çıkarıp montunun içine doldurduğu gibi odasına kapağı attı. Ardından hemen kolları sıvadı. Evrakları ufak rulolar halinde tüfeğinin dipçiğine, fişekliğine, matarasına, velhasıl aranması düşünülmeyen yerlere yerleştiriyordu. Artan üç beş parçayı da üstüne saklayabilirdi. Elini çabuk tutmalı bir an evvel yatmalıydı. Yarın çocuğunu almaya gidecek ve çocuğunu kendi elleriyle Generale teslim edecekti. Bunu düşünürken gözleri parlıyor, dudakları ince bir istihza ile kıvrılıyordu.

16.

Selim sabah erkenden kalkıp yol hazırlıklarına başlamıştı. Öğleye doğru eski teğmen, yeni yüzbaşı Kole geldi. Selim onu güler yüzle karşıladı:

- Ooo hoş geldiniz Yüzbaşım! Önceden "teğmen" diyorduk, şimdi "yüzbaşı" diyoruz. Bu gidişle her hafta yeni rütbenize dilimizi alıştırmamız gerekecek. Ben şimdiden generalim demeye alıştırayım kendimi de ileride bir gaf yapmayalım.

Teğmen güldü:

- Bu biraz da senin sâyende. Verdiğin bilgiler ve yaptığın güzel hizmetler benim yükselişime de vesile oldu. Bu yüzden sana minnettarım.

- Estağfirullah yüzbaşım! Bana güvenip sizlere hizmet etme fırsatı verdiğinizden dolayı asıl ben size minnettarım. Siz benimle ilgilenmek yerine ters bir tutum takınsaydınız şimdi cesedim çoktan bir çukurun dibini boylamış olacaktı.

- Neyse şimdi bırakalım bunları. Ben sana bir şey söylemek için geldim.

- Çocuğu getirmek için yola çıkmamı mı?

- Evet.

- Zaten ben de hazırlanıyordum.

- İyi. Al şu izin kâğıdını. Üç gün içinde dönmelisin. Bak Selim, şimdiye kadar yaptığımız bütün imtihanları kazandın, ama şimdiki sonuncusu ve en önemlisidir. Bundan dolayı beni iyi dinle; sakın şeytana uyup ters bir şey yapma. Yoksa senin çok zararına olur. Tamam mı?

- Siz hiç merak etmeyin. Bana güvenenlerin umudunu boşa çıkarmayacağım. Hem zaten sizden başka sığınacak yerim yok.

- Neyse bana müsaade. Yapacak işlerim var. Dediklerimi unutma. Haydi, yolun açık olsun.

- Sağol güle güle.

Yüzbaşı ayrıldıktan sonra Selim hazırlıklarını bitirmişti. Karargâhın kuzeyinden dışarı çıktı. Bereket dışarı çıkarken herhangi bir sorunla karşılaşmamıştı. Akşam aldığı tedbir vesilesiyle üstünün aranma işlemini kazasız belasız atlatmıştı.

Batıya doğru yöneldi. Bakalım arkadaşlarını kararlaştırdıkları yerde bulabilecek miydi? Şifreli telsiz görüşmesi yapmalıydı. Hemen telsizi açtı.

Bir müddet sonra aradığını bulmuştu.

- Tilki Tuzağı Kartal Yuvası'nı arıyor...

- Kartal Yuvası dinlemede...

- Kartallar yuvada mı yoksa ava mı çıktı?

- Yuvada. Peki, ineklerin keyfi nasıl?

- Otluyorlar.

- Güzel, bekliyoruz tamam.

Selim telsizi kapattığında her iki taraf da istedikleri malumatı almışlardı. Mücahidler kararlaştırdıkları yerde bekliyordu. O da onlara işin yolunda gittiğini, kendisinin malumat dolu olduğunu bildirmişti. Tekrar yola koyuldu.

Buluşma yerine vardıklarında mücahidler onu heyecanla karşıladılar. Hemen etrafını sarıp neler olduğunu anlatmasını istediler. Tabi bunlar Hamza, Ebu Cendel ve Hüseyin'den ibaretti. Diğer mücahidler ise üç yüz metre uzakta dinleniyorlardı. Hamza, her ihtimale karşı Selim'in yaptıklarını mücahidlerin öğrenmemesini istemişti.

Selim başından geçenleri anlatıp yanındakileri de gösterince diğerleri çok sevindiler. Hamza:

- Aferin Selim, çok büyük bir iş başardın. Biz de acaba neden baskın yaptırdı diye merak edip durmuştuk. Meğer işin içinde neler varmış. Para ayrıca teşekkürler.

- Bir kere şunu söyleyeyim ki bunlar Allah'ın takdiri ile olmuş şeylerdir. Çünkü bunların benim elimden olması imkânsızdı. Zaten o geçidin bulunması bunu kanıtlamıyor mu?

- Evet, doğru söylüyorsun. Bizim görevimiz kendimize bir pay çıkarmamak. Mağara olayına gelince: Bundan azami ölçüde istifade etmemiz lazım. Ondan dolayı planımızın bazı yerlerini değiştirip çok daha uzun bir plan yapmamız gerek. Tabi bu hemen öyle olacak iş değil. Nasıl olsa daha üç günümüz var. Şimdi hepimiz bir gün süreyle sakin kafayla düşünelim, sonra dördümüz bir araya gelip daha detaylı bir plan yaparız.

Bu kararı hepsi kabul etti. Ebu Cendel:

- Şimdi gelelim senin nerede kalacağına. Seni mücahidlerin yanına götürürsek, eğer aralarında casus varsa işimizi bozabilir. Onun için senin etrafta gözükmemen lazım. Şu yakınlarda bir mağara var, oraya yiyecek ve battaniye getirelim.

Diğerlerine döndü:

- Nasıl? Siz ne diyorsunuz?

Bu teklif hepsine makul geldi. Bir gün sonra buluşmak üzere ayrıldılar.

Öbür gün akşama doğru tekrar toplandılar. Hepsi de kafalarında bir şeyler tasarlamıştı. Bir saat kadar oturup tartıştılar. Sonunda planın birkaç ekleme ile beraber devam etmesine karar verdiler.

Tabi bu eklemelerle birlikte iş sadece bir baskınla kısıtlanmamış, daha büyük vurgunlar hedeflenmişti. Fakat planın gerisi baskından sonra işleme konacaktı. Öncelikle şu baskın işi hedefine ulaşmalıydı. Selim sordu:

- Kim bunlar, bana bilgi verebilir misiniz?

Hamza, Ebu Cendel'e "Sen anlat" dercesine bir işaret çaktı. Birliğin istihbaratı ile o ilgileniyordu. O da nazlanmadan anlatmaya başladı.

- İlişki kuracağın iki kişiden birisinin ismi... Aslen Tatar'dır. Uzun boylu, kıvırcık siyah saçlı, kuvvetli bir adamdır. İkincisinin ismi... Aslen azınlık Gürcülerden. Sarı saçlı, normalden biraz kısa boylu, zayıf görünen bir adamdır. Fakat çok çeviktir ve de yabana atılmayacak kadar kuvvetlidir.

Bunlar Çeçen kuvvetlerine 1991 yılındaki olaylarda iltica edip kendilerinin anadan doğma Müslüman olduklarını, dolayısıyla kâfir ordusunda Müslümanlara karşı savaşmayacaklarını söylemişler. Bunun üzerine Çeçen yetkililer bu kimseleri çeşitli yollarla denedikten sonra sağlam ve güvenilir olduklarına kanaat getirmişler ve tekrar Rus ordusuna sokmuşlar. Her ikisi de bu karargâha düşünce Dudayev onları bizim grubun emrine verdi. Şu anda asteğmen rütbesiyle vazife yapmaktalar. Başarılı birkaç iş yapıp Rusların güvenini kazanmaya muvaffak olmuşlar.

Onlarla karşılaştığın zaman söyleyeceğin parola şu: "Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı vardır". Karşılık olarak sana şunu söyleyecekler: "Her tağutun bir yıkılışı, her putun bir kırılışı vardır." Sen de "İnşallah" diye cevap vereceksin. Eğer dediğim gibi cevap vermezlerse tanımazlıktan gel.

Parolayı verirlerse sana vereceğimiz mesajı ellerine tutuşturup hızla oradan kaybolursun. Hiç konuşmamaya ve bir daha bir araya gelmemeye dikkat edin. Şüphe uyandırabilir. Ha! Unutmadan... Öbürlerine nasıl davranacağını biliyorsun.

- Tamam, siz mektupları hazırlayın, ben yarın yola çıkarım. Çocuk hazır mı?

- Hazır. Son gün ne yapacağını biliyorsun değil mi?

- Biliyorum. Çocuğa lazım olacak diğer şeyleri de hazırladınız mı?

- Evet, Hazırladık.

- Öyleyse yarın katırın üstüne koyar, yola çıkarız. Neydi o Generalin adı?

- Orgeneral Romanov.

- Unutmamaya çalışacağım. Siz mesajı yazın. Yarın gelirken dediğim gibi bir de katır bulabilirseniz çok iyi olur.

Hamza:

- Bir bakalım, inşallah buluruz. Haydi sana hayırlı istirahatler. Esselamu aleyküm.

- Ve aleyküm selam, sağolun.

Selim yemeğini yiyip yattı. Yarın yolculuğa çıkacağından dinç olması lazımdı

Selim erkenden kalkıp namazını eda ettikten sonra yemeğini yerken Hamza ve Ebu Cendel geldi. Hamza'nın elinde mektuplar ve iki susturuculu tabanca vardı. Selim'e:

- Bak Selim! Bunlar vereceğin mektuplar, bunlar da silahlar. Şimdilik silahları çocuğun eşyalarının içine koyuyorum, karargâha yaklaştığında onları uygun gördüğün bir yere saklarsın. Sonra koyduğun yerin bir krokisini çizer, gitmeden önce bir yolunu bulup onlara ulaştırırsın.

Türkiye'den gelen yardımlar arasından çıkan bu silahları Dudayev'in bize vermesi çok iyi oldu. Şimdi çok işimize yarayacak. Bir diyeceğin var mı?

- Katır istemiştim.

- Maalesef temin edemedik. Kim bilir belki böylesi daha iyidir.

- O zaman yüklerdeki fazlalıkları indirelim. Sadece çok lazım olan şeyleri alalım.

- Tamam.

- Çocuğu da sırtıma bağlayalım. Daha rahat olur.

Çocuğu bağladıktan sonra Selim ayrılmak için izin istedi. Sarılıp helalleştikten sonra yola koyuldu. Yolda karargâhtakilerle nasıl irtibat kuracağını düşünüyordu.

17.

Selim karargâha girmeden önce bir yerde konakladı. Çocuğun ağlaması tutmuştu. Mamasını hazırladı. Yedirirken son derece sevimli olmaya çalışıyordu. Onunla oynuyor, havaya atıp tutuyor, sevip okşuyordu. Çocuk da haliyle ona ısınmıştı.

Çocuğun karnını doyurduktan sonra altını değiştirip uyuttu. Kendi de yemeğini yiyip biraz dinlendi. Çocuğu sırtına yerleştirip tekrar yola koyuldu. Güneybatıya doğru yöneldi. Silahları bir torbaya koyup gömdü. Dikkatli bir şekilde, gömdüğü yerin krokisini çizdi.

Sola doğru bir yarım daire çizip kuzeyden karargâha girdi. Doğruca ana binaya yöneldi. Nöbetçiden Yüzbaşı Kole'yi çağırmasını istedi. Yüzbaşı gelince, ona çocuğu getirdiğini söyledi. Kole, buna Generalin çok memnun olacağını belirtti.

Beraberce Generalin makamına çıktılar. General, Selim'e iltifat eden sözler söyledi. Selim teşekkür edip dinlenmek için izin istedi ve odadan ayrıldı.

Selim çıktıktan sonra General konuşmaya başladı:

- Şimdi senin, geçenlerde "Bu kadar parayı nereden bulacaksınız?" soruna cevap vereceğim. Ama önce senden kesin-

likle bana sadık kalacağına ve dediklerimi yapacağına dair en kutsal gördüğün şeyler üzerine yemin etmeni istiyorum.

- Hayatımın sonuna kadar size sadık kalacağıma ve dediklerinizi ne olursa olsun yapacağıma şerefim ve namusum üzerine söz veriyor ve yemin ediyorum.

- Ben de sözüne güveniyor ve yeminine itimat ediyorum. Aksi halde hayatından olacağını kesinlikle unutma.

- Elbette unutmam.

- Şimdi öncelikle şunu söylemeliyim ki; ben bir kuruluşa bağlıyım. Bu kuruluş şu anda dünyanın hâkimiyetini elinde tutuyor. Dünya sermayesinin büyük bir çoğunluğu bunların tekelinde. Beraber çalışmayı teklif ettiler. Ben de kabul ettim. Kötü bir yanları yok, hem de çok para veriyorlar. Aslında hedefimiz aynı. Onlar da Müslümanların kökünü kurutmaya çalışıyorlar biz de. Ondan dolayı onlara katılmakla milletime ihanet etmiş olmadım. Zaten bir sürü Rus üst düzey yetkili de bu kuruluşa üye.

İşte bu kuruluşun adı "Mason Teşkilâtı" dır. En çok üzerinde durdukları konu gizliliktir. Kimseye bir şey söylemeyeceksin. Konuşanı yaşatmazlar. Ben bile bunu sana söylerken onlardan izin aldım. Şimdiye kadar beklememin sebebi de buydu. Sen de bize katılacak ve onlarla aramızda kuryelik yapacaksın. Selim'e vaad ettiğimiz parayı bunlar verecek.

Teşkilat da Çeçenlerin başının ezilmesini istiyor. İki yüz yıldan beri sindirilen İslâm dininin tekrar kıyama kalkarak dünyada söz sahibi olmaları, onlar için felaket olur. Diğer İslâm ülkelerine örnek olması bakımından Çeçenistan'daki direniş çok önemli. Ne pahasına olursa olsun sindirilmesi lazım. İşte bunlardan dolayı büyük derecede maddi destek sağlıyorlar. Bana verdikleri talimatta; özellikle Çeçenlerden Rusya

hesabına çalışanları, çok büyük paralarla mükâfatlandırmamı istediler.

Parayı kendilerinin vereceğini, harcarken cimrilik etmememi söylediler. İşte ben, Selim'e o sebeple bu kadar para vaad ettim.

Ayağa kalktı, kasanın başına geçip kapağı açtı. Çıkarttığı parayı Kole'ye gösterince, Kole'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu para banknotlar halinde otuz bin dolar kadardı. General parayı tekrar yerine koyup konuşmasına devam etti:

- Gördüğün bu parayı bana ilk etapta verdiler. Şahsıma da ayrıca elli bin dolar verdiler. Bu kadar para onlar için hiçbir şey değil.

Bize bu parayı veren loca Türkiye'de. Sen şimdi oraya gideceksin. Sana özel bir kart vereceğim. Onunla Rusya'da pasaport dâhil tüm işlerini halledebilirsin.

Türkiye'ye vardığında vereceğim adrese gideceksin. Onlar sana, masonluğa kabul töreni yapacaklar. Şu mektubu onlara vereceksin. Sana büyük bir ihtimal üç yüz bin dolar para verecekler. Onu alıp buraya getireceksin. En geç on gün sonra burada ol, tamam mı?

- Tamam efendim, lâkin geçen de size bu meseleyi sorduğumda sanki parayı Selim'e vermeyeceğinizi ima eder gibi olmuştunuz.

- Doğru vermeyeceğiz. Anlasana canım, o kadar parayı çulsuz Çeçen ne yapsın. Verdiğimiz para ona yeter. Bizim paraya daha çok ihtiyacımız var. Mesela Selim, savaş sırasında serseri bir kurşunla vurulsa veya ayağı tökezleyip uçurumdan yuvarlansa kim ne diyebilir?

Bunu derken bir yandan da yüzbaşıya anlamlı anlamlı göz kırpıyordu.

- Anlıyorum. Çok uyanıksınız Generalim.

- Eee... Bu devirde böyle olmak zorundasın. Zengin olmanın ilk şartı uyanık olmaktır, bunu unutma.

- Peki, ya büyük biraderlerin haberi olursa?

- Olmaz. Olsa bile aksini kimse ispat edemez. Sen hele bir parayı getir de gerisini ben hallederim. Unutma %5'i senin olacak.

- Çok teşekkür ederim efendim. Başka bir diyeceğiniz var mı?

- Hayır.

- O halde izninizle, efendim.

O sırada Selim, odasında casusları nasıl bulacağını düşünüyordu. Sonunda aklına bir şey gelmeyince "Sabah ola hayrola" deyip yattı.

Öbür gün dışarı çıktığında Yüzbaşı Kole'nin çavuş ve astsubaylar ile vedalaşmakta olduğunu gördü, yanında bir asker ufak bir bavul tutuyordu. Sordu:

- Hayrola yüzbaşım. Nereye böyle?

- Sorma Dimitri, mühim bir görev için bir haftalığına Rusya'ya gidiyoruz. O yüzden arkadaşlarla vedalaşıyoruz.

Onlar konuşurken yanlarına bir adam yaklaştı. Yüzbaşı onu görünce:

- Ooo Levani! Ne zamandır görüşemiyoruz. Gel seni bir kucaklayayım.

Bu ismi duyan Selim'in yüreği hop etti. Acaba o muydu? Levani:

- Demek gidiyorsun yüzbaşım. Güle güle gidiniz. Dönmenizi dört gözle bekliyoruz.

Onlar vedalaşırken Selim adamı süzmekteydi. Tarife tıpatıp uyuyordu. Eğer aradıklarından biri bu ise işi kolaylaşacaktı. Yüzbaşı, Selim'e döndü:

- Tanıştırayım; Asteğmen Levani. Bir defasında beni uçuruma yuvarlanırken kurtarmıştı. Çok yardımsever, çalışkan birisidir. Bu da Dimitri. Özel bir görev için birliğimize gelmiş bulunuyor.

Selim elini uzattı:

- Tanıştığımıza memnun oldum.

- Ben de.

İkisi de birbirlerini süzdüler. Selim'in manalı manalı bakması diğerinin dikkatini çekmişti. "Bunun içinde bir iş var" diye düşündü Levani. Yüzbaşıya dönerek:

- Müsaadenizle yüzbaşım.

- Geldikten sonra seni daha sık yanımda görmek isterim.

- Gayret edeceğim yüzbaşım.

Levani gidince Selim:

- Başka Levani var mı?

- Var da, Asteğmen Levani yok.

- Ya öyle mi? Neyse seni daha fazla meşgul etmeyelim. Hayırlı yolculuklar dilerim yüzbaşım.

Sarılıp vedalaştılar. Sonra Selim yüzbaşıdan ayrılıp Levani'yi takip etmeye başladı. Levani bir asteğmenin yanında durup hararetli hararetli konuşmaya başlayınca, Selim hemen yanlarında bitti:

- Merhaba Levani.

- Merhaba Dimitri.

- Arkadaşla tanıştırmayacak mısın beni?

- Tanıştırayım; bu Talgat, bu da Dimitri.

- Hah! Hah! Hah! Ne komik bir isim.

Talgat kızdı:

- Ne var bunda gülecek? Normal bir Tatar ismi işte.

Selim daha da kızdırmak için:

- Tatar mı? Bizim orada Tatarlar çizmelerimizi parlatırlar.

- Ne dedin? Ne dedin?

- Ne o ahbap, sağır mısın? Yoksa çizme parlatırken kulağına toz mu kaçırdın?

- Ulan şimdi sana gös...

Tam birbirlerine gireceklerdi ki, oradan geçen Yüzbaşı Kole olaya müdahale etti:

- Durun! Durun! Ne yapıyorsunuz siz? İki sevdiğim insanı bu halde görmem benim için çok üzücü bir olay. Siz Çeçenlerle mi savaşacaksınız yoksa birbirinizle mi? Ayıp, çok ayıp. Hadi, barışın birbirinizle de beni giderayak sinirlendirmeyin.

Selim'le Talgat zoraki tokalaşırken hiç de barışmış gözükmüyorlardı. Hele Talgat'ın gözleri kıvılcım saçıyordu. Selim'in gözleri ise acayip acayip gülümsüyordu. Bu arada oraya hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Selim oradan ayrılırken artık diğerlerinin gözünde onlarla düşman gibiydi.

Akşam yemeğinden sonra Selim uygun bir fırsat kollamaya başladı. Talgat ile Levani'nin beraberce ormana doğru yürüdüklerini fark edince hızlı adımlarla ormana dalıp bir yay çizerek aniden karşılarına çıktı.

Onu karşısında gören Talgat müthiş öfkelenmişti:

- Gökte ararken yerde buldum seni. Artık elimden kurtulamazsın.

Selim gülerek:

- Sakin ol. Sakin ol. Sabret "Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı vardır."

Bunu duyan Talgat ile Levani müthiş şaşırmışlardı. Ne zamandan beri ezberledikleri ama hiç işitmedikleri parolayı ilk defa duymak onları çok şaşırtmıştı. Talgat çok sinirli olduğundan pek bir şey anlayamamıştı:

- Ne diyor bu be? Diye homurdandı.

Fakat Levani kendisini çabucak toparladı:

- Ne dedin ne dedin?

- "Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı vardır."

Levani heyecanla cevap verdi:

- Her gecenin bir sabahı, her kışın bir baharı varsa, "Her tağutun bir kırılışı, her putun bir yıkılışı vardır."

- "İnşallah" Haydi Allah'a ısmarladık.

Selim tokalaşırken elindeki mektubu Levani'nin eline tutuşturdu ve hızlıca yürüyüp gitti.

Talgat ile Levani heyecan ve şaşkınlık içinde kalmışlardı. Hemen tenha bir yere çekilip okumaya başladılar.

Mesaj bitince durumu anlamışlardı. Demek Dimitri adını kullanan mücahidin onlara ulu orta sataşması bu yüzdendi. Hemen kendileri de ileride nasıl davranacaklarına dair bir plan yapmaya başladılar. Mutabakata vardıktan sonra kimseye görünmeden oradan ayrıldılar.

18.

Yüzbaşı Kole karargâhtan bir Cemse ile ayrıldı. Yolculuğun en zor ve en tehlikeli olanı başlamıştı. Kazasız belasız Rusya'ya varabilse gerisi kolaydı. Bir karargâhtan diğerine derken Rus sınırına en yakın karargâhta bir jeepe binip onunla sınırı geçtiler.

Sınırı geçmesinin ardından ilk şehirde sivil olarak bir otobüse binip Moskova'ya gitti. Orada Generalin kendisine bildirdiği bazı yetkilerle görüştü. Generalin verdiği kartı gösterince kendisine bütün kapılar açılmıştı.

Çok geçmeden elinde pasaportu ve uçak bileti, üstünde güzel bir takım elbise, fötr şapka ve şık bir güneş gözlüğü, koltuğunun altında içi paracıkla dolu zarif bir çanta, görenin kelli felli bir iş adamı zannedeceği Bay Kole, taksiye binmiş, kendisi için rezervasyon yaptırılmış olan Moskova'nın konforlu otellerinden birine gidiyordu.

O gece otelde iyi bir uyku geçirdi. Sabahleyin kahvaltı yapıp doğruca havaalanına yollandı. Türkiye'ye gidecek uçağa binince rahat bir nefes aldı. Artık Türkiye ile arasında sadece birkaç saatlik bir zaman kalmıştı. Oturduğu yerde 5-6 saat geçirdikten sonra Türkiye'de olacaktı. "Zamanı öldürmenin en iyi yolu uyumak, savaş yorgunluğunun hiç değilse biraz

intikamını almış olurum" diye düşünerek kendini uykunun kollarına bıraktı.

Uyandığında uçak Yeşilköy Havaalanı'na inmişti. Hostes yolculuğun bittiğini haber veriyordu.

Kole sıkıntıyla yerinden kalktı. Müslüman bir ülkede olmak ona sıkıntı veriyordu. Muhtemel ki ezan sesleri asabını bozacak, uykularını kaçıracak ve Çeçen kâbusunu hatırlatacaktı. Yüzünü buruşturarak merdivenlerden indi.

Taksiciler dizilmiş yolcu bekliyorlardı. Birisine doğru yürüdü. Taksici hemen kapıyı açtı:

- Buyur abi.

Tabi Kole hiçbir şey anlayamamıştı. Bir şey demeden içeri geçip oturdu. Taksici, içinde Kole'nin elbiseleri bulunan küçük bavulu bagaja yerleştirdikten sonra sordu:

- Nereye abi?

Kole öğrendiği tek Türkçe cümleyi söyledi:

- Ben Türkçe bilmiyor.

Ardından üzerinde gideceği adres yazılı olan kâğıdı uzattı. Şoför adamın turist olduğunu ve Türkçe bilmediğini anlamıştı. Kâğıda şöyle bir göz attı. Burası Taksim, Tarlabaşı'nda bir yerdi. Sadece:

- Tamam, demekle yetindi ve bir daha soru sormadı.

Araba tek katlı geniş bahçeli bir evin önünde durdu. Şoför eliyle evi işaret ederek:

- 19 numara burası, dedi.

Bahçeden içeri girip etrafa şöyle bir baktı. Kimsecikler görünmüyordu. Tereddütlü adımlarla zile doğru yöneldi. O sırada gözüne zilin altındaki bir yazı ilişti. Rusça olarak "Lütfen kimliğinizi ve buraya gelişiniz ile ilgili evrakı bilgimize sunun"

yazıyordu. Yazının hemen altında ok işaretiyle gösterilmiş kart giriş yeri vardı.

Kole sırasıyla kimliğini ve Generalin verdiği kartı makineye soktu. Çeyrek dakika donra kapı açılmıştı. Fakat içeriye girdiğinde kimseyi göremedi. Etrafı hayretle süzerken masanın üstünde, telefonun yanında duran kart dikkatini çekti. Daha dikkatli baktığında üstünde birtakım yazılar olduğunun farkına vardı. Kartı alıp baktı:

"Geldiğinde .....numaraya telefon edip geldiğini bildir. Sana talimat gelinceye kadar dışarı çıkma. Evde bütün ihtiyaçların vardır, faydalanabilirsin. Dikkat et! Talimatlara harfiyen uy!"

Yazının altında çift başlı katral damgası vardı. Masonların kullandığı bir çeşit alamet olmalıydı. Yazıda üstü kapalı bir tehdit kokusu vardı sanki. Yeni dostları böyle şeyleri pek seviyor olmalıydılar.

Ahizeyi eline alıp numarayı çevirdi. Karşıdan sadece açıldığına dair bir sesten başka bir yanıt gelmemişti. Kole ismini söyleyip geldiğini bildirdi. Bunun üzerine telefon aniden kapanmıştı. Kole Generale hak vermişti. Gerçekten de çok gizli çalışıyorlardı.

Şimdi iş beklemeye kaldığına göre ne zamandan beri guruldayan karnını doyurmalıydı. Mutfağa geçti. Buzdolabı tıka basa yiyecek doluydu. Karnını bir güzel doyurduktan sonra çok kaliteli olduğu etiketinden belli olan bir şişe votkayı kafaya dikti. Biraz sonra yorgunluğun da etkisiyle sızmış, horluyordu.

.....

- Hadi uyanın Bay Yevgeni! Misafirleriniz var.

Birisi tarafından pek de yumuşak olmayan bir şekilde dürtüldüğün hissettiğinde yine Çeçenlerle dolu bir kâbus görüyordu. Gözlerini zoraki açtığında kâbustan uyandığına henüz emin değildi. Çünkü etraf karanlık, çevresindeki adamlar ise maskeliydi.

- Ne oluyor, kimsiniz siz? Işığı niye yak...

- Fazla vaktimiz yok Bay Kole Yevgeni! Aramakta olduğunun kimseleriz. Şimdi derhal üstünüzü giyiniz.

Hitap düzgün bir Rusça ile fakat biraz sert bir ses tonuyla yapılmıştı. Yine de yabancı ülkede tanıdık bir ses duymak onu sevindirmişti. Çabucak giyindi. Ardından bir bez uzatıp onun ile gözlerini bağlamasını istediler.

Gözünü bağladıktan sonra siyah bir gözlük taktılar. Kole, koluna giren iki kişinin kendisini bir otomobile doğru götürdüğünü hissetti. Otomobile binip yola çıktılar. Dışarıdan İstanbul'un yoğun trafiği kulağına aksediyordu. Bir müddet sonra trafik sesi epeyce azaldı. Yaklaşık 45 dakika sonra otomobil durmuştu.

Araçtan çıkıp bir binadan içeri girdiler. Gözünü açtıklarında geniş bir salonda olduğunu gördü. Etrafında bir sürü acayip elbiseli adamlar vardı. Onu, kıyafetlerinden diğerlerinin reisi olduğu belli olan bir kişinin önüne götürdüler. Adam bir şeyler söyledi. Kole'yle önceden konuşan tercüme etti:

- Birader Rubaşov'dan bir mesaj getirdin mi?

- Getirdim efendim.

Mesajı uzattı.

Tercüman mesajı üstada okuduktan sonra üstat sordu:

- Mason olmaya hazır mısın?

- Hazırım efendim.

Önce hücre tipi, penceresiz, ufak bir odaya aldılar. Tercüman:

- Hayatını gizli yerleriyle beraber anlat. Hiçbir sırrın kalmasın.

Gelişi güzel anlattı. Her anlattığını teybe kaydediyorlardı. Sonra sırasıyla diğer bölümleri geçti. Secde etmek, boğaza tahta kılıç dayayıp yemin töreni.. v.s. ritüellerdi bunlar.

Kole artık yorgunluktan bitmişti. Uykudan başka bir şey düşünemez olmuştu. Bu ayinler ona çok saçma gelmesine rağmen yine de menfaati icabı katlanmak zorundaydı.

Nihayet âyinler bitti. Kole'yi yine üstadın huzuruna götürdüler. Mason üstadı bir şeyler söylüyor, tercüman Kole'ye aktarıyordu:

- Artık aramıza katılmış oldun. Çıkmak isteyenin cezası ölümdür. Birader Rubaşov'un istediği paraya gelince, şimdilik 100.000 dolar veriyoruz. Geri kalanını yakın bir zamanda mutemet bir adamımız getirecek, hem de çalışmalarınızı denetleyecektir.

Şimdi o eve tekrar döneceksin. Yanına ayrıca iki günlüğüne bir birader vereceğiz. Sana İstanbul'u gezdirecek. Ardından beş gün dilediğini yap. Sana harcaman için 2000 dolar veriyoruz.

Tam bir hafta sonra, ilk geldiğin saatte evde olacaksın. Orada vaadettiğimiz parayı, birader Rubaşov'a vereceğin mesajı ve uçak bileti bulacaksın. Teslim aldığına dair aynı numaraya telefon edeceksin. Ertesi gün Rusya'ya uçacaksın. Gerisini zaten biliyorsun.

- Dediklerinizi aynen yapacağım efendim.

Bu talimatlardan sonra Kole'nin yine gözleri bağlandı ve kaldığı eve geri götürüldü. Bu sefer tercüman Kole'yle beraber kalmıştı. Çok yorgun olduğu için Kole hemen yattı.

Öğleye doğru anca uyanabilmişti. Yemek yerlerken sordu:

- Burası Müslüman bir ülke değil miydi?

- Evet! Hâlen de öyle.

- Nasıl olur? Ben hiç Müslüman kıyafeti giyene rastlamadım.

- Doğru, fakat bunlar modern Müslümanlar. Ondan dolayı da her hallerinde Avrupa'yı taklit ediyorlar. Gerçi İslâm kıyafeti giyenler de var. Fakat hem azınlıktalar hem de elit kesim ve medya tarafından "Gerici" diye adlandırılıp dışlanıyorlar.

- Çok garip. Hâlâ bir şey anlamadım.

- Bak birader, galiba sen bu konuda bayağı bilgisizsin. Sana her şeyi baştan anlatayım;

Bizler batı dünyası olarak Müslümanlarla sayısız savaşlar yaptık. Hatta sen de tarih kitaplarında okumuşsundur, bunlara Asya'dan Rusya'da katıldı. Böyle olmasına rağmen bir kaçı müstesna hepsinde yenildik.

Tecrübelerimizden anladığımız onları savaşta yenmenin imkânsız olduğuydu. Bu sefer hile silahına başvurduk. İslâm âleminin yarısından çoğunu elinde bulunduran Osmanlı'ya karşı yoğun bir çalışma başlattık. Dönme idarecilerle, makam, para, kadın hırsıyla Osmanlı idaresinin mühim mevkiilerini elde ettik. Padişah onlardan, fakat etrafı bizdendi.

Bu adamlarımız ve maddi olarak desteklediğimiz misyonerler vasıtasıyla "Böl, parçala, ufak lokmalar halinde yut! taktiğini uyguladık. Bu taktik gerçekten çok başarılı olmuştu.

Ve işte 18-19. asırlarda Müslüman memleketlerdeki mason locaları ilk olarak bu planı tam anlamıyla başarıya ulaştırmak gayesiyle Yahudiler tarafından kuruldu. Hedefimiz müslümanlığın yedinci asırdan beri süre gelen dünya liderliğine son vermek, ikinci etapta ise kökünü kazımaktı.

Gerçi çok ince bir siyasetçi olan 2. Abdülhamit Han planlarımızı bir müddet geciktirmişti. Buna rağmen ilerleyişimize o da engel olamadı ve nihayetinde tahtından oldu.

20. yüzyıl başlarına gelindiğinde hedefimize ulaşmış ve Osmanlı'yı iyice küçültmüştük. Bir "Dünya savaşı" çıkartarak top yekûn bu ekonomik ve askeri bakımdan iyice çökmüş "Hasta Adam"a saldırdık.

En nihayetinde Osmanlı yenilmiş ve orduları terhis edilmişti. Büyük bir iştah ile aramızda paylaştığımız Anadolu topraklarına hücum ettik. Fakat lokmalar gırtlağımıza takılmıştı. Başta âlimler olmak üzere bu küçük topraklar üzerine sıkışmış bir avuç halk "Din, iman, namus, vatan" diyerek ayaklanmışlardı.

Çok geçmeden halk devrin süper güçlerini Anadolu'dan sürüp attı. Yediğimiz şamar bizi afallatmıştı. Bu kadar tuzak ve parçalanmaya rağmen başarılı olamadıysak demek ki gözden kaçırdığımız bir nokta vardı.

Sıkı araştırmalarımız neticesinde onu da bulduk. Bu; halkın üzerindeki tesiri tartışmasız olan hocalar ve din faktörüydü. Mesela: Maraş'ta Sütçü İmam denilen bir hoca "Namus elden gidiyor" diyerek kıyamı başlatırken, İstanbul'da Said-i Nursi adlı bir âlim "Tükürün İngiliz lâininin hayâsız yüzüne" diyerek halkı tahrik ediyordu. Öte yanda, savaş devam ederken Ankara'da kurdukları meclisi kendi dinlerince kutsal sayılan Cuma günü, binlerce hatim, kurban ve dualarla, yüzlerce

hoca ve âlim eşliğinde açıyorlardı. Savaşırken "Allah Allah" diyerek savaşıyorlar, vurulunca "Ah" diyecekleri yerde "Allah" diyorlardı. Ölülerinin göğüslerinden Kur'an çıkıyor, cephelerde, binlerce top mermisi altında, ezan okuyorlardı.

Hele Çanakkale'de bir ölünün (şehidin) koynundan çıkan mektup, bu insanları savaş ile yenemeyeceğimizin apaçık bir deliliydi. Bu, oğluna hitaben yazılmış bir annenin mektubuydu ve özetle şöyle demekteydi:

"Oğlum! Eğer vatan kurtarılmadan geri dönersen sütüm sana haram olsun. Vatan esir olacağına varsın oğlum şehit olsun. Vallahi bu benim için daha sevindiricidir. Bunu böyle bil!"

Teşhis yerindeydi, "Dine bağlılık" ve çare tekti, "İslâm'dan koparmak için "Kültür Emperyalizmi"

Hemen kolları sıvadık ve işe başladık. Önce hesabımıza çalışacak, maddeye tapan, dönme, köle ruhlu insanları belirledik. Onları para ve medya ile destekleyerek devletin üst kâdemelerine yerleşmelerini sağladık. Sonra siyasi zafer ve iktisadi başarılar ile onların halk nezdinde parlamasını sağladık. Kuklaları yerleştirme işi bitmiş, sıra yönlendirmeye gelmişti.

Kuklalar vasıtasıyla dinin terakkiye mani olduğunu, ilerleyebilmek için Avrupa'yı taklit etmek gerektiğini telkin ettik. Onlar da İslâm'ı tamamen devre dışı bırakarak bizden kopya bir devlet modelini benimsediler. Kendileri İslâm'ı yaşayanlara zulmettiler. "İrticacı" dediler. İslâm'a o kadar düşman oldular ki dindar kesim Avrupa'da izin verilen kadar bir İslâmi yaşantıyı bile özler hale geldi.

Artık bizim için korkulacak bir ülke olmaktan çıkmışlar, sömürülecek bir ülke olmuşlardı.

Tabii kaynaklar bakımından çok zengin olan bu ülkeyi biz, faiz, IMF, Dünya Bankası, yabancı sermaye v.s. gibi hortumlarla sömürürken onlar milyonlarcası işsiz, aç, sefil bir halde, sağcı solcu diye birbirine giriyorlardı. Hâlbuki iki akımı da biz yönlendiriyorduk.

Türkiye'de bunları yaparken diğer ülkeleri de boş bırakmamıştık. Bir ikisi müstesna bütün İslâm ülkeleri şu an bizim kontrolümüzde. Bu istisnalardan biri de Çeçenistan. İşte bundan dolayı size bu kadar yardım yapılıyor.

Fakat hepsinden önemlisi Türkiye'nin uyanmaması. Çünkü burası diğerlerinin gözünde lider konumunda. Onun için yoğun bir şekilde çalışıyoruz. Gerçi bazı bilinçli İslâmcı kesim siyasette gittikçe faal bir rol oynamaya başladılar. Fakat her duruma göre yöntemlerimiz var durdurmayı biliriz.

- Bizim teşkilat bu kadar güçlü mü?

- Tabii ne zannettin? Sadece İslâm ülkeleri değil, diğer Avrupa ülkeleri de bizim elimizdedir. Yöneticilerinin birçoğu bu kuruluşa bağlıdır. Dünya savaşlarını kimin yönlendirdiğini sanıyordun?

- Vay canına! Demek öyle ha! Beni aydınlattığın için sağol dostum.

- Ne demek birader, görevimiz.

Kole düşünmeye başladı. Demek Müslümanlara hep tuzak kurulmuştu. Kalbi burkulur gibi oldu. Hayret! Sevinmesi lazımdı, ama sevinemiyordu işte. Hem o aldanmamış Müslümanlardaki kuvvet ve cesaret neydi?

- Siz Müslümanların kuvvetinin dinlerinden geldiğini söylemiştiniz. Bu hesapça dinlerinin hak olması gerekmez mi?

- Şu kadarını söyleyeyim ki kutsal kitapları çeşitli astronomik ve biyolojik buluşlara bile ışık tutan mucizevî bir kitap.

- Peki, o halde biz bu dine neden düşmanız?

-Çünkü bu din bizim hâkimiyetimizi yıkar. Herkesi eşit tutan bir din bize değil, halka yarar. Düşünsene, bunların peygamberleri ve halifeleri halktan en fakir insanlar gibi yaşamış kendilerini köleyle bir tutmuşlar, bunu da ibadet kabul etmişlerdir. Bizimse bunca zenginlikleri ve hâkimiyeti bırakmamız mümkün mü? Benim felsefeme göre; zekâ da aynı para gibi sermayedir. Dünya satranç tahtasına benzer. Akıllı oynayan, güçlü olan, karşısındakini tuzağa düşürmesini beceren kazanır. İnsanın başarısını yasaklarla kısıtlamamak lazım. Aldanmışı korumak bana saçma geliyor.

Kole'nin yüreğinde fırtınalar kopuyordu. İçinde İslâm'a karşı bir saygı uyandı. Demek İslâm bütün insanların saadeti için uğraşıyordu. Fakat kendileri insanları aldatarak, onları sömürerek bir yerlere varmaya çalışıyorlardı. Vicdanı kendilerinin kötü, Müslümanların iyi yolda olduğunu söylüyordu.

Kole bu halet-i ruhiye içindeyken yemekten kalktılar. Evin garajında duran Opel marka otomobile bindiler. Kole sordu:

- Kusura bakma birader, dalgınlıktan unuttum. İsminiz neydi acaba?

- İsmim Can. Bu tabi Türkiye'deki ismim. Asıl ismim Jean.

- Memnun oldum.

- Şimdi nereyi gezmek istersin?

- İstanbul'un tarihi yerlerini.

- Barlar, pavyonlar dururken oraların neyine gidersin bilmem? Ama yine de kendin bilirsin.

- Bilgim olması amacıyla görmek istiyorum. Oralara da akşam gideriz.

- Olur.

Önce Topkapı Sarayı'na, oradan Ayasofya'ya geçtiler. Sonra da Sultan Ahmet Camii'ne girdiler. Kole'nin bu sanat abidesine hayran hayran baktığını gören Jean:

- Bunların idarecileri burayı bir zamanlar atların bağlandığı, içinde ateşlerin yakıldığı asker sevkiyat yeri yapmışlardı. Kole'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

- Demek bu kadar ileri gittiler ha?

- Sen ne diyorsun, bu daha bir şey mi? Şapka giymediklerinden, Kur'an öğrettiklerinden asılanları mı arıyorsun, sarık giydiklerinden işkence çekenleri mi. Ezanları Türkçeleştirdiler, çarşafları çekip aldılar. Bazı camileri ev, dükkân, odunluk hatta pavyon bile yaptılar. Biraz inanca saygılı davrandı diye başbakanlık yapmış birini bile astılar. Daha bir sürü şeyler.

Kole düşünceli düşünceli başını salladı:

- Anladım, siz çok zeki davranıyorsunuz. Onları birbirine kırdırırken karşısına geçip seyretmek daha zevkli oluyor.

Bir nevi içindeki isyanı dışa vurmuştu, fakat Jean bunu anlayacak durumda değildi. Akşama kadar gezdiler. Akşama doğru Jean:

- Biraz da eğlenelim dedi.

Otomobili Taksim'e doğru sürdü. Önce bir kulübe girdiler. Gençler ufacık loş bir salonda, kızlı erkekli dans ediyorlardı. Jean:

- Ben Türk kızlarını seçiyorum. Özellikle de toy olanlarını. Güzel yüz ve yeşil desteler mıknatıs gibi çekiyor kızları. Birkaç tatlı palavra ile üç beş kadeh ağır içki tamamen tav ediyor. Son kadehe keyfime göre şehvet arttırıcı da kattığım oluyor.

Sonra dansa kaldırıp biraz döndürünce yarı yarıya kendinden geçiyor. Artık ne yaparsan yap bir şey demiyor. Aptal beni kendine âşık, ileride evleneceğim zannediyor. Sonra alıp otele götürüyor ve işini bitiriyorum. Tabi sabaha beni yanında bulursa aşk olsun. Böylece İstiklal Savaşı'nda dedelerimize namuslarını teslim etmeyerek savaşan ninelerinden intikam alıyorum. Sana da birisini ayarlayayım mı?

- Gerekmez, ben kendim bulurum.

Bu sözleri dinlerken, Kole'nin midesi bulanmış, artık tam anlamıyla bu adamlardan nefret etmişti. İyi ki bu iğrenç herifi yanına vermişlerdi. Bütün pisliklerini sanki bir fazilet gibi anlatarak gözünün açılmasına vesile olmuştu. Fakat bunu belli etmemeli, onları şüphelendirmemeye dikkat etmeliydi. Şu iki gün geçse de tek başına kalsa, o zaman kendini çok rahat hissedecekti.

O gece bir daha hiç karşılaşmadılar. Ertesi gün Kole, sahile gitmek istediğini söyledi. O günde öylece bitti. Artık Jean ayrılacak Kole de rahat edecekti. O akşam Jean:

- Artık ayrılma vakti geldi. Seni yalnız bırakmak istemezdim ama ne yapalım. Benim yapacak başka işlerim var, anlıyorsun ya; çalışmalarımız yoğun. İstanbul'u bayağı öğrendin. Artık kendin de gezebilirsin.

Kole için için sevinmekle beraber:

- Senin gibi dilimi bilen bir arkadaştan ayrılacağım için gerçekten çok üzgünüm. Fakat seni görevinden alıkoymak istemem. Haydi, güle güle git.

Bu sözlerden sonra Jean otelden ayrıldı. Yarım saat sonra da Kole otelden ayrılıp, Sultanahmet semtindeki ikinci sınıf otellerden birine taşındı. O şimdi yeni yeni tanıştığı camilere yakın olmak istiyordu.

O akşam yemek yerken elini bir an içkiye doğru uzattı. Fakat sanki ateşe doğru uzatmış gibi hızla geri çekti. Kalbinde garip bir his uyanmıştı. Belki de ilk defa içinde bulunduğu hayattan nefret etti.

Yüreğinde acayip duygularla beraber uykuya daldı.

19.

Duyduğu davudi bir sesle uyandı. Sultanahmet minarelerinden yükselen ses onu çok etkilemişti. Otelin etrafındaki camilerden hep birlikte yükselen nağmeler, sanki ilahi bir koro gibi insanın gönlüne akıyordu.

Ezanı sonuna kadar, yudum yudum kalbine akıtırcasına dinledi. Sabah vakti okunan bu ezan ruhundaki tüm tağutları ve dünyevi putları alaşağı etmiş, kalbinde doğan hidayet güneşi küfrün buzullarını eritmeye başlamıştı. Kararını vermişti. Müslüman olacaktı. Artık bu karardan onu kimse vazgeçiremezdi. Birden ferahladığını hissetti. Sanki üzerinden tonlarca yük kalkmıştı. Sevinçten yüreği kıpır kıpırdı. Demek o da insana heybet veren ve insanlığın saadeti için çalışan bu dinin bir mensubu olacaktı.

Fakat nasıl girecekti bu dine? Gereklerini nasıl öğrenecekti? Bu konuda hiçbir bilgisi yoktu ki.

Sabaha kadar yatağında bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdu. Sabah, yemekten sonra dışarı çıkıp yürümeye başladı. Kendisine bir işaret göstermesi için tanrıya yalvarıyordu.

Şehzadebaşı Camii'ne kadar yürümüş camiye hayran hayran bakıyordu ki birden gözüne biri ilişti. Bu kitaplarda gördüğü İslâm kıyafetine uygun, sakallı cübbeli birisiydi ve

Fatih Camii'ne doğru gidiyordu. İşte İslâmiyetle ilgili birini bulmuştu. İpin ucunu kaçırmamalıydı.

İçinden bir ses "Onu takip et" diyordu. Peşine takıldı. İtfaiyenin önündeki yokuşu çıktılar. Fatih Camii'ni geçip bir müddet gittiler. Sonra adam bir camiye girdi, peşinden de Kole. Gördüğü manzara onu hayli şaşırtmıştı. Etrafta pek az gördüğü sarıklı insanlardan burada epey vardı.

Namaz vakti olmadığından ortalık sakindi. Bir köşede oturup beklemeye başladı. Kıyafetinden ortamın yabancısı olduğunu sezen birkaç kişi yanına gelip selam verdi. Tabi Kole bir şey anlamadığından:

- Ben Türkçe bilmiyor, ben Rus diye cevapladı.

Aralarında bir şeyler konuştuktan sonra birini çağırdılar.

Gelen kişi Kole'ye Rusça:

- Hoş geldin, bir derdin mi var? Diye sordu.

Kole burada dilini bilen birisinin olmasına çok ama çok sevinmişti. Sevinçle:

- Evet, ben Müslüman olmak istiyorum, dedi.

Bu sözü tercüman diğerlerine nakledince hepsi çok sevindiler ve tek tek Kole'yi kucakladılar. Kole hayatında hiç bu kadar samimi sevgi görmemişti. Demek ki hakiki sevginin kaynağı İslâm diniydi. İsabetli kararından dolayı bir kez daha sevindi.

Bir müddet sonra diğerleri onu Rusça bilen ile baş başa bıraktılar. Giderlerken arkadaşlarına son derece iyi davranması için nasihat etmeyi de unutmamışlardı. Delikanlı ona önce kelime-i şehadeti öğretti. Sonra:

- Şimdi sana öncelikle İslâm dininin gayesini, taşıdığı prensiplerin güzelliklerini, Allah tarafından gönderilen bozul-

mamış tek hak din, alternatifsiz tek sistem olduğunu, mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'in mûciz (hasmını aciz bırakan) liğini anlatalım ki, önce seçtiğin dinin nasıl bir din olduğunu öğren.

- Gerek kalmadı. Onları zaten bu dinin düşmanlarından öğrendim de geldim Müslüman olmaya. Sen bana dinin gereklerini öğret. Hem isminizi öğrenebilir miyim?

Karşısındaki onun böyle konuşmasına şaşırmıştı. Fakat yine de cevaplamadan edemedi:

- İsmim Ahmet. Ya seninki?

- Kole.

- Öyle mi? Artık Müslüman olduğuna göre sana bir Müslüman ismi gerekli. Bizim burada üstadımız var. Allah dostu, âlim bir zat. Ona arz ederiz, sana güzel İslâmî bir isim takar.

Kole çekinerek sordu:

- Yani kardinal gibi bir şey mi?

Bu soru üzerine Ahmet bir kahkaha patlattı. Kole utandığını gören Ahmet yaptığı gafın farkına varmıştı:

- Kusura bakma kardeş. Hakkını helal et. Aslında sana gülmedim. Tabii bilmiyorsun. Bu çok normal, ama yine de o bozulmuş dinlerin kara yüzlü papazlarını hatırlatman güldürdü beni.

Sorunun cevabına gelince: Şimdi bir kere İslâm'da "Ruhbanlık" diye bir sınıf yoktur. Allah katında üstünlük ancak takva iledir. Yani kim daha çok İslâm'ı yaşar, tebliğ yapar, ibadet eder, Allah'tan korkarsa üstün odur.

Şimdi sana sözünü ettiğim zat; sünnetlere varıncaya kadar İslâm'ı sadece kendisi değil, etrafına da anlatarak bir kitlenin yaşamasına vesile olduğu ve ilmi, ruhi, ahlaki bakımdan hoca-

sından icazet (tasdik ve yetki) aldığından, takvası ile hepimizden üstün olduğunu ispatlamış birisidir. Bundan dolayı bir kısım insanlar onu İslâm'ı yaşayıp tatbik etmede kendilerine rehber edinmişlerdir.

O kadar tazyiklere rağmen sünnet bile olsa İslâm'dan taviz vermemiş, kendisine tabi olanlara da aynı şekilde davranmalarını tavsiye etmiştir. Yurt çapında birçok Kur'an-ı Kerim kursları açarak, milletin Kur'an nurundan istifade etmelerine vesile olmuştur. Üstadımız işte böyle birisidir.

Tabii bunun gibi ülkenin muhtelif yerlerinde birçok İslâm büyükleri vardır. Onlar da çeşitli şekillerde çalışmalarını sürdürmektedirler. İslâm adı altında bir takım hurafe ve fuhşiyyat yapanlar hariç-ki bu kimseler İslâm'ın en şedid düşmanıdır- İslâm tarîkinde dosdoğru yürüyen Allah rızası için say'eden bütün İslâm büyüklerinin başımız üzerinde yeri vardır.

Bu konuşma Kole'yi derinden etkilemişti. Artık Türkiye'ye ilk geldiği gibi düşünmüyordu. Türkiye özüne dönüyordu. Masonlar rahattılar ama zulüm tahtlarının çatırdadığından bîhaberlerdi.

- İyi de Ahmet kardeş, sen bunları ne zaman öğrendin?

- Ben Çeçenim. Altı ay önce arkadaşlarla buraya ilim öğrenmeye geldik. Bize Çeçenya'daki büyüklerimiz, "Moskof gavuru kitaplarımızı yaktı, âlimlerimizi öldürdü. İmanımızı vermedik ama dini bilgilerimiz yok olup gitti. Askeri işgalden çok daha tehlikeli olan 'Kültür Emperyalizmi' dir. Gidin Türkiye'ye ilim öğrenip gelin, sonra halkımızı aydınlatın" diyerek buraya yolladılar. Biz de altı aydır hocalarımızdan, Üstadımızın verdiği sohbetlerden İslâm'ı öğrenmeye çalışıyoruz.

Neyse biz asıl konumuza dönelim. Az önce söylediklerinden bir şey anlamadım. İslâm düşmanları İslâm'ın

gayesini mi anlatıyor yani? Fakat bu konuda sana bir şey sormayacağım. Mahrem olabilir. Ondan dolayı direk derse geçiyorum.

İlk konu İslâm'ın şartları...

Böylece Kole namaz vakitleri ve zaruri ihtiyaçları hariç İslâm'ı öğrenmeye başladı. Neredeyse yemek yemeği bile unutur olmuştu.

Yatsıdan sonra Ahmet vasıtasıyla Üstadla görüştü. Ona Müslüman olduğunu söylediklerinde üstad çok sevinmişti. Kole hürmeten ayağına eğilip cübbesinin eteğini öpmek istedi. Fakat Üstad müsaade etmedi. Omuzlarından tutup göğsüne bastırdı. Ahmet'e dönüp:

- Söyle ona, İslâm'da kula secde yoktur dedi.

Ahmet tercüme ettikten sonra Üstada döndü:

- Bir İslâm ismi takmanızı istirham ediyor efendim.

- Sor bakalım ona Çeçen mücahidlerin arasına dönecek mi?

Ahmet soruyu Kole'ye ilettiğinde aldığı cevap netti:

- Allah izin verirse, şehit oluncaya kadar savaşacağım.

- Öyleyse ismi Muhammed Mansur olsun. İnşallah küffara karşı malıyla ve canıyla Çeçenlere yardımcı olur.

Kole, yeni adıyla Muhammed Mansur, titremişti. "Malıyla" derken alacağı parayı mı kastetmişti acaba? Ama nereden bilmişti Türkiye'ye ne amaçla geldiğini? Bu sadece normal bir tesadüften mi ibaretti?

O bunu düşünürken Üstad elini Mansur'un kalbine koyup duaya başladı:

- Ya Rabbi! Sen Mansur kardeşimizin kalbine iman nurunu tam olarak yerleştir. Küfrün kırıntılarını dahi söküp at. Ya

Rabbi! Sen onun yolunu aç, onu Kuran'a hadim eyle, ayaklarını İslâm üzere sabit kıl, işini kolay eyle, Âmin!

Bu duaya herkesle beraber Mansur da "Âmin" diyordu. Manasını bilmese de bu dua Mansur'un duygularını galeyana getirmiş, hele üstadın elini koymasıyla kalbi dolmuş dolmuş bir iman çağlayanı gibi taşmıştı.

Üstadın yanından ayrıldıktan sonra tenha bir köşeye çekilip ağladı... ağladı... Ağladıkça ferahlıyordu. Bir saat sonra Mansur derin uykuya dalmıştı. Rüyasında Çeçenya'da cihad ettiğini görüyordu. Rusları kovalarken ezan sesleriyle uyandı.

Aşağıya inip şadırvana yöneldi. Artı Abdest almayı ve namaz kılmayı öğrenmişti. Henüz dua bilmiyor, biraz aksaklık yapıyordu, ama olsun. Nasıl olsa cemaatle kılacak, dua okumayacaktı.

Abdest alıp camiye çıktı. Kamet getirilince papatya tarlası hareketlenmiş "Huzuru İlahiye" doğru bir akış başlamıştı. Bunlar ilk namazlarıydı. İmama uydu. O kadar etkilenmiş, o kadar haz almıştı ki tarifi imkânsızdı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Namaz bittikten sonra cemaat dağılmamış, oturup sessizce zikre başlamışlardı. Bu Mansur'un öyle hoşuna gitti ki "Hayatlarını barlarda, pavyonlarda geçirenler buraların tadını alsa, bir daha oraların adını anmazlar" diye geçirdi içinden. Önceden küfür karanlığında boğulurken menfaati için ülkesini satan Kole, iman nurunu tadıp da Muhammed Mansur olunca İslâm için şehadeti adeta "mahbub" gibi özler hale gelmişti. Hidayet bu! Nasip meselesi. Hikmetinden sual olmaz yüce Allah, dilediğine bahşederdi.

Mansur kalan dört gün içinde zamanını İslâm'ı öğrenmekle geçirdi. Yıllardır susuz kalmıştı. Şimdi rastladığı pı-

nardan kana kana içmeye bakıyordu. İslâmi bilgilerini bayağı ilerletmişti. Namaz kılmayı tam olarak öğrenmiş, Fatiha'dan başka iki kısa sûre daha ezberlemişti. Bir de başına sarık sarmışlar, aynaya baktığında kendisine ne kadar heybet ve güzellik verdiğini görmüş ve sevinçle:

- İşte şimdi, tam Osmanlı'ya benzedim, demişti.

Son gün Mansur yine eski kıyafetlerini giyip traş oldu. Artık yolculuk vakti gelmişti. Başta Ahmet olmak üzere tanıştığı insanlarla vedalaştı. Ayrılmak gerçekten çok zor oldu. Çünkü bu insanlar "Ebedi saadetin" kapısını aralamasına vesile olmuşlar ve hiçbir menfaat gözetmeksizin bağırlarına basmışlardı.

Üstadın elini öpüp ayrılırken, talebelere harcanması için yanındaki paranın 1800 dolarını güçlükle kabul ettirebildi. Üstad Çeçenya'nın daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyerek kabul etmek istememişti.

Akşam eve ulaştığında söylendiği gibi parayı ve uçak biletini bulmuş ve aldığı talimat gereği söylenen numaraya telefon edip teslim aldığını bildirmişti.

Şimdi sıra bu sıkıcı evde kalmaya gelmişti. Gizli kamera olabilirdi. Ondan dolayı namazlarını sonradan kaza etmesi tedbirli bir davranış olurdu. Mutfağa geçip karnını bir güzel doyurdu. Tabi bu arada buzdolaptan bir şişe viski alıp yarısını çaktırmadan dökmeyi de ihmal etmedi.

Yemeğin ardından güzelce bir uyku çekti. Sabahleyin uyandığı gibi paraların bulunduğu çantayı alıp soluğu uçakta almıştı. Rusya'ya gelince vakit kaybetmeden askeri araçlarla Çeçenya'daki karargâha yollandı.

Şafak sökerken karargâha iyice yaklaşmışlar, Mansur'un tahminiyle iki, iki buçuk kilometre yolları kalmıştı. Artık vaktin geldiğini anlayan Mansur jeepi süren askere:

- Arabayı durdur, inip bazı incelemeler yapacağım.

Asker bu emre biraz şaşırmıştı ama itaatten başka çaresi yoktu. Mansur, arabadan inip ağaçların arasında bir müddet oyalandı. Sonra yüzüne ciddi ve endişeli bir hal takınarak askerlerin yanına gitti:

- Kafama takılan şüphelerin kaynağına doğru yaklaştığımı hissediyorum. Gitmeden önce buraları bir müddet daha araştırmam lazım. Siz, karargâha gidin ve Generale benim geldiğimi ve en geç iki saat içinde karargâhta olacağımı söyleyin.

Askerleri savdıktan sonra ormanın içine doğru ilerlemeye başladı. Mücahidleri nasıl bulacaktı? Şimdi tek mesele bu kalmıştı.

Birden kafasında bir şimşek çaktı. Mücahidler, toplantıyı Şan Dağı'nda yapacaklardı. Baskın zamanı yaklaşmıştı. Onlara, hazırlanan korkunç oyunu ve Selim'in hain olduğunu bir an önce haber vermeliydi. Ya bir de geç kalmışsa? İşte bu çok kötü olurdu.

Hemen yola koyuldu. Bütün gün yürümüş, akşama doğru Şan Dağı'na varmıştı. Bir müddet durup dinlendikten sona tekrar tırmanışa geçti. İçinden mücahidleri bulabilmek için dualar ediyordu.

- Dur!

Sevinçten ürpererek durdu. Bunlar mücahidler olmalıydı. Ses:

- Silahını yavaşça yere bırak! Sakın bir delilik yapmaya kalkma!

Silahını bıraktı. Ses bu defa:

- Yüzünü dön! diye emretti.

Mansur, bir Çeçen mücahidiyle karşılaştığını daha baştan anlamıştı. Fakat zor olan, bu elbiseler içinde ona dost olduğunu anlatmaktı. Ellerini havaya kaldırıp yüzünü döndü.

- Endişelenmene gerek yok yiğit! Müslüman oldum ve size katılmaya geldim.

İnandırabilmek için Kelime-i şehadet getirdi. Nöbetçi bir anlık şaşkınlıktan sonra soruları ard arda sıraladı:

- Nasıl Müslüman oldun? Buraya nasıl geldin? Niye geldin?

Mansur'un vakit kaybetmeye tahammülü yoktu. Bir an önce reisleriyle görüşmesi lazımdı. Yumuşak bir sesle:

- Bak kardeşim. On altı saattir aç, susuz sizi bulmak için yollardayım. Mücahidleri bekleyen çok büyük bir felaketi öğrenmiş bulunmaktayım. Saniyelerin bile çok kıymetli olduğu bir ortamda sorularınıza cevap veremeyeceğim.

İstersen üstümü tepeden tırnağa ara. Fakat beni vakit kaybetmeden komutanınla görüştürmen direnişiniz için hayati öneme sahiptir.

Nöbetçi bu cevaptan tatmin olmuştu. Üstünü aradıktan sonra Mansur'u doğruca Hamza'nın yanına götürdü:

- Bu Rus subayı kendisinin Müslüman olduğunu ve size bildirecek mühim haberler taşıdığını söylüyor reis.

Hamza, Mansur'a döndü:

- Adın ne, necisin?

- Eski ismim Kole (Nikolay) 23. Rus Tugayında yüzbaşıydım. Şimdi ise ismim Muhammed Mansur ve elhamdülillah İslâm ordusunda bir neferim. Rabbime şükürler olsun, en yüksek rütbeye şimdi ulaştım.

Hamza bu samimiyet dolu sözlerden, karşısındakinin gerçek bir Müslüman olduğunu anlamıştı. Yerinden kalkıp Mansur'u kucakladı:

- Aramıza hoş geldin Mansur kardeş! Allah imanını mübarek etsin. Bildiklerini anlat, seni dinliyoruz.

Mansur başından geçenleri olduğu gibi anlattı. Tabi Selim'in gerçek kimliğini bilmediğinden ondan "casus" diye bahsediyordu.

Anlatırken Ebu Cendel ile Hamza'nın manalı manalı bakışıp bıyık altından gülmelerine içerlemişti ama bitirinceye kadar içine atıp bir şey dememeyi yeğledi.

Nihayet hikâyesini bitirdi. Fakat herkesin sakin sakin oturduğunu görünce şaşırdı:

- Peki, ne diye hâlâ duruyorsunuz? Bir şeyler yapsanıza. Sizi basacaklar diyorum, siz keyfiniz yerinde sakin sakin oturuyorsunuz. Yoksa bana inanmadınız mı? İnanın ki...

Hamza Mansur'un sözünü kesti:

- Yok, yanlış anladın bizi Mansur kardeş. Anlattıkların bilâkis doğru.

- Peki, o zaman niye oturuyorsunuz?

- Merak etme, en yakın zamanda anlatacağım. Ancak şu kadarını söyleyeyim, anlattıklarınla bizi çok sevindirdin. Yalnız bir sorum olacak. Rubaşov gerçekten bu baskını yaptıracak mı?

Mansur çok şaşırmıştı. Komutan getirdiği habere çok sevindiğini söylüyordu. Bu işin içinde bir iş vardı ama acaba neydi? Çok şaşırmakla beraber yine de cevap verdi:

- Bundan hiç şüpheniz olmasın. Dediğim gibi bu işi planlayanların içinde bizzat ben de bulunmaktaydım.

- Güzel.

O sırada nöbetçilerden biri geldi:

- Geliyorlar Reis!

Hamza kalkarken Mansur'a döndü:

- Müsterih ol kardeşim. Bu gün Allah'ın izniyle Hak, batıl karşısında bir kez daha galip gelecektir. İşin iç yüzünü sonra anlatırım.

Ebu Cendel'e döndü:

- Selim'le arkadaşları eve yerleştiler mi?

- Evet.

- O halde biz de tertibat alalım. Mansur'a döndü:

- Sen burada kal Mansur kardeş. Çok yorgunsun, biraz istirahat et. Şimdilik etrafta görünmen sakıncalı olabilir.

Hamza ve arkadaşları ayrıldıktan sonra Mansur yatmak için uzandı. Fakat sorular bir türlü zihnini boş bırakmıyordu. O gittikten sonra karargâhta neler olmuştu acaba? Selim kimdi? Yangını söndürmek için neden canla başla çalışmıştı?

20.

Selim, Talgat ve Levani ile görüştükten sonra doğruca odasına gidip kendisini yatağa attı. Halinden memnun görünüyordu. Planın ikinci evresinde ilk adımı atmışlardı. Allahın izniyle plan başarıya ulaşırsa karargâhı çok tehlikeli günler bekliyor demekti.

Hem bu işi garantiye almak, hem de bir darbe daha vurmak için aklına bazı şeyler geliyordu. Olaya iyice kendisini kaptıran Selim'in kafasında yine plânlar, tuzaklar birbirini kovalamaya başlamıştı...

Yarım saat sonra mükemmel bir başka plân beyninde şekillenmişti. İçi içine sığmıyordu. Müthiş bir tuzaktı bu. Alışa gelmedik bir şekilde atılacak şamar, Rusları afallatacak, nereden geldiğini bir türlü kestiremeyeceklerdi.

Hemen kâğıdı kalemi eline alıp yazmaya başladı. Bir saat sonra yazı işi bitmiş sıra harekete geçmeye gelmişti. Bu da ancak yarın olacağından bu günlük yapabileceği bir şey yoktu. Erkenden yattı.

Ertesi gün Selim ve Talgat'ın düşmanlıkları asker arasında yayılmıştı. Herkes kavga edeceklerinden söz ediyor, bu arada Talgat ve Levani'nin ulu orta tehditler savurması olayın üstüne tuz biber ekiyordu. Selim ise onlara bir mesaj ulaştırabilmek için fırsat kolluyordu.

Selim öğleye doğru karargâhın tenha yerlerinden birinde ağaca yaslanmış, oturuyorken birden Levani'nin geldiğini gördü. Etrafı kolaçan ettikten sonra Levani'ye hafifçe göz kırptı. Levani bu işareti aldıktan sonra, Selim tuttuğu dalı Güneşe doğru üç kere salladı, ardından kuzeydoğu istikametine çevirdi ve hemen oradan ayrıldı.

Levani bu işaretleri hafızasına nakşetmişti. O akşam olanları Talgat'a anlattı. Talgat:

-Acaba o işaretleriyle neyi kast etti?

-Bizimle onun arasında öncelikli tek bir şey var; o da iletişim urmamız. Mektupta yazdığı üzere direktif vermek için çağırıyor olabilir. İşaretleri bu yönde düşünürsek sanırım bir sonuca varabiliriz.

-Haklısın, mesela Güneş buluşmada neye işaret olabilir?

-Bence sıcak bir güne işarettir.

-Olmaz çünkü üç defa sallamış. O üçün mutlaka bir anlamı olması lazım. Hem sıcak günün ne zaman olacağı belli değildir.

-Tamam buldum. Gün anlamına gelir. Yani üç gün sonra.

-Doğru, ardından kuzeydoğuya çevirmesi de kuzeydoğuda buluşmamız anlamına gelir.

-Yani üç gün sonra öğleyin o ağaçtan kuzeydoğuya doğru yöneleceğiz ve büyük ihtimal karşımıza çıkacak. Silahların yerini bildirecek ve belli ki bazı direktifler verecek. Sanırım artık suyu iyice ısındı. Bizimle son bir kere görüşmesi lazım.

- Allah'a hamd olsun şifreyi çözdük. Şimdi biz üç güne kadar planladığımız gibi davranalım, sonra onun emri doğrultusunda hareket ederiz.

Üç gün boyunca planladıkları gibi davrandılar. Selim'in botlarını kestiler, paltosunu yırttılar hatta odasının camını bile

kırdılar. Bunun üzerine Selim onları Yarbay Aleksi'ye şikâyet etti. Yarbay olanlara çok kızmıştı. Talgat ile Levani'ye çok ağır cezalar verdi, bir daha böyle bir şey olduğu takdirde hücre cezası vereceğini söyledi.

Selim'e de birkaç söz söyleyip gönlünü aldı. Talgat ile Levani'ye barıştan, kardeşlikten dem vurdu ve bir daha böyle bir şey yapmamaları temennisiyle onları geri gönderdi. Selim'e:

- Nasihatimden pek etkilenmedikleri hallerinden belli. Dikkatli ol. Seni tenhada kıstırıp bir zarar vermeye yeltenebilirler. Şüphelendiğin bir durum olursa bize başvur.

Selim Yarbaya hassasiyetinden dolayı teşekkür edip yanından ayrıldı. Bu haberin Generale gideceğinden emindi. Böylece Talgat ve Levani ile aralarında olan düşmanlığı subaylar da duymuş oluyordu. Onların da istediği buydu.

Üçüncü gün öğlenleğin Talgat ile Levani, gerçekten de o ağaçtan itibaren kuzeydoğuya yönelip 300 metre gittiklerinde, Selim'i (Dimitri) karşılarında bulmuşlardı. Selim onları görmezden gelir gibi yapıp hiç konuşmayarak sırtını döndü ve yürümeye başladı. Çok zayıf da olsa görülme ihtimaline karşın böyle bir tedbire başvurmuşlardı. Bir aksilik zuhur ederse onları gören kişi, Talgat ile Levani'nin düşmanlıktan kaynaklanan bir kinle Selim'i takip ettiklerini zannedecekti.

Bir süre sonra Selim çömeldi. Toprak ile bir müddet oyalandıktan sonra kalkıp gerisin geri dönerek tekrar karargâha yöneldi. Ardından çömeldiği yere giden Talgat ile Levani orada bir zarf, üç beş yaprak kâğıt ve iki emanet buldular. Kâğıtlardan biri karargâh dışına saklanan susturuculu tabancaların saklandığı yerin krokisi, diğerleri de yazılmış mesajlardan ibaretti. Onları alıp hızla oradan ayrıldılar. Tenha bir yerde mesajları okuyan Levani, hayret etmekten kendini alamadı:

- Vay canına! Çok güzel bir taktik. Bizimkinin kafası iyi çalışıyor dağrusu!

- Ne de olsa mücahid kafası. Biz de nasıl davranacağımızı iyice müzakere edelim.

Öbür gün Talgat ile Levani Generalin karşısına çıkıp bazı şikâyetleri olduğunu bildirdi. O sırada Yarbay Aleksi de Generalin yanındaydı. General:

- Söyleyin bakalım, nedir şikâyetleriniz?

- Generalim. Biz bu Dimitri denilen adamdan şüpheleniyoruz.

- Nasıl yani?

- Bir kere bu adamın şîvesi ve tipi Çeçenlere benziyor. Sonra genellikle tenha yerlerde dolaşıyor. Askerlerden bir tane bile onu tanıyan, geçmişini bilen yok. Kimseyle dostluk kurmamış. Yangından sonraki törende bile yoktu. Bir keresinde elindeki telsizle bazı garip konuşmalar yaptığını duyduk. Sanki Rusça değildi. Velhasıl bu ve bunun gibi garipliklerinden dolayı bu adamdan şüpheleniyoruz.

Yarbay Aleksi öfkeyle araya girdi:

- Yine mi siz? Adamı kaba kuvvet ile alt edemeyeceğinizi anlayınca şimdi de bir takım iftiralar ile ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsunuz? Ne hain heriflersiniz siz!

Generale döndü:

- Generalim ben bu adamların asıl dertlerinin ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Aslında Dimitri'yle kavga ettiklerini, ona diş bilediklerini herkes biliyor. Geçenlerde Dimitri'nin paltosunu yırtmış, botlarını kesmiş, odasının camlarını kırmışlar. Galiba ona tek başına oda verilmesini, yangın işinde komutayı devir almasını hazmedememişler. Olay bana intikal edince

bunlara ceza verdim ve bir daha böyle şeylere yeltenirlerse çok ağır cezalar vermekle tehdit ettim.

Herhalde bu onların gözünü iyice korkutmuş olacak ki şimdi de çamur atma yoluyla intikam alma sevdasındalar. Teferruatlı bir araştırma yapmadan bunlara kesinlikle inanmayınız Generalim.

Talgat itiraza yeltendi:

- Hayır efendim. Bizi yanlış anladınız. Yemin ederiz ki biz bunları devletimizin selameti açı...

General öfkeyle lafı ağzına tıkadı:

- Kesin sesinizi! Defolun! Odayı terk edin çabuk! Asıl derdinizin ne olduğu anlaşıldı.

- Peki efendim, siz bilirsiniz. Biz sadece...

- Bak hâlâ konuşuyor!

Talgat ile Levani süklüm püklüm dışarı çıktılar. General:

- Sağol Aleksi. Sayende bu heriflerin art niyetlerini de öğrenmiş olduk. Dimitri'nin ne yaptığından benim haberim var. O konuda hiç endişen olmasın. Benim anlayamadığım nokta bunların neden böyle davrandıklarıydı. Onu da senin vesilenle öğrendik.

- Her zaman emrinizdeyim efendim. Devlete hizmet bize şeref verir.

- Diyeceğim başka bir şey yok Aleksi. Çıkabilirsin.

Asteğmenlerin anlattığı şeylerin birçoğundan kendisinin de haberi vardı. Selim'e tenhalarda dolaşmasını ve tören günü ortalarda gözükmemesini kendisi tembih etmişti. Zaten askerlerle ilişki kurmaması için kendisine bir oda tahsis etmişlerdi. Yaptığı şeyler son derece normaldi. Demek Çeçen olduğu dikkat çekmişti. Onları uygun bir zamanda çağırıp bu şekilde söylentileri kesinlikle çıkarmamalarını tembih etmeliydi.

Öğleye doğru Selim geldi.

- Generalim, toplantıya beş gün kaldı. Artık izninizle şu iki mücahid liderine haber götürsem? Aksi halde şüphelenebilirler.

- Tabi, çok iyi olur. Ama senin burada kaldığın 12 gün içinde nerede olduğundan şüphelenmezler mi? Sonra seni ilk yakaladığımız zaman bir süre telsizini almıştık. Bu da onların dikkatini çekebilir.

- Hayır çekmez. Çünkü ben, siz bana telsizimi geri verdikten sonra onlara köyüme uğradığımı, telsizi de ihtiyaten kapattığımı söyledim ve bir daha açmamalarını, Rusların bizi dinleme ihtimali olduğunu ilave ettim.

- İnanırlar mı dersin?

- Tabi inanırlar. Ortada inanmayacak bir şey yok, hem de onlar genelde beraber yaşayıp savaştıkları bir Müslümana inanmamazlık etmezler.

- Çok güzel. O halde hemen git. Peki, toplantının nerede yapılacağına dair ayrıntılı bilgiyi bize nasıl vereceğini hiç düşündün mü?

- Onu da size bıraktım Generalim.

- Öyleyse al şu uydu telefonunu, nasıl olsa senden şüphelenmez ve aramaya gerek duymazlar.

Bununla müsait bir zamanda bize gerekli olan bilgiyi ulaştırırsın. Hazırlan ve en geç akşama yola çık.

- Baş üstüne efendim. Vaadinizi unutmamışsınızdır umarım.

- Tabi tabi, o konuda hiç endişen olmasın. Kole onu getirmek için Rusya'ya gitti zaten.

- Çok teşekkür ederim efendim. İltifatınız için minnettarım efendim.

- Sen şimdi sadece vazifeni düşün. Güle güle git, yolun açık olsun.

Generalin yanından ayrıldıktan sonra Selim bazı üst rütbeliler ile vedalaştı. Hatta bazılarıyla biraz dolaşıp sohbet bile etti.

Akşama doğru bütün işlerini bitirmiş halde karargâhtan ayrılıyordu. Oyunun bundan sonrasını Talgat ile Levani sahneye koyacaklardı. Bir ara General Talgat ile Levani'yi çağırıp Dimitri hakkında bildiklerini kimseye anlatmamalarını ve bir daha bu işe burnunu sokmamalarını, aksi halde kendileri için tehlikeli sonuçlar doğuracağı tehdidini savurdu. Talgat ile Levani çaresizlik içinde söz verdiler ve yaptıklarından dolayı Generalden özür dilediler.

Generalin yanından ayrılırlarken kendilerini bu işte muvaffak kılan Allah-u Teâlâ'ya hamd ediyorlardı.

21.

Üç gün sonra Selim'den istenilen haber alınmış toplantı yeri tespit edilmişti. O gün General, odasına karargâhta bulunan en üst düzey rütbeliler olan beş Yarbayı çağırmış ve meseleyi onlara da açmıştı. Altısı o akşam kafa kafaya vererek, operasyon plânını hazırladılar. Buna göre operasyona dört tabur katılacak ve hem arazi engebeli ve dağlık olduğundan, hem de gafil avlanacak düşmanın direnme ihtimali olmadığından ağır silahlar götürülmeyecekti.

Yalnız toplantının yapılacağı yerde araziye hakim üç nokta bulunduğundan General, her ihtimale karşı buraların ikişer ağır makinalı tüfek ile tutulmasını uygun görmüştü.

Operasyonun başına, karargâhın en gözü pek ve tecrübeli subaylarından biri olan Yarbay Sirgey getirilecekti. Askerlerin yerleştirilme işi tamamen Sirgey'e bırakılmıştı.

İki gün sonra sabah saat 5'te birlik yola çıktı. Rubaşov Yarbaya, evin içinden ışıkla işaret verilmeden saldırı emri vermemesini tembih etti ve ekledi:

- Oraya muhtemelen akşam varacaksınız. Adamımız toplantının gece 1'de başlayacağını söylemişti. Sen o zamana kadar araziye uygun şekilde askeri yerleştirir, beklemeye geçersin. İşareti alınca da ateşe başlarsın.

- Baş üstüne Generalim.

Akşama kadar süren yorucu bir yolculuk sonunda nihayet saatler 23.30'u gösterirken toplantı yerine varmışlardı. Yarbay Sirgey hemen askerlerini araziye uygun bir şekilde mevziye soktu. Makinelileri, askerlerin ön tarafına gelecek şekilde ikişer ikişer üç noktaya yerleştirdi.

Bu durumda askerler, iki üç evden ibaret bir mezra olan toplantı mahallini Hilâl şeklinde kuşatmışlardı. Çünkü arazinin batı tarafında kalan kısım çok sarp ve kayalıktı. Evden birilerinin o tarafa kaçmaları imkânsızdı. Zaten böyle bir işe kalkışacakları farz edilse bile, firarilerin yönlerini öbür dünyaya çevirebilmek için güneydeki tepeciklere yerleştirilmiş olan makinelilere beş dakikalık bir zaman yeterdi. İşte bu yüzden Yarbay, orasının sarılmasına gerek duymamıştı.

Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra beklemeye başladılar. Saat 1.30'a doğru bekledikleri işaret geldi. Bunun üzerine Yarbay ateş emrini verdi.

Rus ordusundaki binlerce silah birden evin üstüne boşaldı. Evde bir tane bile sağlam cam kalmamıştı. Ruslar atış üstünlüğüne güvenerek evdekilerin işini kısa sürede bitirme umuduyla müthiş bir saldırıya geçmişlerdi.

Tam o anda tekbir sesleriyle beraber arkalarından bir kurşun ve bomba yağmurunun başladığını fark ettiler.

TUZAK

22.

(Hamza, yukarıda geçen hadiselerin evrak ve casuslar ile ilgili bölümleri hariç hepsini anlatmıştı.)

- İşte böyle başladı baskın. Biz diğer birliklerden de yardım alarak 350 kişiyle onları sarmıştık. Bundan sonrasını zaten biliyorsunuz.

Ebu Cendel! Sen baskının ayrıntılarını Âdem hocama anlat, ben mücahidlerin hazırlanmalarına nezaret edeyim.

Hamza hazırlıklara nezaret etmek için camiden dışarı çıktı. Verdiği emirler harfiyyen yerine getiriliyordu. O sırada nöbetçilerden biri yanında yabancı birisiyle uzaktan belirdi.

Hamza gelen kişiye şöyle bir baktı. Allah Allah! Bu sîma, bu yüz pek yabancı değildi. Bir yerlerden gözü ısırıyordu ama çıkaramamıştı. Samimi ve şen bir ses kulaklarını çınlattı:

- Heey! Gudermes Şahini Hamza! Ne o? Tanıyamadın mı? Hadiseler seni erken mi ihtiyarlattı, yoksa patlayan bombalardan gözlerinin ayarı mı bozuldu?

Hamza bu sesi duyunca sevinçle irkildi. Bu can dostu Yakup'tu:

- Tanımaz olur muyum? Yalnız 'Şu ilerden paldır küldür gelen bela da neyin nesi, yoksa bizim Yakup'tan başka başa bela herif var mı acep?' diye düşünmüştüm.

Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. Yoksa üç-beş çatapat, bir-iki sivrisinek gözümüzü bozsa idi, üstünde bulunduğu kelleyi koltuğa almaz, çöpe atar ya da kuma gömerdik. Ya devekuşu gibi, ya deve leşi gibi.

Yakup kollarını açmış, Hamza'yı kucaklarken cevap verdi:

- Cesaretin kadar hitabetin de müthiş. Şaka da olsa ufak bir toz kondurmaya kalmıyor, hemen lafı muhatabının ağzına zamklıyorsun.

- Ya sen çöl aslanı! Pençelerinden kurtulan kükreyişine yakalanıyor. Senin o ince istihzalarına cevap verebilecek kaç babayiğit vardır? Biz kırk yılda ancak bir tanesine cevap verebilmişiz, çok mu?

Yakup Mısırlı bir mücahiddi. Babası İhvan-ı Müslimin'in önemli isimlerindendi. Yakub'u ehl-i sünnet üzere yetiştirmiş, bunun yanında, Fethi Şikakî'nin liderliğindeki Filistin İslâmi Cihad Hareketi'nin kamplarında gerilla eğitimi görmesini sağlamıştı.

Yakup yurt dışında iken Mısır Firavununun bekçileri babasını tutuklamış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Bunun üzerine Yakup yurda dönmemeye karar vermiş, biraz Filistin'de savaştıktan sonra Bosna ve Keşmir cephelerinde gitmişti.

Çünkü o şehir eylemlerinden çok, dağda gerilla operasyonlarını seviyordu. Çeçenya'da savaş başladığını haber alınca, en kısa zamanda Çeçenya'ya kapağı atmıştı. Cehar Dudayev'in İslâmı savunmadaki duyarlılığı onu buraya çeken en önemli faktördü.

Zaten fıtratı itibariyle şakacı ve cana yakın birisi olan Yakup, Çeçenlerin de öyle olduğunu görünce buna çok sevinmiş, kısa zamanda kaynaşarak, bir anda kırk yıllık Çeçen gibi oluvermişti.

Henüz Rusların kara harekâtına başlamayıp, hava bombardımanları ile Çeçenya'da sivil katliam yaptığı sıralarda Çeçenya'ya gelip Grozni yakınlarında savaşmaya başlamış, uçaksavar ile iki uçak düşürmesi namının Dudayev'e kadar ulaşmasına vesile olmuştu.

Dudayev Yakub'u çağırarak hayatı hakkında bilgi almış, gerilla eğitimi aldığını ve çeşitli İslâm ülkelerinde savaştığını öğrenince de Yakub'u, Gudermes çevresindeki köylüleri, bombardımana karşı nasıl davranılacağı konusunda bilinçlendirmekle görevlendirmişti. O da köy köy gezerek halka, bombardıman esnasında nasıl davranacaklarına ve köylerini nasıl koruyacaklarına dair bilgiler verirken, bir yandan da gezdiği yerlerdeki münafıklardan tespit ettiklerinin listesini Dudayev'e sunarak önemli bir hizmeti îfa etmişti.

Gudermes yakınlarını gezerken bir vesile ile Hamza ile tanışmış, takdiri ilahi birbirlerini bir ay gibi kısa bir zamanda o derece sevmişlerdi ki Yakup ayrıldığında Hamza vücudundan bir parça kopuyor gibi acı çekmişti. Neyse ki daha on beş gün geçmeden Mevla Ebu Cendel'i göndererek onu teselli etmişti. Yakup ise görev gereği ayrıldığı Hamza'nın hasretini tekrar buluşuncaya kadar hafiflemeksizin çekmek zorunda kalmış ve nihayet üç ay sonra arkadaşlarına kavuşmuştu.

Yakup 22 yaşında, normalden biraz uzun boylu, ince yapılı, kara yağız, yakışıklı, mütenasip bir vücuda sahip, şair ruhlu biriydi. Çok çevik ve keskin nişancı, hitabeti kuvvetli, İslâmi ilimlere vakıf, bilgisayar uzmanı, İngilizce ve Rusça bilen, ferasetli bir ideal adamı olarak kendini yetiştirmenin gerekliliğini idrâkinde bu işi başarmış nadir insanlardan biriydi.

Bekârdı. Zaten şimdiye kadar cihat etmesine mani olur korkusuyla evliliğe sıcak bakmamıştı. Az bir zaman öncesine

kadar aşka da inanmıyordu Yakup. Bu eksende anlatılan hikâyelere, yazılan şiirlere dudak bükerdi. Fakat yaşadığı bir olay onun halet-i ruhiyesini alt üst etmiş, yüreğinde fırtınaların kopmasına neden olmuştu. O zamana kadarki yaşam felsefesi, bir bakış ile zavallı duruma gelmiş, buhar olup uçmuştu.

Kendini bildi bileli akrabalık ve merhamet hissi hariç hiçbir kıza gönlünün kapılarını açmamış, duygularına muhatap kabul etmemişti. Fakat o, sanki kendisiyle alay edercesine, sıkı sıkıya kapattığı yüreğinin kapılarını çatırdatarak açmış, ne kadar unutmaya çalıştıysa da, aklından bir daha çıkmamıştı...

.....

Dudayev'in verdiği görev üzerinden henüz iki hafta geçmişti. Öğle vakti yanında iki mücahidle beraber bir jeeple köyleri dolaşmaya çıkmışlardı. Yakup elindeki haritayla o gün gideceği köyü tespit etti. Köye en yakın olan noktada durdular. Yakup jeepten indi. Mücahidlere:

- Jeepi kenara çekin ve çalılıklara saklayın. Beni üç gün beklersiniz. Eğer gelmezsem geriye dönersiniz. Haydi, hakkınızı helal edin.

Mücahidlerin yanından ayrılıp doğuya doğru yöneldi. Yarım saat sonra köyün eteklerinde bulunduğu tepenin üzerindeydi. Ayaklarının altına serilen cennet yeşili manzarayı seyretti bir an. Kolyeden düşen inciler gibi vadiye yayılmıştı evler. Fakat duyduğu motor sesleri ve gördüğü leş kargaları seyrin tadını tuzunu kaçırmıştı.

Süratle köye doğru inmeye başladı. Acele etmeliydi. Rus uçakları saldırıya hazırlanıyordu. Yakup köye girerken, uçaklar da bombardımana başlamışlardı. İşte ne olduysa o an oldu.

23.

On sekiz on dokuz yaşlarında bir genç kız, elinde testiyle yüz metre ötedeki evine doğru koşuyordu. Sanki o ev kendisini bombalardan koruyacakmış gibi bütün kuvvetini ayaklarına vermişti. Tam o anda ev müthiş bir patlamayla sarsıldı. Bina yarı yarıya çökmüş, harabeye dönmüştü.

Bunu gören genç kız bir süre donakaldı. Sonra ağlayarak eve doğru atıldı. Feryadı kalpleri titretiyordu:

- Anneeee! Babaaaaa!

O sırada atılan ikinci bombayla beraber ev tamamen yerle bir olmuş, kız da patlamanın şiddetinden ve etrafa dağılan şarapnel parçalarından nasibini almış, haykırarak yere düşmüştü.

Bunu gören Yakub'un aklı başından gitti. Deli gibi kıza koştu. Yanına vardığında kız inliyordu. Sol kolunu tutmuş acı içinde kıvranıyor, halsizce mırıldanıyordu:

- Anne..! Anneciğim! Baba..! Babacığım..! Allah'ım! Allah'ım!

Yaralı bir ceylan gibi inleyen kızın bu hali Yakub'u fena halde sarsmıştı. Etrafına bakındı, kızcağızı saracağı bir örtü aradı. Fakat öyle bir şey göremedi. Kızı böyle taşıması gere-

kecekti. Bereket versin eldivenleri yanındaydı. Hemen eldivenlerini giyip kızı kucağına aldı. Kız sarsılan kolunun verdiği acıyla başını çevirip Yakub'a baktı.

Bir an göz göze geldiler. Yakup beyninden vurulmuşa döndü. Yarım dakika içine sığan ve bir soluk kadar yakınında meydana gelen bu olay ve kızın inlemeleri merhamet duygularını kabartmış, bu duygu kızın masum ve çekici güzelliği ve de bakışlarıyla birleşince Yakub'un alev alev yanmasına neden olmuştu.

Yakub'un kalbi kaburgalarını delercesine çarpıyordu. Kararlılığıyla övündüğü iradesi, vücudunu bir anda sarıveren bu duygu ile müthiş bir savaşa girmiş, Yakup sarhoş gibi olmuştu. Bakışlarını, aldığı İslâmi terbiye ve Allah korkusunun yardımıyla zorlukla kaçırabildi.

Yakub istiğfar ederken hiçbir şeyden haberi olmayan kız inliyordu:

-Anne...annemi...kurtarın!.. Baba...babam.. yaşıyor... mu? An...anne..!

Bu inlemeler Yakub'un aklını iyice başına getirdi. Karşısındaki eve bir bakış fırlattı. İçinden canlı çıkmasının imkânı yoktu. Rus uçakları hâlâ bombardımana devam ediyorlardı. Kızı derhal tehlike mahallinden uzaklaştırması lazımdı. Zaten 25-30 metre ileride ormanlık arazi başlıyordu. Bütün kuvvetini ayaklarına verip ormana doğru atıldı.

İki-üç dakika sonra ormana ulaşmıştı. Burası nispeten emniyetteydi. Kızı yavaşça bir ağacın altına yatırdı. Zavallı kız kan kaybından, sarsıntı ve acıdan dolayı bayılmıştı.

Yakup hemen montunu çıkarıp bir kenara koydu. Gömleğini parçalayıp kızın yaralarını sarmak için kullandı. Fakat gömleği yeterli gelmemişti. Fanilasını çıkarıp onunla da kolu-

nu sardı. Fazla vakit kaybetmemeliydi. Geldiğinin aksine yokuş yukarı tırmanacağından ve yavaş gideceğinden ancak bir saatte geri dönebilirdi. Kızı sırtına alıp yola çıktı.

Nihayet bir saat sonra jeepin olduğu yere ulaşan Yakup tam anlamıyla yorgunluktan bitmişti. Yakup'u bu halde gören iki mücahid hemen yanına koştular. Yakup güçlükle:

- Kız...kıza bakın...kolu kırılmış...Kan kaybediyor...

Mücahidlerden biri:

- Tamam, biz bakarız. Sen biraz dinlen, ardından da bir şeyler ye! Çok bitkin görünüyorsun.

Yakup kesik kesik konuşuyordu:

- Şimdi siz beni bırakın...Kızın durumu ağır...Jeepi hazırlayın...Onu derhal Dargo'ya götüreceksiniz...Bana biraz yiyecek ve elbise bırakın...Haydi çabuk olun...

İki mücahid Yakup'un emirlerini yerine getirmek üzere jeepi ağaçların arasından çıkarmaya gittiler. Bu arada Yakup kızın yeleğinin iç ceplerine bir şeyler yerleştirdi. Birazdan mücahidler yıldırım gibi hazırlanmışlar ve kızı alıp Dargo'ya doğru yola çıkmışlardı.

Yakup yemeğini yiyip iki üç saat uyku çekti. Fakat daha fazla uyumasına kafasındaki düşünceler müsaade etmemişti. Duygularının arasında süren iç hesaplaşmaya bu sefer kendisi daldı. Bu gün yaşadığı olay benliğini neden alt üst etmişti?

Ne olmuştu sanki? Şimdiye kadar birçok defalar yaşadığı cinsten trajik bir olay, masum ve güzel bir kız, bir de bunların yanında etkileyici bir çift göz. Ne yani? Şimdiye kadar hiç güzel kız görmemiş miydi? O kadar etkilenmenin ne manası vardı?

Şimdiye kadar aşkın sadece Allah'a olduğuna inanan birisi olarak çevresinde dönen kızlara dikkat bile etmeyen Yakup,

nasıl olmuşta yabancı memlekette üstelikte şehadetle nefes nefese maraton koşusu yaptığı bir zamanda, böylesine dünyevî bir duyguya kapılmış, o kadar güvendiği iradesi neredeyse pes etme noktasına gelmişti.

Yoo, Hayır! Asla olamazdı bu! O hâlâ aşka inanmıyordu ve evlenmemeye kararlıydı. Bir an için kendini bu kadar etkileyen, kim bilir evlendikten sonra ne yapardı? Elini kolunu, o efsunlu güzelliği ve simsiyah zülüfleriyle, aşk denilen prangaya sıkıca bağlayıp cihat yoluna taş koymaz mıydı? Şehirlere sığmayıp ülke ülke cihat dağlarında durmaksızın dolaşan gerilla Yakup, 18-19 yaşlarında bir kızcağızın elinde evcilleşecek, dört duvar arasında esir olup bebelerin beşiğini sallamakla vakit geçirecekti. Aman Allah'ım! Nasıl katlanabilirdi böyle bir hayata. Kararını vermişti. Böyle bir şeyi asla göze alamazdı.

Yenilmekle karşı karşıya kalan iradesi, bir daha böyle bir tehlike yaşamamak için karara son noktayı koymuştu. Bu olay unutulacak ve bir daha böyle bir hadisenin meydana gelmemesi için özen gösterecekti. Unutmak için tek çare cihada kendini daha çok vermekti.

Yakup ayağa kalktığında yüzünden epey kararlı olduğu anlaşılıyordu, ama ruhunda iradesi ve benliği ile -nur mu, zulumat mı, zehir mi, panzehir mi olduğu pek belli olmayan- o kıza karşı hissettiği duygular arasında kıyasıya bir savaş başlamıştı. Bu duygu için "aşk" denilebilir miydi? Emin değildi. "Yok canım" diye geçirdi içinden "Olaydan doğan basit bir etkilenmedir." Bu bir avuntu muydu? Onu zaman gösterecekti.

Kızın köyüne doğru bir baktı. Artık buraya bir daha uğramayacaktı. Orası bombalandığına göre, iş işten geçmeden diğer köylere gidip onları bombardımana karşı bilinçlendirmeliydi. Derhal en yakın köye doğru yola çıktı...

....

Yakup bir buçuk aydır köyleri dolaşıyor, bir yandan da içindeki ateşi söndürmeye çalışıyordu. Fakat ne çare! Sönmek şöyle dursun gittikçe şiddetleniyordu. Artık zamanının büyük bir kısmını onu düşünmekle geçiriyordu. İçinden atabilmek için nafile yere çabalamış, sonunda iradesi de çarnaçar yenilgiyi kabullenmek zorunda kalmıştı. Fakat ne olursa olsun şimdilik ona düşen görev sabretmekti. Cihadı terk edip yavuklu peşinde koşamazdı ya? Aklına **"Kim âşık olur, iffetini korur (Aşkından dolayı harama bulaşmaz) da bu hal üzere ölürse, şehit olarak ölmüştür"**[6] hadisi şerifi geldi. Allah-ü Teala'ya kendisine sabır vermesi için dua etti.

O sırada duyduğu bir sesle irkildi:

- Ne o Yakup? Sanki bir ummana dalıp gittin de sesimizi duymaz oldun. Yoksa görmeyeli filozofluğa mı merak sardın? Gerçi senin böyle dalıp gitmelerine alışmıştık ama, bu seferki biraz fazla uzun oldu.

Hüseyin:

- Yoksa kara sevdaya mı tutuldun?

Yakup hafiften kızardı. Demek dalması dikkat çekmişti. Kendi kendine kızdı. Nasıl da düşüncesizlik etmiş, daha ilk karşılaştıkları anda dalıp gitmişti. Gülerek:

- Amma da yaptın Hüseyin kardeş! Savaş esnasında sevdalanılır mı hiç? Gidip Rus ayılarına mı sevdalanacağız? Yok, ama silaha sevdalandığımızı kastediyorsan, ona bir sözümüz yok.

Bir kahkaha tufanı koptu. Yakup devam etti:

- Tabi bu arada Hamza'nın dokundurduğu sitemi de görmezlikten gelemeyiz. Sık sık dalıp gittiğimizden dem vuruyor, lakin bizim de gurbette olduğumuz unutulmasın.

Hamza gülerek elini Yakup'un sırtına vurdu:

- Dememiş miydim "Sana kimse laf yetiştiremez" diye? Bak işte sorusunun altında ezilip büzüleceğini, kem küme yumulacağını düşünüp, için için sevinen Hüseyin'in hevesi kursağında kaldı. Neye uğradığını şaşırdı zavallı.

Meselenin böylece değişmesiyle yalan söylemeyerek zevahiri kurtardığına şükreden Yakup:

- Sizinle muhabbet bir başka oluyor, dedi. Özlemişim sizi.

Hamza:

- Eee... Söyle artık hangi rüzgâr attı seni buralara? Bizden ayrıldıktan sonra neler yaptın?

- Sizinle beraberken bildiğiniz gibi bir görevim vardı. O görevi bitirdikten sonra 200 mücahidle birlikte bana Kuzey Osetya tarafından saldırıya geçen Rus birliklerini yıpratma görevi verdiler. Nasibimize düşen Rus birliğinin kabataslak mevcudu beş bin civarındaydı. "Alfa ve Omon Komandoları" denilen dünyaca meşhur ruhsuz savaş mankenleri de orduya eşlik ediyorlardı.

Biz Kuzey bölgesindeki geniş ormanların içinde gerilla taktiği uygulayarak Allah'ın yardımıyla, sadece Rabbine tevekkül eden bir avuç insanın neler yapabileceğini, mağrur Moskoflara fazlasıyla gösterdik.

Şimdi Ruslar yüz bin kişilik yeni bir" kızıl dalga" gönderdiler. Aldığımız istihbarata göre üç koldan Çeçenya'ya girecek Rus orduları, yelpaze gibi Çeçenya topraklarına bir açılım yapıp, kuvvetleri ülke sathına yaymak yerine, doğrudan harekât merkezi Grozni'ye saldırarak işi kafadan halletmek istiyorlar. Hesaplarına göre Grozni düşünce, bütün Çeçenya düşecektir ve direniş sindirilecektir.

- Allah, hesapları bozan ve şaşmaz bir şekilde kendi hesabını ortaya koyandır, dedi Hamza. **"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler ise tağutun yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarıyla savaşın. Şüphe yok ki Şeytanın Düzeni Zayıftır."** [7]

Yakup devam etti:

- Bunun üzerine Cumhurbaşkanımız Cehar Dudayev yeni bir strateji belirledi. Buna göre bütün mücahidler Grozni'de toplanacak ve Rusları içeri çekip orada sokak savaşlarıyla imha etmeye çalışacağız. İşte ben size bunu haber vermek ve bir daha ayrılmamak üzere size katılmak için burada bulunuyorum.

Bu haberler başta Hamza olmak üzere mücahidleri çok sevindirmişti:

- Vay canına! dedi Hüseyin. Desene çakalları ağılda avlayacağız. Grozni (korkunç) adını taktıkları başkentimiz Ruslar için yine "Ölümün dişleri arasında gezdikleri" dünyevi bir cehenneme dönecek.

- Allah'ın izniyle, diye tasdik etti Yakup. Karşımıza büyük kuvvetlerle çıkacakları muhakkak, ama Allah'ın yardımı ile kazanan biz olacağız. İki güzelden biri mutlaka bizi bekliyor. Ya Zafer!..

Devamını arkalardan yükselen arzulu bir ses haykırdı.

- Ya Şehadet!

Gelen Ebu Cendel'di. Yüzüne, bir aşığın sevgilisini terennüm edişindeki hasret bulutları çökmüştü. Devam etti:

- Ah şehadet ah! Öyle bir şerbet ki, Kevser bile kıskanır. Rabbine kendini sunmanın hazzı, kıyam hamurunun mayası. Zafer türkülerinin nakaratı. Diriliş ve haykırışların nesillere çağrısı. İslâm'ın tağutlara meydan okuyuşu. Zalimlerin yüzün-

de Allah'ın şaklayan kırbacı. Ve... Bizim de biricik sığınağımız ve sevgilimiz.

Ebu Cendel, arkadaşlarının tutkularını o kadar güzel dile getiriyordu ki, hepsi içinden derin bir "Ah!" çekmişti.

Ve korkulan oldu; Ebu Cendel bir dokundu, pir dokundu. Hem de yürek yaralarına...

İnciler bu sefer Ebu Cendel'in ağzından dizilmiş bir şekilde dökülüyordu:

Müjdeledi seni, kitap ve peygamber
Cennetteki derecen Resullerle beraber
Şehadet! Seni arıyorum, her yerde
Nasip olmaz şerbetin, içmek her ferde

Şehadet, şehadet özlenen duygusun
Davetin bomba, selamın kurşun

Bazen çıkarsın göklere, bazen inersin yere
Bazen gidersin Bosna'ya, bazen de Cezayir'e
Bir de artık bana gel kutsal şehadet
Göğsümdeki yaralar olsun alamet

Şehadet, şehadet özlenen duygusun
Davetin bomba, selamın kurşun

Bazen bir mücahidin dilindeki muştusun
Bazen de cephede savaşanın dostusun
Şehadet, sen Maşuk'a ulaştıran bir yolsun
Şerbetinden içenlere binlerce selam olsun

Şehadet, şehadet özlenen duygusun
Davetin bomba, selamın kurşun

Bu şiir, şehadete susayan bir avuç mücahidin susuzluğunu daha da artırmıştı. Kafkas dağlarında şehid olan değil, olmayan ağlıyordu.

Ölümü o kadar arzulayan insanlara karşı maddeci zihniyetin, âhireti inkâr edip, ölümü bir yok oluş kabul eden insanların karşı koyması elbette mümkün olmayacaktı. Tarih yine tekerrür edecek ve Allah-u Teâlâ'nın Bakara Suresi 249. Âyet-i Kerimesi'nde buyurduğu **"Nice az topluluklar vardır ki Allah'ın izniyle çok sayıdaki toplulukları yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir."** hükmü şerîfi tecellî edecekti.

Onlar hâlâ söylenenlerin tesiri altında iken Selim, mücahidlerin harekete hazır olduklarını bildirdi.

Hamza köylüler ve Âdem Hocayla vedalaştıktan sonra hareket emri verdi ve bir bölük Ebabil, Çeçenya şahsında İslâm'a saldıran Ebrehelere, hadlerini bildirmek üzere Grozni'ye doğru kanat çırpmaya başladı.

24.

Taburların gönderilmesinin üzerinden henüz yarım saat geçmişti ki emir subayı Generalin karşısına dikildi:

- Generalim. Sınırdaki ileri karargâhımızdan bir asker geldi. Sizinle görüşmek istiyor.

- Niçin?

- Mühim şeyler söyleyecekmiş.

General düşündü. O karargâhla bir ilgisi olduğunu hatırlamıyordu. Yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı:

- İçeri alın, ama üstünü de bir güzel aramayı da unutmayın.

- Baş üstüne.

Az sonra asker Generalin odasındaydı. Çakı gibi bir selam çaktı. General:

- Teşrifata gerek yok asker! Hemen konuya gir!

- Başüstüne komutanım! Ben, 27. Tümen 12. Alay 4. Piyade Taburundan Aleksandr Rebrov buraya Yüzbaşı Kole'yi getirmekle görevlendirildim efendim.

Kole ismini duyan General heyecanlanmıştı:

-Eee...

-Karargâha sanırım 2 km kalmıştı ki jeepten indi. Bir şeylerden şüphelendiğini söyleyip "Sen Generale gidip benim geldiğimi bildir. İki saate kadar orada olacağım" dedi.

-Yaa! Öyle mi? Çok sevindim. Peki, söyle bakalım. Yanında dikkat çeken bir şey var mıydı?

Asker biraz düşündü:

-Sanırım vardı. Asker çantalarına hiç benzemeyen kahverengi bir çanta dikkatimi çekti.

General heyecanlanmıştı. Parayı vermişlerdi demek.

-Peki, inerken onu da yanına aldı mı?

-Tabi, zaten yol boyunca onu hiç elinden bırakmadı ki.

"Her halde bırakmayacak aptal herif. İçinde bir servet olduğunu bilseydin, getirip bana teslim etme tok gözlülüğünde bulunmazdın değil mi?" diye geçirdi içinden:

-Sağol asker! Gidebilirsin.

-Baş üstüne Generalim izninizle.

Generalin keyfine diyecek yoktu. Bir yanda paralar, bir yanda zafer. Hele bir de bu operasyon Çeçen Direnişinin belini kırarsa, kısa zamanda namı yayılır, belki orgeneral bile olurdu.

Tatlı hülyalar bir yana çok da yorulmuştu. 15-20 güne sığan bu kadar olay onun sinirlerini bayağı tahrip etmişti. Artık yapacağı bir iş olmadığına göre biraz uyusa hiç fena olmazdı. Emir subayına, Yüzbaşı Kole geldiğinde kendisini uyandırmasını tembih ederek yattı.

Uyandığında güneşin kızıllığı, yerini gecenin karanlığına terk ediyordu. Nöbetçiye emir subayını çağırmasını emretti. Apar topar gelen emir subayına kızgınlıkla sordu:

-Kole gelince beni niye çağırmadın?

-Ama Kole gelmediki efendim.

-Nasıl olur? İki saat sonra karargâhta olurum demişti. Ben uyuyalı 8 saati geçiyor.

-Bilmiyorum efendim. Benim bildiğim, Yüzbaşı Kole'nin kesinlikle karagâha girmediğidir.

Rubaşov şaşırdı. Acaba niye gelmemişti. Başına bir iş gelmiş olabilirdi. Subaya:

-Derhal karargâhın dışına müfrezeler çıkartılsın, Kole'nin başına bir iş gelmiş olabilir.

-Başüstüne!

Generalin canı bayağı sıkılmıştı. Kole o kadar önemli değildi ama parayı kaybetmesi bayağı kötü olurdu. Hem de bu kadar beklemiş ve bu kadar yakına gelmişken.

.....

Ve felaket haberleri birbirini takip etti. Önce, ordunun baskına ve nihayetinde bozguna uğradığı haberi geldi. Rubaşov küplere binmişti. Hemen mücahidleri takip için birlikler yolladı.

Bir gün sonra, sabahın yedisinde mücahidlerin bıraktığı esirlerden biri Rubaşov'un huzuruna çıkarıldı.

-Tam bütün tertibatı almış evlere saldırıyorduk ki arkamızdan binlerce mermi yağmaya başladı. Kahpe bir tuzağa düşmüş, ihanete uğramıştık. Asker arasında müthiş bir panik baş göstermişti. İyi ki başımızda Yarbay Sirgey gibi cesur birisi vardı. Çabuk toparlandı ve askerleri yatıştırıp mücahidlere karşı mevzilendirdi.

Makinalıların desteğiyle eşitliği sağlamıştık. Fakat bir süre sonra hiç ummadığımız bir şey oldu. Kendi makinalılarımız bizi tarıyordu. Durum gerçekten çok vahim bir hal almıştı. Az

sonra Yarbay Sirgey de vurulunca mukâvemetimiz tamamen bitti. Teslim olduk.

Mücahidlerin reisi bir konuşma yaptı. Elli civarında hain onlar katıldı. Bizi serbest bıraktılar. Yapabileceğimiz bir şey yoktu Generalim. Fakat yenilmemizin tek nedeni, bence uğradığımız ihanetti. Çünkü bizim karargâhtan iki kişiyi Çeçen kıyafetleri içinde görünce gözlerime inanamadım. Biri şu yangında bize reislik yapan, biri de...

Rubaşov, birincisini zaten bozgun haberi geldiğinde anlamıştı. Ama ikincisi kimdi? Generalin kalbi heyecandan duracak gibi olmuştu. Yoksa...?

-Yüzbaşı Kole. Hatta öylesine ileri gitti ki mücahidlerin reisinden sonra, çok tesirli, kafa karıştırıcı şeyler söyleyerek hainlerin onlara katılmasında en büyük rolü oynadı.

"Kole" ismi Rubaşov'un beynine balyoz gibi inmişti. Gözlerinin kardığını hissetti ve bir külçe külçe gibi koltuğa yığıldı:

-Defolun! diye haykırdı. Kimsenin yüzünü görmek istemiyorum!

Yarım saat sonra Rubaşov kendisini iyice toparlamış düşünüyordu. Yılanlarla kucak kucağa yaşamıştı demek. Kendisinin gafletinden nasıl da alçakçasına yararlanmışlardı. Selim'in oynadığı oyunu, hele de Kole'nin ihanetini hatırladıkça hırsından çıldıracak gibi oluyordu.

Ne kurduğu hülyalar kalmıştı ortada, ne de para. Bütün plânları mahvolup gitmişti.

Şimdi tek bir gayesi vardı; o da intikam almak. Bu duygu ile yanıp tutuşuyordu. Onlar onu mahvettiği gibi o da onları mahvedecekti. Ama nasıl?

Birden aklına "Selim'in çocuğu" geldi. Gelmesiyle de yerinden fırlayıp emir vermesi bir oldu:

- Derhal Dimitri'nin oğlunu odama getirin!

Tuğgeneralin gözlerini kan bürümüştü. Bir yaşında bile olamayan bir sabîyi nasıl işkencelerle öldüreceğini düşünerek keyifleniyordu.

Biraz sonra bir yüzbaşı kucağında "Selim'in çocuğuyla" içeri girdi.

- Generalim. Koynuna bırakılmış bir zarf bulduk. Üstünde "Tuğgeneral Rubaşov'a" ibaresi yazılı.

General pis pis sırıttı:

- Ver bakayım. Yoksa çocuk için fidye mi teklif ediyorlar? İsa şahidim olsun ki dünyayı verseler çocuğu vermeyeceğim. Onu elimden kimse alamaz. Babasının yaptıklarını ondan feci şekilde çıkaracağım.

Açıp baktı:

"Bismillahirrahmanirrahim,

Ey materyalizmin uşağı Tuğgeneral Rubaşov! Şunu bil ki, Allah-u Teâlâ bir defa daha küfrün kurduğu tuzakları başlarına geçirdi.

Elinizdeki çocuk, Selim kardeşimizin değil, Orgeneral Romanov'un çocuğudur. Fidye karşılığı kendisine teslim edeceğimizi bildirmiştik. Şimdi Generale çocuğun sizin yanınızda olduğunu bildirdik. Araştırmakta serbestsiniz.

Sakın bize olan kızgınlığından dolayı, yaramazlık edip zavallı çocuğa bir zarar vermeye kalkmayınız. Aksi takdirde sadece omuzlarınızın sakinleşmesiyle bu işten kurtulmayabilirsiniz. Rütbeniz söküldükten sonra, sonunuz hapiste mi yoksa ipte mi biter onu bilemem.

Allah-u Teâlâ daima Müslümanların yüzünü pak ve güleç, kâfirlerin yüzünü kara ve asık eylesin, amin!

Gudermes Şahinleri Komutanı

Hamza Halidov"

General şaşkınlıktan dona kalmıştı. Bir süre kendine gelemedi. Ardından hırsla telefona sarıldı.

Az sonra Orgeneral Romanov'la bağlantı kurmuştu:

- Generalim! Ben 43. Tugay Komutanı Tuğgeneral Rubaşov.

- .....

- Evet, efendim bizde.

- .....

- Sakin olunuz Generalim! Heyecanlanmayınız. Merak buyurmayınız, sağlığı gayet yerindedir.

- .....

- Tabi efendim çok sıkı güvenlik ve koruma altındadır.

- .....

- Ne zaman isterseniz o zaman çocuğu size teslim edebiliriz efendim. Fakat tam anlamıyla tanıyabilmemiz için vücudunda bir işaret var mıdır?

- .....

Çocuğun sırtını açıp baktı. Sol kaburgasının üzerindeki küçük, siyah lekeyi görünce:

- Evet, efendim var. Artık hiç şüpheniz olmasın. Fakat bir şey sorabilir miyim Generalim, çocuğu nasıl kaçırmışlar? Herhalde çocuk Çeçenya'da değildi.

-.....

- Rusya'dan mı? Çeçen mafyası mı? Oldu efendim, şimdi anlaşıldı.

- .....

- Olur, efendim, bekliyoruz.

Telefonu kapattı. Burnundan soluyordu. Demek doğruydu. Kendisine çok büyük bir oyun oynamışlardı. Eğer intikam almazsa hırsından ölebilirdi.

General telefonda kendisine bir hayli dert yanmıştı. Çeçen mafyası Rusya'dan çocuğunu kaçırmış, sonra şu bütün Rusya'ya yayılan "Rüşvet belası" yüzünden biricik evladını rahatça Çeçenya'ya sokmuşlardı. Ardından yüklüce bir miktar fidye istemişlerdi.

Aylar sonra fidyeyi alıp çocuğunun 43. tugayda olduğunu bildirmişlerdi. Halsiz olduğundan dem vuruyor, haber verdiği için teşekkür ediyordu. Ama bilmiyordu ki Rubaşov, ona bu haberi verirken kendisi kahroluyordu.

Yerinden kalkıp odanın içerisinde bir ileri bir geri dolaşmaya başladı. Şimdi ne yapacaktı? Nasıl intikam alacaktı? Düşünmeye çalıştı. Fakat bu kadar karışık bir kafayla hiçbir şey düşünemeyeceğinin farkına vardı.

O sırada aklına iki kişi geldi. Selim ile kavgalı olan iki kişi. Neden olmasın diye düşündü. Nasıl olsa kendisi şu an bu haliyle strateji üretecek değildi. Pekala onları çağırıp fikir danışabilirdi.

Zaten ta başından beri Selim'den şüphelendiklerini söylemişlerdi. Hatta yaptığı bazı hareketleri de örnek olarak göstermişlerdi. Demek bunlar Selim'i takip ediyorlardı. Bir falsosunu yakalamış olabilirlerdi.

Aklına gelen bu fikre çok sevindi. Hemen onları çağırtmalıydı. Adları neydi acaba? Hatırlamaya çalıştı. Galiba birisinin ismi Talgat idi. Emir subayını çağırdı ve sordu:

- Geçen Yarbay Aleksi yanımdayken benimle konuşmaya gelen iki asteğmen vardı. Birisinin adı Talgat idi. Diğerini hatırlıyor musun?

- Evet, efendim. Diğerinin ismi Levani idi.

- Güzel, onları derhal odama çağır!

Biraz sonra Talgat ile Levani Generalin odasındaydılar. General üzgün bir tavırla gülümseyerek onlara elini uzattı:

- Size bir özür borçluyum yiğit subaylarım! Siz haklı çıktınız. Keşke sizi dinleseydim de hain herifi tutuklasaydım. Fakat böyle olacağını nasıl bilebilirdim? Meğer hain ne sinsi oyunlarla aramıza girmiş.

Talgat ile Levani şaşırmışcasına birbirlerine baktılar. Aslında bozgun haberinden beridir Generalin kendilerini çağırmasını bekliyorlardı. Levani:

Ne... ne demek istediğinizi anlayamadım efendim?

General olanları kısaca anlattı. Talgat ile Levani hazırlıklı gelmişti. Talgat:

- İşin iç yüzü şimdi meydana çıktı Generalim! Ama üzülmeyiniz, çünkü sizin yerinizde kim olsa aynı şekilde davranırdı. Bize inanmamakta haklıymışsınız. Gerçi biz yine ondan bir düşmanlık bekliyorduk, ama galiba durumu size izah edemedik.

- Dediğim gibi, söylediklerinizden daha önce haberdar olmam, bir de Yarbay Aleksi'nin sizin hakkınızda söyledikleri...

- Ama biz Rusya'ya hakaret ettiği için Selim'e öyle davranmıştık.

- Rusya'ya hakaret mi etti?

- Evet. Olay şöyle gerçekleşti: Ormanda her zamanki gibi yalnız başına oturuyordu. Biz size de bildirdiğimiz gibi ondan şüphelendiğimizden gizlice takip etmiş, çalılıklara gizlenerek çok yakınına kadar sokulmuştuk.

Elinde telsiz vardı. Ne yapacağını merak ediyorduk. O sırada telsizden Novalkskoy bölgesinin Rus kuvvetleri tarafından kuşatıldığı ve direnişçilerin bertaraf edilmek üzere olduğuna dair bir mesaj geçti. Bunu duyan Selim, hırsla yumruğunu sallayarak "Alçak zalimler, bunların hesabını vereceksiniz" dedi. Tabii bizim orada olduğumuzdan haberi yoktu.

- Peki, niye bize haber vermediniz?

- Yarbay Aleksi'ye söyledik; ama bize inanmadı, yahut inanmak istemedi. Şahidiniz yok deyip başından savdı. Biz de bunu içimize sindiremediğimizden ona karşı cephe aldık. Bu sefer Selim şikâyet etti ve onun da şahidi olmamasına rağmen bizi cezalandırdı. Sonra huzurunuza çıkıp meseleyi size arz etmek istedik; fakat malumunuz ki Yarbay Aleksi lafı ağzımıza tıktı.

- Ne demek istiyorsunuz yani? Yarbayı itham ediyormuşsunuz gibime geliyor.

- Hayır, şimdilik hiç kimseyi itham etmiyoruz. Ancak bazı ciddi şüphelerimiz var ve zamanın bunları açığa kavuşturacağına inanarak beklemeyi uygun görüyoruz.

- Sizin işi nereye vardırmak istediğinizi anlayamadım.

Levani:

- Efendim, siz Selim, Kole ve isyancılardan intikam almak istemiyor musunuz?

- Evet, hem de hayatım pahasına olsa bile.

- Peki, onların çok büyük bir tuzağını bozmak sizce yeterli bir intikam değil midir? Hem de bu tuzak karargâhın mevcudiyetini tehdit eder nitelikteyse?

- Tabii ki öyle.

- Öyleyse söz veriyoruz, onlardan çok acı bir şekilde intikam alacağız.

25.

Rubaşov heyecanla yerinden fırladı:

- Yani siz bana bunun için bir fikriniz olduğunu mu söylüyorsunuz?

- Evet. Ve bu fikrin gerçekleşmesi için sonuna kadar çalışarak onlardan intikam alacağız.

General sevinçten kendini tutamayıp asteğmenlere sarıldı:

- Aslanlarım benim! Gerçek vatanseverler! Bak söz veriyorum. Bu işi başarırsak, üsteğmen olmanız için gerekli işlemleri derhal başlatacağım.

Talgat:

- Teveccühlerinize mazhar olduğumuz için çok mutluyuz efendim. Gerçi biz buna layık değiliz; ama siz lütuf sahibisiniz. Yoksa sizin aklınızın yanında bizimkisi kuş beyni kalır.

Bu sözler Generali hem neşelendirmiş, hem de gururlandırmıştı. Öyle ya, kendisi koskoca Generaldi. Her gün yüzlerce plan yapıyor, koskoca karargâhı yönetiyordu. Hem onlara fikir danışmayı yine kendisi düşünmüştü. Asteğmenleri içinden takdir etti. Seviyelerini bilmişler, saygıda kusur etmemişlerdi. Onlara sarılması kendilerini şımartmamıştı.

Sakinleşen Rubaşov geçip yerine oturdu:

- Eee! Anlatın bakalım, nasıl bir şey bu?

Levani:

- Efendim önce olaya şöyle bir soruyla yaklaşmak istiyoruz, mektubu çocuğun elbisesine acaba Selim mi koydu?

- Ne demek istiyorsunuz yani? Başka birisi mi koyacak?

- Bunun cevabını en iyi çocuğa bakan hemşire verebilir. Bildiğiniz gibi Selim'in gidişi bir haftaya yaklaşıyor. Eğer bir haftadan az bir zaman içinde oraya konulmuşsa bunu yapanın Selim olması imkânsız değil midir?

Talgat:

- Malumunuz ki Selim, o meşûm tuzağa beş gün kala karargâhtan ayrılmıştı. Beş gün içinde mektubun bulunup, foyasının meydana çıkma riskini göze alabileceğine ihtimal veriyor musunuz? Sanırım o kadar sinsi tuzaklar ile aramıza sızmayı, hatta zât-ı âlinizin güvenini kazanmayı başarabilecek kadar zeki olan Selim, daima gözetim altında tutulduğunu hesap etmeyecek kadar basiretsiz değildir.

- Doğru ya. Bunu nasıl düşünemedik?

Zile bastı. Giren emir subayına, çocuğa bakan hemşireyi çağırmasını söyledi.

Çok geçmeden hemşire Generalin karşısındaydı. Halinden biraz telaşlı olduğu seziliyordu. General:

- Fazla telaşlanmanıza gerek yok hemşire hanım! Oturup biraz sakinleşiniz. Sadece bir soru soracağım.

Hemşire oturdu. General masasından mektubu çıkardı:

- Bu mektup çocuğun üzerinden çıktı, öyle değil mi?

- Evet efendim. Bugün çocuğun elbiselerini değiştirirken gömleğinin sırt tarafına iliştirilmiş bir zarf dikkatimi çekti. Çocuğu almaya gelen Yüzbaşıya bunu bildirdim.

- Güzel, peki bundan önce çocuğun elbisesini ne zaman değiştirmiştin?

- Dün efendim.

- O zaman böyle bir zarfın olmadığından emin misin?

- Evet, efendim.

- Gözden kaçırmış olamaz mısın?

- Bu mümkün değil efendim. Baştan aşağıya bizzat değiştirmiştim. O büyüklükte bir zarfı görmemem imkânsız.

- Haklısın. Sağol. Soracaklarımız bu kadar hemşire hanım. Gidebilirsin.

Yine baş başa kalmışlardı:

- Söylediğiniz çıktı çocuklar. Bu işi Selim yapmamış. Öyleyse...

- Karargâhtan birisi yapmıştır.

- Yani aramızda casus mu var demek istiyorsunuz?

- Deliller bunu gösteriyor efendim. Zaten Kole de bunun bariz bir örneği değil midir?

- Doğru. Peki, ne yapmamız gerek?

- Efendim bence bu casus veya casuslar askerden ziyade subaydır. Çünkü çocuğun olduğu odaya bir askerin girmesi çok zor ise de bir subay kolaylıkla girebilir. Onun için önerim, hemen duruma el koyarak –biz de dâhil olmak üzere- subaylardan başlayarak tüm birliği sıkı bir aramadan geçirmenizdir. Selim giderken her ne kadar izlerini silmeye çalışmışsa da bir ipucuna ulaşmamız çok kuvvetli bir ihtimaldir. Ayrıca mektup bizim için iyi bir aydınlatıcı delil olabilir.

- Çok güzel bir fikir. Hemen tatbik sahasına koyalım.

General, önce karargâhtaki bütün subayları, merkez binaların önünde yer alan geniş alanda topladı. Akabinde, de-

podan yeni elbiseler getirerek, subayların üstündeki eşya ve elbiselere el koydu. Gerekçesini "Hayatî önem taşıyan bir arama" olarak ilan etti. Ardından hepsini levâzımat deposuna kapattırdı. Sonrasında bütün subayların odaları, dolap ve çekmeceleri didik didik arandı.

Fakat yapılan arama sonucunda pek bir şeye rastlanamamıştı. Sadece Talgat ile Levani'nin Generale fısıldadıkları şüphe üzerine, son derece dikkatle aranan Yarbay Aleksi'nin masasının çekmecesinde bulunan not defterine Talgat'ın tavsiyesiyle el konulmuştu.

İkindiye doğru General, Talgat ve Levani'yi odasına çağırdı:

- Çocuklar! Gördüğünüz gibi aramamızdan pek bir sonuç çıkmadı. Elimizde bir mektuptan başka bir şey yok. Şüphelendiğinizi ima ettiğiniz Yarbay Aleksi'den bile çıkan bir şey yok. Gerçi Talgat'ın işaretiyle defterine el koydum; ama yarım saattir incelememe rağmen, onda da en ufak bir ize rastlayamadım.

Talgat:

- Selim ile Kole'nin yaptıkları ortada efendim. Biri karargâhı yangından kurtarıyor, diğeri sizin yapmış olduğunuz onlarca sadakat imtihanından başarıyla sıyrılıyor. Mektup olayının bize şüpheye yer bırakmamacasına ispat ettiğine göre, hâlâ içimizde casuslar bulunmakta ve onların varlığı, yaptıkları baskından daha dehşetli planları olduğunu gösteriyor. Kabul etmek lazım ki; bunu başarabilmek için düşmanlarımız son derece dâhiyane ve sinsi bir şekilde çalışıyorlar. Herhangi bir şüpheli şey bulamamız son derece normal. Buna şahsen pek şaşırmadım. Düşmanlarımız son derece zeki ve şeytana parmak ısırtacak derecede hilekâr. Bu da karargâhımızın maruz

kaldığı güvenlik probleminin çok daha üst seviyelere tırmandığını gösteriyor.

Levani:

- Düşman her ne kadar çok hilekâr ve zeki de olsa, bu bizim bir ipucu bulamayacağımız anlamına gelmez Generalim. İnsanoğlu ne kadar dikkat ederse etsin, çok silik ve belirsiz de olsa mutlaka bazı izler bırakır. Bunlar soğukkanlılık ve ince zekâ ile değerlendirilirse sonuca ulaşılabilir. İnanıyorum ki bu özellikler sizin yüksek şahsiyetinizde fazlasıyla mevcuttur ve yılmaz iradeniz bu konuyu kesinlikle çözüme kavuşturacaktır.

- Evet, efendim. Levani doğru söylüyor. Bütün ümidimiz sizsiniz. Keskin zekânız bize yol gösterecek ve bu meseleyi aydınlatacaktır.

Bu iltifatlar Generalin göğsünü kabartıyor, Talgat ile Levani'ye sevgi duymasını sağlıyordu. Ah şimdi bir çırpıda şu sırrı çözüverip, önlerine sermeyi ne kadar da isterdi. O zaman herkesin dilinde zekâsı konuşulurdu. Fakat aksi gibi aklına hiçbir şey gelmiyordu. Talgat ile Levani'den yardım istemesi gerekiyordu. Fakat bunu şahsiyet ve gururunu zedelemeden yapması lazımdı. Aklına gelen bir fikirle gözleri parladı:

- Haklısınız. Size söz veriyorum, bütün gayretimle bu işin üstünde duracağım. Lakin bazı zamanlarda duyguların yoğunlaşarak, aklın önüne geçebildiğini tecrübelerimle söyleyebilirim. Mesela bir anne yavrusunun katilini sezgileriyle keşfedebilir. Buna birçok örnek gösterilebilir.

Talgat ile Levani tedirginlikle birbirlerine baktılar. General onlara ne demek istiyordu?

Onların endişelendiğini gören General hafifçe gülümsedi:

- Şunu demeye getiriyorum. Saklamanıza gerek yok. Selim'e şahsi kininiz olduğunu biliyorum. Hatta Selim'in size hakaret etmesi üzerine, yumruk yumruğa geldiğinizi de biliyorum.

- Fakat biz sadece...

- Savunmanızı istemedim. Çünkü her ne kadar normalde asker arasından şahsi kinin olması zararlı ise de, sizin ona olan kininiz bir bakıma faydalı oldu. Onun ayrıcalıklı biri olması, yangın söndürmedeki başarısı, benimle birebir temas halinde olması gibi hususiyetleri, kininizi daha da artırıyordu. Onun karşısında eziklik hissediyordunuz.

Neticede bu kin sizi, Selim'in kusurlarını araştırmaya sevk etti. Her şeyini inceden inceye tetkike başladınız. Fakat elde ettiğiniz bulgular –söylediğim gibi- bizim bilgilerimiz dâhilinde olan şeylerdi. Yalnız bahsettiğiniz Rusya'ya hakaret davası hariç.

Bunu Yarbay Aleksi'ye anlattığınız halde, sizi ciddiye almaması, ardından Selim'in şikâyeti üzerine sizi cezalandırması, odamda size karşı takındığı tavır, kininizi o kadar arttırmış ki, bunu gözlerinizden dahi anlamak mümkün.

Şimdi burada iki ihtimal var; ya Aleksi sizin Selim'e olan kininizi bildiğinden, ard niyeti olmaksızın böyle davranmıştır. Ya da sizin duygularınız yoğunlaşarak, onun casus olduğu yönünde bir kanıya varmışsınızdır.

Fakat sezgiler bir suçu ispat etmeye yetmez. Onun için şimdi sizden istediğim, içinizde yoğunlaşan bu kin duygusunu, casuslara ait delilleri bulma yönünde kullanmanızdır. Bu kininiz vatana hizmete vesile olacağından size erdem verir. Tabii devletimiz de bu hizmetleri unutmaz.

Bunu derken eliyle omuzlarını okşadı. Diğerleri Generalin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

- Bu davaya baş koyduğumuzdan hiç şüpheniz olmasın Generalim, diye cevapladı Talgat. O herif asker içinde bizi aşağılamaya çalıştı; fakat tanrıya şükür hainin ta kendisi olduğu ortaya çıktı. Onların tuzaklarını başlarına geçirmek bizim için en büyük hediyedir.

General defteri onlara uzattı:

- Şunu bir de siz inceleyin bakalım. Belki sezgileriniz bizi ipuçlarına götürür.

Talgat defteri alırken:

- Önemli bir noktaya dikkat çekmek isterim efendim. Olay aydınlanıncaya kadar, subayların üzerlerinden alınanlar ve odaları, koruma altına alınmalı, kimsenin yaklaşmasına izin verilmemelidir. Çünkü yakaladığımız ufak bir ipucunun bizi götüreceği asıl deliller, kısa zaman zarfında silinebilir. Parmak izi gibi en şaşmaz karineler, az bir gevşeklik yüzünden elden kaçırılabilir.

Levani:

- Ben de mektubun her ihtimale karşın kriminal incelemeden geçmesini teklif ediyorum. Uzak bir ihtimal de olsa düşman bu noktayı atlamış olabilir.

General:

- Dediklerinizi doğru. Ben derhal gerekli emirleri vereceğim. Siz de vakit kaybetmeden şu defteri incelemeye başlayın. Bir iz bulursanız hangi saatte olursa olsun bana haber vermeyi unutmayın. Olay çözümleninceye kadar, 6 nolu misafirler için tahsis edilmiş odada kalın.

- Emredersiniz efendim.

Talgat ile Levani odalarına giderken son derece sevinçliydiler. Odada kafa kafaya verip planın geri kalanını tekrar gözden geçirdiler.

.....

İki saat sonra Talgat ile Levani Generalin karşısına dikilmişlerdi. General:

- Ne oldu? Bir şey bulabildiniz mi?

- Defteri baştan sona inceledik efendim. Düşmanlarımız gayet ihtiyatlı. Pek açık vermemişler. Yalnız birşey dikkatimizi çekti.

- Ne gibi?

- Defterdeki şiirler aceleci, hızlı ve pek karalama olmadan yazılmışa benziyor. İkincisi; bazı şiirlerin içeriğinde bir esrar sezer gibi olduk. Dümdüz okuyunca, normal aşk ve hüzün şiirlerinden hiç farkları yok. Fakat değişik boyuttan bakıp içine mesaj yüklü cümleler serpiştirilmiş olduğunu var sayarsak, bazı ipuçları ortaya çıkabilir.

- Bravo çocuklar! Dediğim gibi, sezgileriniz bu işi çözümlemekte büyük rol oynayacaklardır.

Hele bir durun bakalım. Yarın Aleksi'yi çağırıp şöyle bir yoklama çekeceğim. Eğer o şiirlerde bir hinoğlu hinlik gizlenmişse ben onun tüylerinin titremesinden bunu anlamazsam rütbelerimi sökerim. İşin bu tarafını bana bırakın. Hizmetleriniz için sağ olun.

Bu gecelik iyi bir uykuyu hak ettiniz. Yarın Yarbay ile görüştükten sonra sizi tekrar çağırtırım.

Talgat ile Levani çıktıktan sonra General, İşgal Kuvvetleri Komutanlığıyla irtibat kurup, acil olarak döküman inceleme uzmanı bir elemanı karargâha göndermelerini istedi.

Akşam üzeri Orgeneral Romanov'un, çocuğunu almak için gönderdiği bir teğmen ile beraber, ufak bir birlik karargâha misafir oluyordu. Çocuğu teslim almaya gelen teğmen, orgeneralin selamlarıyla birlikte, yüzbaşılıktan yadigâr gümüş kabzalı tabancasını da hediye getirmişti. Rubaşov, Romanov'un bu âlicenap davranışı karşısında çok duygulanmıştı. Çocuğu albaya teslim ederken büyük bir sevgiyle öpüp kucakladı, hatta karargâhın çıkışına kadar elinden bırakmadı.

Ne garip tecellidir ki "Selim'in oğlu" diye bildiği zaman, çocuktan ölesiye nefret eden, akıl almaz işkenceler yapmayı düşünen Rubaşov, "Orgeneral Romanov'un oğlu" olduğunu öğrenince bir baba şefkati gösterircesine öpüp kokluyor, kucağından indirmek istemiyordu. Fakat bu masum yavru ikisinden de habersiz mışıl mışıl uyuyordu.

26.

Sabah Generalin ilk işi Yarbay Aleksi'yi çağırtmak olmuştu. Aleksi biraz tedirgin ve heyecanlıydı. Generalin, aksine çok sakin olduğunu görünce biraz ferahladı.

- Otur Aleksi, dedi Rubaşov. Defter içinde yer alan bazı şeyleri soracağım. Bilirsin usuldendir.

- Emrinizdeyim efendim.

General, baştan başlayıp, defterin yapraklarını birer birer çevirmeye başladı. Ara sıra bazı yerlerde duruyor, bir şeyler soruyor, Aleksi cevaplıyordu. Bu arada çaktırmadan Aleksi'nin yüz hatlarını dikkatle tetkik ediyordu. Nihayet sıra defterin şiir bölümüne geldi. Lakayt bir tavırla sordu:

- Hımm. Güzel şiirlere benziyorlar. Sen mi yazdın?

Aleksi'nin bir anda yüzünde belirip kaybolan endişe Generalin gözünden kaçmamıştı:

- Evet efendim.

Sesi biraz boğuktu.

- Demek şairliğin de varmış. Tebrik ederim. Ne zaman yazdın bunları?

Bu soru Aleksi'yi terletmişti:

- İki üç ay gibi bir zaman dilimi içerisinde, ara sıra karaladığım şiirler efendim. Tam olarak tarihlerini bilmiyorum.

General Aleksi'deki ani değişikliği fark etmişti. Fakat hiç bozuntuya vermedi:

- Cevapların için sağol. Soracaklarım bu kadar. Gidebilirsin.

Aleksi ayrıldıktan hemen sonra Talgat ile Levani'yi çağırttı. İçeri girdiklerinde defteri onlara uzattı.

- Bir saniye bile kaybetmeden defteri incelemeye başlayın. Bizi casuslara götürecek ipuçları şiirlerdedir. Bugün kendi yöntemimle Aleksi'nin ilk yalanlarını tespit ettim.

Talgat:

- Müthiş bir zekânız var Generalim. Tebrik etmeme izin verin lütfen.

- İş çözüme kavuşmadan hiçbir tebriği kabul etmiyorum. Haydi, hemen işe başlayın.

Onların ayrılması üzerinden on dakika geçmeden, Generalin istediği uzman içeri girmişti. General, hemen adam yollayıp, Talgat ile Levani'den defteri istetti. Defter gelince uzmana:

- Şunun içindeki şiirleri bir incele bakalım, dedi. Ardından üç soruma cevap ver; ne zaman yazılmış, bir anda mı ayrı ayrı olarak mı, yazana mı ait yoksa başka bir yerden mi kopya edilmiş?

Şiirleri bir müddet inceleyen uzman:

- Yazının yeni olduğu belli. En fazla bir aylık. Ayrı ayrı zamanlarda yazıldığına pek ihtimal vermiyorum. Çünkü aynı aceleci ve hızlı üslup hepsinde mevcut. Ve de kesinlikle başka yerden kopya edilmiş. Üstelik hızlı ve çabuk bir şekilde. Şiir-

deki yazı hataları, yazan kimsenin aceleciliğinden kaynaklanıyor. Yoksa şiir yazılırken yapılan düzeltmelerden değil.

- Peki, şöyle bir şey düşünülemez mi? Yazan kişi, şiirleri önce müsvedde kâğıdında telif etmiştir, bitirdikten sonra da bu deftere temize çekmiştir.

- Böyle bir şey olsa idi, yazının itina ile yazılmış, düzgün ve güzel bir yazı olması gerekirdi. Hâlbuki tam tersi.

- Peki, verdiğin bilgiler için sağol. Birkaç gün daha misafirimiz olman gerekiyor. İhtiyacımız olursa tekrar arayabiliriz. Şimdilik gidebilirsin.

- Baş üstüne efendim.

General defterin içine şöyle bir not yazdıktan sonra tekrar Talgat ile Levani'ye gönderdi. "Esrar şiirlerde. Aleksi'nin şiirler konusunda bize yanıltıcı bilgi verdiği kesinleşti. Elinizi çabuk tutun."

Öbür gün Talgat ile Levani Generalin huzuruna çıktılar. Heyecanları gözlerinden fark ediliyordu. General:

- Ne oldu? Bir şeyler bulduğunuz anlaşılıyor.

Levani:

- Sanıyoruz efendim.

- Sizi dinliyorum.

Talgat:

- Her türlü ihtimali düşünerek, çeşitli yöntemlerle şiirlerden bir şeyler çıkartmayı denedik. Şiirleri pasajlara böldük. Sonra bu pasajları ayrı ayrı eşleştirdik. Bazen burnumuza mesaj kokusu gelirken, bazen de sözcükler oldukça çetrefil bir hal alıyordu.

Şiirler kimin kaleminden çıkmışsa, doğrusu herif oldukça zeki. Çünkü bazı yerleri öyle karıştırmış, o şekil ters

işaretler koymuş ki, işin içinden çıkılması mümkün görünmüyordu. Bu sırada Levani'nin bir şey dikkatini çekti; son şiir diğerlerinden farklı gibiydi. Ondaki pasajları birleştirdiğimizde sanki bir yerleri tarif etmek ister gibi bir mana çıkıyordu. Bunun üzerine diğerlerini bırakıp o şiirin üstünde çalışmaya başladık. Saatler süren çalışmalar sonucu gerçek işaretlerin bulunduğunu tahmin ettiğimiz pasajları ayırdık ve şöyle dizeledik:

Karanlık kış gününde, titrerken çaresiz
Doğdun içime bir anda, yaktın kavurdun...

Sen bir kutup yıldızı, ben şaşırmış divane...
Yarım saniye de kalsa ölüme

Azrail'e "Dur" de... Beni bekle
"Vuslatımız"... Bir an... olsa bile...

Kucak dolusu sevgi, dipdiri...
Hayat fışkıran daima, ebedi...

Hayalinin peşinden, koşarken deli gibi
Yüzlerce kilometre, sürükledin kalbimi...

Dikenler, yolumu kesti, ah dikenler!
İnsan kılığında, hain köstebekler...

General:

- Bu size bir şey çağrıştırıyor mu?

- Bize öyle geliyor ki efendim, bu pasajlar kesinlikle bir yeri tarif ediyor. Bakınız mesela, birinci pasajdaki "Doğdun"

kelimesinden "Doğu", ikinci pasajda yer alan "Kutup Yıldızı" teşbihinden "Kuzey" kastedilmesi pekâlâ mümkündür. Çünkü "Çaresiz" ve "Şaşırmış divane"ye kutup yol gösteriyor ve adamın içine "Doğuyor", kutup yıldızı kuzeyi gösterdiğinde ve de şiirde doğu ile beraber zikredildiğine göre, bundan "Kuzeydoğu" yönünü çıkarabiliriz.

- Peki. Farz edelim söylediğiniz, yani ilk bulgumuz doğru olsun. Fakat bu bulgu o yeri bulmamız için yetersiz.

Levani:

- Haklısınız Generalim. Fakat biz sabaha kadar çalışarak, kafamızda birçok varsayımlar ürettik. Ve bunlardan akla uygun bir şekilde kendisini tamamlayan, bütün mesajlar ile gerçek bir alâka kurabilen varsayımı şimdi karşınıza getirmiş bulunuyoruz.

Buna göre ikinci pasajda geçen "Ölüm" kelimesi bize karargâh sınırlarına döşenmiş "Mayın tarlalarını" çağrıştırdı. "Yarım saniye" ise belirtilen uzaklığın "Yarısı" demek olsa gerek. "Azrail"den murad "Nöbetçi" olması kuvvetle muhtemeldir. Yani "Kuzeydoğu" yönünde, nöbet noktalarından birinin hizasında, karargâh sınırlarına paralel, tam yarı yolda bir yer imiş.

Burası ormanlık olduğundan dördüncü pasajda anlatılan bir ağaç olsa gerek. "Kucak dolusu" ağaç gövdesinin genişliğini, "Daima, dipdiri" tabirleri ağacın kışın yaprak dökmeyen (meşe, çam gibi) türlerden olduğunu anlatmaya çalışıyor. Beşinci pasajda yer alan "Yüzlerce kilometre" tabiri "Yüz adım veya yüz metre"yi kastediyor. "Sürükledin kalbimi" demesi de kalp insanın sol tarafından olduğundan "Sol"a işarettir. Yani kucak kalınlığındaki meşe ağacından –çünkü bu ormanda yaprak dökmeyen bir tek meşe vardır- sola doğru yüz adım

veya yüz metre ilerleyeceksin. "Dikenler" tabiri ise ya bir çalılığa veya dikenli türden bir bitkiye işarettir. "Köstebekler" tabiri de tarif edilen yerde veya çok yakınında bir köstebek yuvası olduğuna işaret ediyor.

General sevinçle ayağa fırladı:

- Müthiş! Kutlarım sizi. Gerçekten akla en uygun bir şekilde şiiri çözümlemişsiniz. Haydi! Hemen şu yeri aramaya başlayalım. Oradan ne çıkacak, sabırsızlanıyorum.

Aramalar gerçekten istenilen neticeyi vermişti. Talgat ile Levani'nin varsayımları doğru çıkmış, tarif edilen yerde çalılığın altına doğru, bir köstebek yuvasının yakınlarında gömülmüş bir torbadan çeşitli evraklar çıkmıştı. Bunlar, Aleksi'nin defterinde yer alan şiirler, bir mesaj ve mesajın arkasına çizilmiş iki adet krokiden ibaretti.

Bu arada kriminal incelemeye gönderilen mektuptan bir şey çıkmamış, Generalin, hemşirenin ve de mektubu getiren subayın parmak izlerinden başka parmak izi tespit edilememişti. Diğer izler ustalıkla silinmişti. Bu da casusların çok akıllıca çalıştıklarını gösteriyordu.

Fakat Talgat ile Levani daha akıllıydı. "Muamma" şiiri çözmüşler, böylece evrakları bularak casus teşkilâtına ilk darbeyi indirmişlerdi. Çünkü çıkan evrakların incelemesinde Aleksi'nin ve -odasının çeşitli yerlerinden örnekleri alınan- Selim'in parmak izlerine rastlanmış, böylece Aleksi'nin casus olduğu kesinlik kazanmıştı.

Şiirler arasında Aleksi'nin defterindeki son şiir yer almıyordu. Bundan, gitmeden önce Selim'in bir yolunu bulup o şiiri Aleksi'ye yazdırdığı, ardından Aleksi'nin o şiirlerle burayı bularak, gelip diğer şiirleri yazdığı manası çıkıyordu ki mesaj bunu teyit eder mahiyetteydi.

"Şef! Burada bulacağın şiirler baskın planını anlatmaktadır. Formülü: (4+2+3...+3 ters) Bu şiirleri defterine kaydet. Diğerleri zor durumda kaldıklarında hemen krokileri imha edeceklerdir. Böyle bir durumda sana başvuracaklar. Bu durumda 1 nolu şiiri onlara iletirsin. Buraya gelip krokileri ve şiirleri alırlar. Aksi halde burayı bilmemeleri daha uygundur. Böyle bir durum olmaz ise o gece yaklaştığında 2, 3 ve 4 nolu şiirleri onlara ulaştırırsın. Her halükârda görüşmeniz bir defa olacaktır.

O gece görüşmek üzere...

Tilki Tuzağı"

Şiirlerin başında "Sırayı aynen takip et" diye bir not vardı. Şiirler 4, 2, 3 şeklinde sıralanmışlardı. Mesajda yer alan krokiler büyük ihtimalle patlatılacak yerlerin krokisiydi. İlk bakışta bile, karargâhın en can alıcı yerleri ve ana cephaneliğin hedef alınmasından ne korkunç bir tuzak peşinde oldukları anlaşılıyordu.

General odasında, çıkan mesaj ve deliller üzerine Talgat ve Levani ile beraber durum değerlendirmesi yapıyordu. Talgat:

- Şimdi ne yapmamızı emredersiniz efendim?

- Öncelikle şu casusları ortaya çıkartmak lazım, onlar olmayınca zaten tuzakları bir işe yaramaz.

- Bunun için elimizde bir ipucu bile yok Generalim. Fakat inanıyoruz ki üstün zekânız bu işi de çözecektir.

Generalin yine koltukları kabarmıştı. Her şeyi onlar bulduğu halde Generale nispet etmeleri onu sevindiriyor, o da haliyle başarılara sahip çıkıyordu. Talgat ile Levani bu tip iltifatlar ile her geçen gün Generalin gözüne daha da giriyorlardı.

- Buna hiç şüpheniz olmasın, dedi General. Sizin de gayretlerinizle bu hainleri muhakkak yakalayacağız.

Talgat:

- Çok sağ olun efendim. Aynı zamanda bizi sözlerinizle motive ediyorsunuz. Mesela benim aklıma bir fikir geldi. Bence elimizdeki tek bulgudan yola çıkalım. O bulgu da şüphesiz bu baskın krokilerinin bir eşlerinin de diğer casuslarda bulunmasıdır.

Fakat bunları bir arama ile bulmamız çok uzak bir ihtimaldir. Nitekim arama yapıldığı halde bunlar ortaya çıkmadı. Çünkü düşman bunu önceden hesap etmiş olduğundan onları öyle bir yere saklamışlardır ki belki on defa arasak yine de bulamayız. Eğer eşleri bu krokilerin çok daha küçüğü iseler –ki öyledir- çok rahat uzun zaman saklayabilirler.

Yalnız bizim üzerinde durmamız gereken bir nokta var. Mesajda, zor durumda kalındığında krokilerin hemen imhası istenmiş. Eğer siz, subaylardan birinin casusluk suçundan tutuklandığını, ifadesinin alınacağını ve subayların teker teker sorgudan geçirilerek bu ifadeler ile karşılaştırılacağını ilan ederseniz, sanırım müteakip gelecek kuşku veren bir sorgulama, casuslara yeterli telaşı verecektir. Ardından bir iki gün sıkı bir gözetleme ile onların planları imha etmek için teşebbüse geçmelerini bekleriz ve en ufak bir şüpheli hareketlerinde tutuklarız. Krokileri imha etmeden yakalayabilirsek bu da aleyhlerine çok iyi bir delil olur.

General:

- İlk olarak Selim'in gitmeden önce hangi subaylar ile görüştüğünü tespit ederiz. Onları sorgulama esnasında odalarına gizli kameralar yerleştiririz. Bu şekilde iki gün izleriz. Böyle grup grup casusları buluncaya kadar bütün subayları sorgulamadan geçiririz. Elbet bir yerden açık vereceklerdir.

İki gün içinde hazırlıklar yapıldı. Gizli kameralar temin edildi. Selim'in (Dimitri) gitmeden önce hangi gün kimler ile görüştüğü mümkün olduğunca tespit edildi.

İki gün sonra General bütün subayları toplayıp, şöyle bir açıklama yaptı:

- Kahraman Rus milletinin değerli subayları! Aramızdaki casuslar için bir süre rahatsız oldunuz. Fakat bu, hepimizin selameti için alınmış bir tedbir idi. Kararlı bir takipten sonra bir casuslarını yakaladık ve bazı ipuçları elde ettik.

Şimdi onar onar bütün subayları sorgudan geçirdikten sonra her ifadesini aldığımız subaya odasını iade ederek bu rahatsızlığınıza son vereceğiz. Alınan ifadeler ile eldeki ipuçlarını birleştirerek çözüme ulaşacağımızı sanıyoruz.

Bu biraz zaman alacağından iki günde bir on subaya odalarını ve eski görevlerini iade edeceğiz. Unutmayın ki bu yapılanlar, sizin ve karargâhın selameti içindir.

Selim son gün dokuz subayla görüşmüştü. Herhangi bir subayın da ismi yazılarak on subay çağırtıldı. Üzerlerinden çıkanlar kendilerine verildikten sonra birer birer sorguya alındılar. Generalin emriyle sorgulamayı Talgat ile Levani bizzat üstlenmişti. Terletici sorular soruyorlar, subayları bunaltıyorlardı.

Ardından odaları kendilerine iade edildi. Fakat iki gün yapılan gözetleme bir netice vermemiş, subayların en ufak bir falsosuna rastlanmamıştı.

Sırada Selim'in gitmeden bir gün önce görüştüğü subaylar vardı. Tespit edilenler altı kişiydi. Bunlardan biri Aleksi, diğerleri iki binbaşı ve üç yüzbaşından ibaretti.

General listeye şöyle bir göz gezdirince mırıldandı:

- Binbaşı Lev ve Yevgeni karargâhın en cesur ve gözü pek subaylarından. Onlardan şüphelenmek çok zor.

Talgat:

- Haklısınız Generalim, fakat malumunuz ki Kole, Aleksi ve Selim de çok cesur, sadık ve gözü pek adamlardı. Bu taktik, dünyada en çok itibar gören taktiktir. Kendisinden şüphe edilen bir casus ne işe yarar ki?

- Doğru, adamlar çok zekice ve de gizli çalışıyorlar. Bunu kabul etmek lazım. Elbette ki casuslarını da buna uygun seçecekler. Baksanıza Selim onca gizlediği, yerin dibine gömdüğü evraklara bile isim yazmamış. Casuslardan "Diğerleri" diye bahsederken, Aleksi'ye de "Şef" diye hitap etmiş. Bugün Aleksi'yle görüşmesi, diğerlerine daha çok dikkat etmemizi gerektiriyor.

Levani:

- Nedendir bilmem, sanki bu aldığımız tedbirler, boşa çıkacakmış gibime geliyor. Ufak bir şüphe anında krokileri hemen imha etmelerini emreden düşman, böyle bir zamanda bizim o kimseleri tarassut altına alacağımızı hesaplamamış olabilir mi?

General tasdik etti:

- Haklısın, fakat "Her tedbiri mükemmel alacaklar" diye bir faraziye de yok. Pekâlâ bazı noktaları düşünmemiş olabilirler. İnsanoğlunun bir özelliğidir bu. Yoksa dünyada hiçbir faili meçhul bulunamazdı. Temennimiz bu noktayı unutmuş olmaları.

Dikkatli olun, çok iyi bir sinir harbi yapmalısınız. Üzerlerinde öyle bir psikolojik baskı oluşturun ki pek bir şey düşünmeye mecalleri kalmasın. Bu durumda aldıkları talimatları yerine getirmekten başka bir şey akıllarına gelmeyecektir. Bu da casusları bulabilmek için açık vermelerini sağlayacak tek yöntemdir.

Artık sorgulamaya başlayalım.

Subaylar, üzerlerinden alınanlar iade edildikten sonra odaya alınmaya başladılar. İlk giren subay, Binbaşı Yevgeni idi. Talgat ile Levani resmi bir yüzle ayakta dikiliyorlardı. General onu dudaklarında hafif bir gülümseme ile karşıladı. Eliyle karşısındaki koltuklardan soldakini gösterdi.

- Buyur otur, yiğit asker! Son derece rahat ol. Biliyorsun bütün subayları sorguluyoruz. Seni de aynı şekilde sorgulayacağız. Ardından odanın anahtarını teslim alıp görev başına döneceksin. İfadeni Asteğmen Talgat ile Levani alacaklar. Zorluk çıkarmadan her soruya dosdoğru cevap vereceğine eminim.

- Emredersiniz efendim. Hüsnü niyetinizden dolayı teşekkür ederim.

Talgat ile Levani resmi bir çehre ile Yevgeni'nin oturduğu koltuğu turlayarak sorguya başladılar. İlk önceleri yumuşak başlayan sorgu gittikçe dozajını artırdı. Bir Talgat, bir Levani soruyor, Yevgeni iyice terliyordu. Sorular genellikle sinir bozmak için kullanılan türdendi. "Şu tarihte ne yaptın? Niçin yaptın? Şu tarihte nerde idin? Şu tarihte kimle görüştün? Ona ne dedin?" gibi sorular Yevgeni'nin beynini zonklatıyor, afallamasına neden oluyordu. Sorgulama banda alındığından zavallı adam, yanlış bir şey söyleyip de başına bela almamak için zihninin olanca kuvvetini sarf ediyordu.

General koltuğuna iyice gömülmüş, bir yandan sorgulamayı takip ederken, diğer yandan sigaraları ardı ardına sıralıyordu. Talgat ile Levani de sık sık paketlerine el atıyorlardı. Yevgeni'nin kafası iyice dumanlanmış, sinirleri gerilmiş, titremeye başlamıştı.

Talgat Binbaşının artık tam kıvamına geldiğini anlamıştı. Generale çaktırmadan Levani'ye hafifçe göz kırptı. Levani

kendini toparladı ve şöyle bir öksürdü. Gözleriyle Generale dikkatini toplaması yönünde işaret veriyordu. Ardından üçü de dikkatle Yevgeni'nin yüzüne bakmaya başladılar. Binbaşı sıkıntıdan ne yapacağını şaşırmış, gayri ihtiyari koltuğun kollarını mıncıklıyordu.

Levani gözlerini Binbaşının gözlerinden ayırmadan ağır adımlar ve yüzünde müstehzî bir ifade ile yanına yaklaştı. Koltuğun arkasına geçti. Kulağına eğilerek son derece soğuk bir ses tonu ile:

- Size bir müjdem var Binbaşım, dedi. Yarbay Aleksi casusluk suçundan tevkif edildi. Şu an ifadesi alınıyor.

Sesinin soğukluğu insanı titretiyordu. Gayrı ihtiyari Binbaşının yüzü allak bullak olmuştu. Bunu kendisine neden söylüyorlardı acaba?

- O...olabilir diye kekeledi. Bunun benimle ne alakası var?

Levani yüzünde korkunç bir ifade ile Binbaşının etrafını bir kere daha turladı:

- Haklısın, diye cevapladı sorusunu. Sesi sanki bir mağaranın derinliklerinden geliyordu. Seninle bir alakası yok ama haber vermiş olalım dedik. Yalnız son olarak masumane bir sorum olacak. Ona da rahatlıkla cevap vereceğinizden eminim.

Binbaşının kalbi heyecanla çarpıyordu. Levani ağır adımlarla yine koltuğun arkasına dolaştı. Bu sefer de öbür kulağına eğilip bir öncekinden daha korkunç bir sesle tısladı:

- Söyleyin Bay Yevgeni! Gitmeden bir gün önce kuzeydoğu tarafındaki korulukta Dimitri ile görüştünüz mü? Bu görüşmede Dimitri size bir şey verdi mi?

Binbaşı Yevgeni, iğne yemiş gibi hafifçe sıçradı. Hızla kafasını çevirip gözlerini Levani'ye dikti. Nereden biliyordu Dimitri ile orada görüştüğünü? O anda etrafta kimse yoktu. Bundan yüzde yüz emindi. Belki de ağzından laf almak için böyle bir yönteme başvuruyorlardı.

- Hayır! Dimitri ile orada görüşmedim. Sadece bana benzin depolarının önünde birkaç şey sordu ve yanımdan ayrıldı. Bunu oradaki herkes de gördü zaten. Bana kesinlikle bir şey vermedi.

- Güzel! Tebrik ederim Binbaşım. Gerçekten de çok iyi performans sergileyerek, hiç şaşırmadan ve tereddüt göstermeden tüm sorulara cevap verdiniz. Sorgulama bitmiştir. Asteğmenim! Teybi kapatabilirsiniz.

Artık rahat olabilirsiniz Binbaşım. Yalnız sizi biraz daha bekleteceğimizden dolayı özür dileriz. Aleksi'nin sorgulaması birazdan biter. Sizinki ile onun ifadelerini karşılaştırmamız lazım da.

Yevgeni derin bir nefes aldı. Asteğmenlerin tavırlarından hâlâ kuşkuluydu. Her tarafı titriyordu. Sinirlerini yatıştırmak için bir sigara içse hiç fena olmayacaktı. Generale döndü:

- İzninizle bir sigara içebilir miyim Generalim? Malumunuz, sorgulama sinirlerimi bir hayli yordu.

- Tabi içebilirsiniz.

- Teşekkür ederim.

Talgat ile Levani saatlerden beri bunu bekliyorlardı. İçlerinden Allah-u Teâlâ'ya birer hamdü sena gönderdiler.

Levani hâlâ Yevgeni'nin arkasında duruyordu. Binbaşının sigara paketini çıkardığını görünce, yüzündeki tavrı hissettirecek derecede değiştirdi ve eğilerek çakmağını Binbaşıya uzattı:

- Yakayım Binbaşım!

- Sağol teğmen!

Sigarayı ağzına koyup başını hafifçe sola uzattı. İşte o anda Levani herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Ani bir hareketle atılıp bir eliyle Binbaşının ağzındaki sigarayı, diğer eliyle de elindeki paketi kaptı.

Odadakiler bir anlık, şaşkınlıktan donakalmışlardı. Fakat Talgat, iki saniye geçmeden kendini toparladı ve silahını Binbaşıya doğrulttu:

- Kıpırdama Bay Yevgeni!

General sorgu dolu gözlerle Levani'ye bakıyordu. Levani elindeki sigarayı bir müddet ışığa tuttu. Evirdi, çevirdi:

- İşte bulduk! diye haykırdı. Meğer hain herif pusulayı gözlerimizin içine baka baka imha edecek de, ruhumuz duymayacakmış. Bereket versin, son anda aklıma geldi de fark ettim.

Sigarayı Generalin önüne götürüp tütününü masaya dökmeye başladı. Bir müddet sonra ufak bir kâğıt sigaradan düşmüştü. Levani bir cımbızla kâğıdı ucundan tutarak Generale gösterdi:

- Bakınız Generalim. Kazıda bulduğumuz torbadan çıkan krokilerden birisinin minyatürü.

Yevgeni şaşkınlıktan ağzı açık aval aval bakıyor ve olanları hafsalası almadığından hala bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu.

General hayret ve sevinçten gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde kâğıtlara bakıyordu.

Levani kâğıdın öbür tarafını çevirdi ve minik harflerle yazılmış mesajı okudu:

"Aynı yöntemle sakla. Sıkıştığında imha et. Şefe bildir. Şiir F: 3+2...+2 ters 2, 3, 4: 4+2+3...+3 ters. Size aktarım 4, 2, 3, Kasım 23."

General sevinçle ayağa fırladı:

- Buldun! Buldun onu! Aslanım benim. Hayret! Nasıl buldun?

- Generalim bir an önce harekete geçersek diğerini yakalamamız beş dakika bile sürmez. Ardından bu emrinizi memnuniyetle yerine getirebilirim. İzninizle Talgat şu haini odadan çıkartsın.

General başıyla Talgat'a bir işaret verdi. Binbaşı dışarı çıkarken acı gerçeği anca idrak etmiş, başına gelenlerin adi bir komplo olduğunu söylüyordu; ama kulak veren yoktu. Levani:

- Generalim. Arkasındaki nottan anlaşılıyor ki binbaşı bu kâğıdı okumuş. Yoksa o formülleri, talimatları ve tarihleri ezberlemeden imhaya kalkışmazdı. Şu halde büyük ihtimalle kâğıtta onun ve Selim'in parmak izleri vardır. Şayet bu kâğıdı kriminal incelemeye gönderirseniz ve de parmak izleri tespit edilirse hain oldukları kesinlik kazanacaktır.

Torbadan çıkan mesajın arkasında yer alan krokiler iki taneydi. Birisi bulunduğuna göre diğeri de aynı yöntemle saklanmıştır. İzninizle şimdi hemen Binbaşı Lev ile diğer üç yüzbaşının sigaralarını arayalım. Onlardan biri casus ise sigaralarında benzer pusulalardan bulunacaktır.

- Size güveniyorum Levani. Nasıl uygun görürsen öyle davran.

Levani teşekkür ederek Generalin yanından ayrıldı. On dakika sonra elinde bir sigarayla tekrar içeri girdi:

- İşte Generalim. Bu da Binbaşı Lev'in üzerinden çıktı.

Onu da getirip Generalin önünde boşalttı. İçinden çıkan kâğıdı cımbızla tutup gösterdi:

- Bakın Generalim. Arkadaki mesaj diğerinin aynısı. Yalnız kroki farklı. Aleksi'ye yazılan mesajın arkasında yer alan diğer kroki. Tanrı'ya şükürler olsun casusları bulduk.

Bu sırada Talgat da içeri girmişti:

- Binbaşı Lev'i tevkif ettim efendim.

- Her ikinizi de tebrik ederim, Rus ordusunun yiğit subayları! Bu operasyonda gösterdiğiniz çalışkanlık gerçekten takdire şayan. Hizmetlerinize mukabil benim de size bir sürprizim olacak. Yalnız şunu anlamadım Levani. Mesajların sigaraların içinde olduğunu nasıl anladın?

- Öncelikle şunu belirteyim ki efendim, casusları bulmamızı üstün zekânıza borçluyuz. Biz sadece karınca kararınca yardım ettik, o kadar.

Mesajı bulmama gelince, hatırlarsanız, sorgulama öncesinde yaptığımız toplantıda bir endişemden bahsetmiştim. Kafamdaki tasavvur şöyleydi: Düşman mesajları zor durumda imha emri vermişti. O halde böyle bir durumda karşı tarafın çok dikkatli bir şekilde casusları gözetleyeceğini, onların ufak bir falsosunu yakalayabilmek için olanca gayretini sarf edeceğini hesap etmemiş olamazdı.

O halde bu imha yöntemi öyle olmalıydı ki, gözetim altında bile dikkat çekmemeliydi. Saatlerce düşündüm durdum. Fakat aklıma pek öyle bir yöntem gelmiyordu. Bunu sorgu öncesi size de açtım. Buna mukabil sözleriniz yüreğime su serpmişse de tam tatmin olmamıştım.

Binbaşı Yevgeni'nin sorgusunda, dakikalar ilerledikçe ondan şüphelenmeye başladım. Kafam hâlâ bu imha meselesinde idi. İçimden şöyle geçirdim: "Bu adam, diyelim casus olsa, o krokiyi nasıl imha eder?" Aklıma birden adamı iyice sıkıştırmak, ondan şüphelendiğimizi ihsas ettirmek, ardından en basit hareketlerine bile dikkat ederek gözetlemek geldi.

Yanına gidip kulağına Aleksi'nin tevkif edildiğini söyledim. Benzi sarardı, fakat belli etmemeye çalışarak sakin bir sesle kendisinin onunla ne ilgisi olduğunu sordu.

Karargâhın en tenha yerlerinden biri olan ve Selim ile o gün görüştükleri benzin deposuna en yakın yer olan kuzeydoğu koruluğunda Selim ile buluştuklarına dair kafamda bir senaryo geliştirdim. Belki de Selim lazım olduğunda evrakları arayacakları yere dair bir tüyo vermek istemiş olabilirdi.

Öbür kulağına eğilip bunu sordum. Malumunuzdur ki sorgulamada bu metoda sık sık başvurulur ve birçok defalar netice alındığı vakidir.

Bu sorum üzerine binbaşının tedirgin olup yüzüme "Acaba biliyor mu?" gibilerinden bakması üzerine casus olduğuna kesin kanaat getirdim. Tahminim doğru çıkmıştı. Fakat Binbaşı Selim ile orada görüştüğünü de reddetti.

Ben de bunun üzerine sorgulamanın bittiğini, yalnız biraz daha beklemesi gerektiğini söyledim. Niyetim onu, krokiyi bir an önce imha etmesi gerektiği kanısına vardırmak ve davranışlarını ölçerek, bunu nasıl yapacağı konusunda az da olsa bir bilgi sahibi olabilmekti.

Mesela tuvalete gitmek istemesi, normal bir hareketi sıkça tekrarlaması, vücudunun bir yerine, elbisesinin bir bölümüne, saate, kapıya sık sık göz atması gibi hareketlerden birini yap-

ması bize krokiyi bulmamız için yol gösterebilir, nereye sakladığını anlayabilirdik.

Fakat binbaşıda bu hallerden hiçbirini göremeyince şaşırdım. Acaba yanılıyor muydum, yoksa düşman zannettiğimizden daha mı uyanık davranıyordu?

O sırada sinirlerinin bozulduğunu bahane ederek sizden sigara içmek için izin istedi. Bu yaptığı gerçekten de çok normal bir hareketti. Çünkü sinirlerinin çok bozuk olduğu belliydi. Sonra hepimiz saatlerdir sigara içiyorduk.

İşte o an kafamda bir şimşek çaktı. Sizin ve Talgat'ın yüzüne baktım. En ufak bir şüphe emaresi görünmüyordu. Adam burnumuzun dibinde keyifli keyifli sigara tüttürerek mesajı imha edecekti. İçimden "İşte!" dedim, "Şüphe çekmeyecek ve mesajı tamamen yok edecek şekilde bir imha metodu." Bu sigarasında olmasa bile ikincisinde, belki bize de birer sigara ikram ederek keyifle yok edebilirdi.

Mesajı sıkıntılı bir durumda hemen imha etmeleri söyleniyordu. Bunun için sigara içinde saklı ufacık bir kâğıt, hem taşımak hem el altında olmak hem de şüphe çekmeden imha edebilmek için çok elverişliydi. Bunu düşünerek yanına yaklaştım ve bir anda sigara paketini ve elindeki sigarayı kaptım.

General, Levani'yi hararetle tebrik etti:

- Müthiş! Gerçekten de çok ince düşünmüşsün. Tebrik ederim. Heh, heh, he. Düşman ne kadar zeki olursa olsun, şunu unutmamalı; Ruslar kendilerinden on kat daha zekidir ve burunları elbet her tuzağın kokusunu alır.

Şimdi vakit kaybetmeden şu krokileri, Lev ile Yevgeni'nin parmak izleriyle beraber kriminal incelemeye gönderelim.

İnceleme neticesi tahmin ettikleri gibi çıkmıştı. Her ikisinde de Selim'in ve diğerlerinin parmak izleri bulunmuştu. Peki, nasıl olmuştu bu? Asıl casuslar Talgat ile Levani Generalin gözüne iyice girerken, cesur ve kabiliyetli olmalarından başka suçları olmayan üç subay hakkında bu kesin deliller nereden ve ne şekilde bulunmuştu? Selim ne yapmış da böylesine korkunç bir tuzak kurabilmişti?

27.

Yaklaşık iki hafta kadar önce...

Selim, Talgat ile Levani'yle buluşabilmek için işaret verdikten sonraki üç günü durmaksızın şiirleri ve krokileri hazırlamakla geçirmişti. Devamlı odasına kapanması şüphe uyandıracağından ara sıra gezme bahanesiyle dışarı çıkıyor ve şiirdeki işaretlere uygun, korulukta bir yer tespit etmeye uğraşıyordu. Üçüncü keşfe çıkışında böyle bir yeri tam olarak tespit edebilmişti.

Şiirlerin içindeki işaretleri o derece gizli ve güzel yerleştirmişti ki şiirin esrarını çözen bir pusula yazıp Talgat ile Levani'ye vermesi gerektiğini düşündü ve öyle bir pusula yazıp plan taslağının içine koydu.

Üçüncü günün sabahı şiirleri yanına alıp Yarbay Aleksi'yi gözetlemeye başladı. Ortalık sakindi. Kimsenin etrafta olmadığından emin olunca, Yarbayın odasının kapısını tıklattı.

İçeriden Yarbayın tok sesi geldi:

- Girin.

Yarbay sabah mahmurluğunu yeni yeni üzerinden atmış önündeki dosyalara bakıyordu. Karşısında Dimitri'yi görünce gülümsedi:

- Buyur Dimitri! Hayrola, bir şey mi oldu?

Selim yüzüne duygusal bir poz vermeye çalışarak:

- Hayır efendim, sayenizde gayet rahatım. Ben teşekkür etmek için sizi rahatsız etmiştim. O gün saldırganlara karşı beni savunmanız ve onlara hak ettiği cezayı vermeniz beni çok duygulandırdı.

- Bu da ne demek Dimitri? Adamlar sana resmen zulüm etmişlerdi. Onlara destek olamazdım ya?

- Haklısınız efendim. Bu sözleriniz ne kadar asil ruhlu olduğunuzu gösteriyor. Lakin bu devirde böyle adalet sahibi insanlar o kadar az ki, yaptığınız hareketle gözümde ne kadar yüceldiniz bilemezsiniz. Size şikâyete gelirken çok endişeliydim. Çünkü birçok yerde subaylar, kendi bölüğünden veya karargâhından olan askerle bir başkası arasında geçen olayda, elden geldiğince kendi askerini haklı çıkarmaya bakar.

Fakat sizin asil ruhunuz böyle bir süflî tavra tenezzül etmeyerek, adaletle davrandı. Bu da beni çok duygulandırdı ve şahsınıza ithafen birkaç mısra şiir karaladım. Size layık olmasa da geri çevirmeyeceğinizi umarım.

Cebinden defterini çıkardı. Karargâha dönerken Hamza'dan aldığı küçük bir not defteriydi bu.

Aleksi, Dimitri'nin bu hareketine hem sevinmiş hem de oldukça duygulanmıştı. Defteri eline alıp okumaya başladı. Şiir, yalnızlığa itilmiş, garip birinin elinden tutan bir kimseden bahsediyordu. Çok dokunaklı yazılmıştı. Bir aşk şiiri olarak herkes hakkında söylenecek tarzda idi. Ardından yaprakları çevirip, diğer şiirlere de göz gezdirdi. Şiirler baştan sona aşk ve hüzün kokuyordu. Tabi bunu yaparken parmak izlerinin her yaprağa çıktığının farkında değildi.

Nihayet başını kaldırıp Selim'e baktı. Gözleri nemlenmişti. Aylardır ailesinden uzak kalan biri olarak şiirlerden etkilenmemesi mümkün değildi. Zaten Selim de bu noktayı hesaba katarak şiirleri çok dokunaklı yazmaya özen göstermişti.

- Dimitri! diye hayranlıkla mırıldandı Yarbay. Sen gerçekten şairmişsin. Hem de usta bir şair. Hayret, nasıl yazdın bunları?

Selim'in yüzü birden bire bulutlandı. İki damla yaş, yanaklarından süzülüverdi:

- "Ah"ım taşa düşse bülbül kesilirdi. Ya ben nasıl susabilirdim ki? Dertlerimi kâğıda dökmeseydim, yüreğimin onca yüke rağmen ayakta kalabilmesi mümkün müydü?

- Vay canına! Demek o kadar yangınsın ha? Söylesene! Bu dert, nasıl bir dert ki seni bu kadar yakmış?

- Affedin Yarbayım. Bende kalsın ve sadece beni kavursun.

- Peki, sen bilirsin. Fakat bu şiirleri senden isteyeceğim.

Selim zoraki bir tavır takındı:

- Aslında şiirlerimi göstermek âdetim değildir. Onları kilitli bir hazine sayarım ve dünyanın çirkefliğinden sıkıldığımda, açıp içine girer ferahlarım. Fakat dediğim gibi yaptığınız hareket beni çok duygulandırdı. Ondan dolayı size şiirlerimin kapılarını açtım.

Zaten bir tanesini sizin için yazdım. Onu alabilirsiniz. Fakat diğerlerini de size verirsem ve de sizden başkaları alıp okursa, bazıları gelip benden şiir isteyecek, bazıları ise alay edecektir. Hâlbuki yalnızlığı seven biriyim ve de Generalden askerler ile fazla konuşmama emri aldım. Hele bir de o Talgat ile Levani'nin kulağına giderse...

- Bu konuda hiç endişen olmasın. Şiirleri ben de senin gibi yalnız kaldığımda içimdeki hasreti tüketmek için oku-

yacağım. Benden izinsiz çekmecemi kimse karıştıramayacağına göre, böyle bir vehme kapılman gereksiz.

- O halde takdir sizin. Madem istiyorsunuz, yazabilirsiniz. Bir gün kör bir kurşunla ölürsem ruhum "Şiirlerime bakıp, beni hatırlayan biri var" diye müsterih olur.

Aleksi çekmeceden hatıra defterini çıkardı. İçinde kafası estiğinde karalamış olduğu yazılar, notlar, vesaire vardı. Selim'den defteri alıp şiirleri kendi defterine geçirmeye başladı.

Selim bir koltuğa oturmuş bitirmesini bekliyordu. Yarbay nihayet hepsini defterine geçirdikten sonra ona uzattı:

- Sağol Dimitri. Bu nezaketini ve hakkımda yazdığın şiiri unutmayacağım.

Selim de Yarbayın elini sıkarken, duygu yüklü gözlerini, onun gözlerine dikti:

- Ben de nerede olursam olayım yaptığınız iyiliği unutmayacağım.

Odadan çıkarken Allah-u Teâlâ'ya hamdü senalar ediyordu. İşin en önemli kısmı hallolmuştu.

...

Henüz aradan bir saat geçmeden Selim, bu sefer de kuzeydoğu tarafındaki koruluktaydı. Yarım saattir Binbaşı Yevgeni'yi gözetliyordu. Nihayet kuzeydoğu yönüne doğru gitmeye başlayınca çok sevinmişti. Elinde not defterinden yırttığı bir yaprak üzerine, yarı çizilmiş bir resim tutuyordu.

Koruluğa henüz girmişlerdi. Etrafta kimseler yoktu. Selim kendini binbaşıya göstermeden, hızlıca adımlarla ileri doğru bir yay çizerek, binbaşının gittiği istikamette, bir ağacın altına, ondan önce gidip oturdu. Hemen elindeki kâğıda yumularak, yarım kalmış resmi çizmeye devam etti.

Binbaşı korulukta ağır ağır ilerlerken ileride bir ağacın altına oturmuş bir şeyler yapan Dimitri'yi görünce mırıldandı:

- Aaa! Bu Dimitri değil mi? Ağacın altına oturmuş ne yapıyor acaba?

Yanına iyice yaklaştı. Selim (Dimitri) onu hâlâ fark etmemiş görünüyordu. Seslendi:

- Hayrola Dimtri! Ne yapıyorsun dalgın dalgın?

Bu sesle irkilen Dimitri hızla arkasına döndü. Yevgeni'nin karşısında dikildiğini görünce gülümseyerek ayağa kalktı:

- Siz miydiniz binbaşım? Kusura bakmayın dalmışım da.

- Sana dünyayı bu kadar unutturan şey de ne öyle?

Selim elindeki kâğıdı Yevgeni'ye uzattı:

- Bir ceylan resmi çiziyordum binbaşım.

Binbaşı kâğıdı alıp resme bakmaya başladı. O bunu yaparken, Selim gözlerini binbaşının parmaklarından ayırmıyordu. Parmaklarının kâğıdın hangi yerlerine değdiğini beynine nakşetmesi lazımdı.

Binbaşı kâğıdı geri verirken:

- Fena değil. Fakat bacaklarını daha iyi yapabilirdin.

Bir müddet konuştuktan sonra Yevgeni Selim'in yanından ayrılmıştı. Selim de orada bir müddet durduktan sonra tekrar karargâha döndü.

Aynı yolla fakat başka bir yerde Binbaşı Lev'in de parmak izini aldıktan sonra odasına dönüp çalışmaya başladı. Lev ile Yevgeni'den aldığı kâğıtların parmak izinin bulunduğu yerinden el ayasının yarısı küçüklüğünde bir bölüme, önceden hazırlamış olduğu krokileri birebir küçük ebatta çizdi. Tam arkalarına birer mesaj yazdıktan sonra bıçağıyla bu bölümleri kesti.

Akabinde iki sigaranın tütününü boşaltıp bu minik kâğıtları tütün ile beraber sigaraların içine yerleştirdi. Bu işi büyük bir titizlikle yapmıştı. Böylece, birisinde Binbaşı Yevgeni, diğerinde Lev'in parmak izi bulunan ve bir tarafına mesaj, diğer tarafına bombalanacak yerlerin krokisi çizilmiş kâğıtları ihtiva eden sigaralar hazır olmuştu.

Ardından her bir sayfasında Aleksi'nin parmak izleri bulunan not defterini aldı eline. Son sayfadaki (1 nolu) şiiri büyük bir titizlikle silip üzerine Aleksi'ye hitaben "Şef" rumuzuyla bir mesaj yazdı. Arkasına krokileri çizdi, şiirleri numaralandırdı.

Sonra bu yaprakları kesip bir torbaya koydu. Planı geniş kapsamlı anlatan mesajı, şiirlerin çözümünü önceden hazırlamıştı. Son olarak Talgat ile Levani'ye hitaben, planın genel hatlarını, yarın Aleksi Generalin yanında iken kendisini şikâyet etmelerini ve bundan sonrasını planlamanın kendilerine ait olduğunu bildiren bir mesaj yazdı.

Sonra hepsini cebine doldurdu. Çocuğun üstüne konulacak zarf ile susturuculu silahların gizlendiği yeri gösteren krokiyi de yanına almayı unutmadı.

Saatine şöyle bir göz attı. Öğlene iki saat vardı. Torbayı götürüp tasarladığı yere bıçağıyla ufak bir çukur açarak gömdü.

Talgat ile Levani'yi beklemeye giderken yüzü gülüyordu. Mesajları usulünce onlara ilettikten sonra yapacak tek işi kalıyordu. O da sudan bahaneler uydurup, Yevgeni ile kuzeydoğudaki benzin depolarının yakınlarında, diğerleriyle ise muhtelif yerlerde şüpheye mahal vermeyen bir şekilde görüşmek. Bunu bilâkis iki üç kişinin gördüğü zamanlarda yapmak ve ardından şüphelendirmemek için birkaç subayla daha görüş-

mek. "Avlayabilmek için oltaya iyi yem takılmalı, kanca asla gösterilmemeliydi."

Selim, kendisinden sonra Talgat ile Levani'nin Aleksi'nin şiirlerinden yola çıkarak, torbayı bulmalarıyla insiyatifi ele geçireceklerini biliyordu. Hem düşmana çok gizli ve dikkatli çalıştıkları intibaını vermek, hem de Talgat ile Levani'nin daha çok parlamalarını sağlamak için, gerek şiirlerde gerek torbadaki mesajda, Nikolay ile Yevgeni'nin kimliğine dair en ufak bir işaret vermemişti. Bu durumda Talgat ile Levani'nin yönlendirmesiyle, kendisiyle görüşülenlerden başlayarak, sırayla subayları sorgulayacaklarını biliyordu. Çünkü böyle davranmalarını kendisi bizzat mesajda belirtmiş, ayrıntılarını onlara bırakmıştı.

Son gün başkalarıyla görüşmesi ve de parmak izlerini hiç kimsenin görmediği zamanlarda alması, yine düşmana açık vermemek için çok gayret sarf ettikleri intibaını vermek içindi.

Fakat gitmeden bir gün önce diğer subaylarla olduğu gibi herkesin yanında onlarla görüşmesinin nedeni ise, bir an önce bu bahaneyle sorguya alınıp Talgat ile Levani tarafından suç delilleriyle yakalanabilmelerini temin etmekti.

...

Baskından esir olarak kurtulanların geldiği günün sabahı, General odasında olanları dinlediği gibi, askerler de kurtulanlardan dinliyor ve olay yavaş yavaş karargâha yayılıyordu. Fakat bir farkla; Kole ve Dimitri'nin Çeçenlere geçtiği söylenirken, asıl ihaneti Kole'nin yaptığı ve bozguna onun sebep olduğu söyleniyordu. Bunda Mansur'un (Kole'nin) esirlere yaptığı konuşmanın payı büyüktü.

Çok geçmeden Aleksi, Yevgeni ve Lev durumu öğrenmişlerdi. Yevgeni ile Lev başlarına geleceklerden habersiz Kole ve Dimitri'ye ağız dolusu küfür savuruyorlardı.

Yalnız Yarbay Aleksi biraz düşünceliydi.

- Vay be Dimitri! diye kendi kendine mırıldandı. Demek sen de dönek çıktın ha? Hiç beklemezdim doğrusu. Kanım ısınmıştı sana. Ne kadar güzel şiirlerin vardı. Fakat kim bilir sana ne yaptılar da, karşı tarafa geçmek zorunda kaldın.

"Acaba onun şiirleri başıma bela olur mu?" diye düşündü. Ondan aldığını söylese, şüphesiz bela olurlardı. Şimdiye kadar kimse görmemişti "Benim" dese mi, yoksa imha mı etseydi? Defterinin o kısmını silse, yırtsa veya defteri tamamen ortadan kaldırsa dikkat çekecekti. Çünkü bir hatıra defteri olduğunu yakın çevresi bilmekteydi. Soran olursa kendisinin olduğunu söylemeye karar verdi.

Fakat bu, onun başına işler açacaktı. Ardından Levani Yevgeni'yi sorgulama esnasında sigarasını ağzından kapınca, şimşek hızıyla Selim'in hazırladığı sigara ile değiştirecek, diğer sigarayı da Talgat'ın Lev'in elbisesinde bulunan pakete yerleştirmesi sorun olmayacaktı.

...

Aradan geçen bir hafta içinde, casuslar suçlarını itiraf etmişler ve kuzu kuzu ifadelerini imzalamışlardı. Zaten bütün deliller aleyhlerine idi. Sorgulama esnasındaki işlemler ise acımasızdı. Bu Generalin özel emriydi. Onlara karşı büyük bir kin duyuyor, giden paracıkların ve mahvolan umutlarının sorumlusu olarak onları görüyordu. İmzayı atıp ölüme kucak açmak çektikleri işkenceden daha iyi bir seçenekti.

Generalin keyfine diyecek yoktu: Hesabına göre bir taşla birkaç kuş birden vurmuştu. Mağlubiyetin acısını casuslardan

çıkarırken, bu opèrasyon ile de askerin moralini yükseltecekti. Harekat Merkez Komutanlığına durumu rapor edip, yenilginin faturasını casuslara çıkartmıştı. En önemlisi de mücahidlerin oyununu bozup adamlarını yakalamıştı. Şimdi de kurşuna dizip rövanşı almış olacaktı.

O gün General, Talgat ile Levani'yi odasına çağırmıştı. İkisi de meraklı gözlerle Generale bakıyorlardı.

- Gelin şöyle oturun. Önce sizden bir isteğim olacak, sonra sürprizimi söyleyeceğim.

Talgat:

- Buyur Generalim. Yoksa baskın planının yer aldığı şiirleri çözmemizi mi isteyeceksiniz?

- Hayır, artık ona gerek kalmadı. Eğer Çeçenlerin er veya erbaşlar içinde casusları varsa, bu haber onlara çoktan ulaşmış, onlar da baskının asıl darbesini indirecek olanların yakalandığını öğrenince avuçlarını yalamak zorunda kalmışlardır. Böyle olmasa bile içeriden karargâh binalarının ve ana cephaneliğin havaya uçtuğunu görmedikçe saldırıya geçmeyeceklerdir. Bu durumda şiirlere kafa yormamıza gerek kalmıyor demektir. 22, 23, 24 Kasım günleri güvenlik tedbirlerini iki katına çıkarırız yeterli olur.

Benim soracağım şey başkaydı.. Mesajlarda birtakım rakamlar vardı. Bunlar ne demek oluyor acaba? Hiç düşündünüz mü?

Talgat:

- Biz de onlara kafa yorduk Generalim. Ve de şu sonuca vardık: Şiirlerdeki işaretler o derece gizlenmiş ve karıştırılmış ki düz okuyuşla şiirden işaret çıkarmak çok zor. Selim de bunu düşünmüş olsa gerek, hangi pasajlarda gerçek işaretlerin olduğunu bir formülle belirtmiş.

Mesela: 2+4+3... demek, önce ikinci, ardından dört atlayıp altıncı, sonra üç atlayıp dokuzuncu, sonra iki atlayıp on birinci, sonra dört atlayıp on beşinci... Böylelikle bütün pasajları 2. 3. 4. numaralı şiirlerde tarama işlemine tabi tutun. Ardından belirlediğiniz bu pasajları sırayla dizip üçe bölün. Yani 3. 6. 9. Numaralı pasajlar gibi. Üçün katları olan numaraları alın. Sonra bunları aşağıdan yukarıya dizerek okuyun, demektir.

Bir nolu şiir, evrakların yerini gösterdiğinden onun formülü ayrı verilmiş.

Biz bu formülü şiirlere uygulayınca doğru olduğunu ve o çetrefil şiirlerin ne kadar kolaylaştığını gördük.

- Helal size! Bu sürprizimi gerçekten hak etmişsiniz. Şimdi sıkı durun, sürprizimi söylüyorum: Yarın hainlerin infaz töreninde yüzbaşı apoletleriniz takılacak.

Her ikisinin de ağzından gayri ihtiyari bir hayret nidası çıktı:

- Ne!

General keyifle koltuğuna gömülmüş sırıtıyordu:

- Şaşırdınız değil mi? Biz hainleri cezasız bırakmadığımız gibi, çalışanların da mükâfatını fazlasıyla veririz. Terfi işlemleriniz tamamlanmış, hakkınızdaki övgü dolu raporlar Genelkurmaya çoktan gitmiş bulunmaktadır.

Sevinçten ne yapacaklarını şaşırmışlardı:

- Size minnettarız Generalim. Hangi mevkide olursak olalım canımız ve kanımız şanlı Rus ordusunun hizmetindedir.

- Buna inanıyorum. Haydi! Birazdan hainlerin mahkemesi başlayacak. Geç kalmayalım.

Mahkeme tek celseydi. Bütün deliller aleyhlerine idi. Zavallı subaylar da ölümü işkence çekmeye tercih ettikleri için yapmadıkları suçlarını mahkemede bir kez daha itiraf ettiler ve vatana ihanet suçundan "Kurşuna dizilerek idam" cezasına çarptırıldılar.

Ertesi gün infaz merasiminde General askere bir nutuk attı:

- Şanlı Rus milletinin kahraman evlatları! Aldığımız ufak bir mağlubiyet canınızı sıkmasın. Bu mağlubiyetimizin sebebi düşmanın aramıza soktuğu casuslardı. Çok sinsi bir planla asıl büyük darbeyi karargâha vurmaya hazırlanıyorlardı. Fakat hesaba katmadıkları bir şey vardı; Rus askerlerinin zekâsı.

Onların gözden kaçırdıkları bazı ipuçlarından yola çıkarak bu casus şebekesini ortaya çıkardık. Sanırım düşman, bileğimizin yanında zekâmızın da ne kadar kuvvetli olduğunu böylece anlayacaktır. Sizden istediğim, böyle olaylara karşı elinizden geldiğince bize yardımcı olmanızdır. Size örnek gösterdiğim asteğmen Talgat ile Levani, bu operasyonda çok büyük vatani hizmetler ifa ederek yüzbaşı olmaya hak kazanmışlardır.

Generalin nutkunun ardından Talgat ile Levani'ye yüzbaşı apoletleri takıldı. Her ikisinin de sevincine diyecek yoktu. Karargâh şimdilik böylece sükunete ererken yapılan alış verişten hem Çeçenler, hem de General Rubaşov ziyadesiyle memnun kalmıştı. Aslında gerçekleri öğrenmemiş olması sağlığı açısından son derece iyi bir durumdu. Aksi takdirde kendi elleriyle en cesur subaylarına kıydığını öğrenmesi, kalp krizine sebebiyet verip, dünya küresinin bodrum katına postu sermesine yol açabilirdi...

SAVUNMA

28.

Hamza ve birliği yorucu bir yolculuktan sonra nihayet Grozni tepelerine varmıştı. Gelirken ana yollarda binlerce askeri araç görmüşlerdi. Moskof canavarı, Çeçen topraklarına sayısız asker ile saldırıyordu... Zalimcesine... Tağut, bu küçük İslam devletini ezebilmek için bütün imkânlarını seferber etmişti. Fakat hesaba katılmayan bir şey vardı, Allah'ın nusreti...

Hamza Grozni'yi kuş bakışı şöyle bir seyretti. Bir zamanların o güzide şehri, şimdi baykuş yuvasını andırıyordu. Leş kargalarının bombardımanı binaların bir kısmını çökertmiş, harabeye çevirmişti. Birkaç güne kadar burası büyük ihtimalle cehennem kazanına dönecekti.

- Orada, diye fısıldadı Ebu Cendel. Şehrin bağrında.

- Ne?

- Yüzlerce şehadet şerbeti! İri gözlü huriler, billur kadehler içinde, ölümsüzlük iksirini susamışlara ikram etmek için bekleşiyorlar. Acaba Cenab-ı Haşmetpenâh kaç talihli kuluna bu şerbetten içmeye izin verecek ve biz o zümreye dâhil olacak mıyız?

- Rabbim nasip eylesin. Kendi yolundan gayrı yerde canımızı almasın.

- Âmin...

Bir hayalet gibi sessizce ve hızla Grozni'ye süzüldüler.

Grozni'nin ara sokaklarına yaklaştıklarında bütün çıkışların mücahidler tarafından tutulmuş olduğunu gördüler.

Gelenlerin Çeçen milisleri olduğunu anlayan mücahidler yol verdiler. 10-15 mücahid barikatlardan çıkıp ağır silahların ve diğer gereçlerin taşınmasına yardımcı oldu.

Hamza ilk rastladığı yetkilye acilen Dudayev ile görüşmek istediğini bildirdi. Çok geçmeden Dudayev'in karşısına çıkmıştı:

- Esselamu aleyküm, efendim.

- Ve aleykum selam Hamza Reis! Hoş geldin, Safalar getirdin gözümüzün nuru! Gel şöyle hasretle seni bir kucaklayayım. Yaptığın işler yüzümüzü ağarttı. Allah da senin yüzünü ağartsın.

- Estağfirullah efendim. Biz kimiz ki sizin yüzünüzü ağartalım. Bu olay tamamen Allah'ın yardımı, dostlarının teveccühü ve mücahid arkadaşların gayretiyle olmuştur.

- Anladık, övülmek istemiyorsun. Her neyse, şu baskını bir de senin ağzından dinleyelim ki kalbimiz mutmain olsun.

Hamza olayı baştan sona anlattı. Para ile evrakları teslim ederek karargâh için tasarladıkları planı da tafsilatıyla açıkladı. Dudayev özellikle evraklara ve paraya çok sevinmişti:

- Benim size diyebilecek hiçbir şeyim yok Hamza Reis! Çünkü takdir ve teşekkürler, hizmetiniz karşılığında oldukça sönük kalır. Sizin ecir ve derecenizi layıkıyla ancak bu dinin sahibi olan Allah verebilir. Paralar ile mühimmat alınarak derhal Grozni'ye sevk edilecektir.

Evraklara gelince; onları inceletmek için hemen üst düzey bir komisyon kuracağım. Bu komisyona seni de dâhil etmek istiyorum.

- Beni bu görevden affetmenizi rica ediyorum efendim. Birliğimin başında daha yararlı olabileceğimi sanıyorum.

- Seni gidi Gudermes Şahini seni. Desene "Savaş varken beni masa başında oturtmak, kafese tıkmak gibidir."

Dediğin gibi olsun. Peki, sen kimi tavsiye edersin?

- Kendi grubumdan Hüseyin'i tavsiye ederim. Ayrıca Müslüman olmadan önce General ile pek samimi olan Mansur'un da gözlemci olarak faydası olabilir.

- Peki öyleyse, sen kendilerine durumu haber verirsin.

- Olur efendim.

Dudayev Grozni'nin haritasını çıkarıp önlerine serdi. Kuzeybatıda bir bölgeyi işaret ederek:

- Şimdilik birliğinle beraber şu bölgeyi tut. İkinci bir emre kadar hiçbir Rus askeri içeriye sokulmayacaktır. Savunma esnasında yapılacak taktik değişiklikleri tarafınıza süratle iletilecektir. Haydi, gazan mübarek olsun.

Hamza birliğinin yanına döndüğünde onları toplayıp kısaca vazifelerini anlattı. Hüseyin ile Mansur'u başkanlık sarayına gönderirken, kendisi de diğerleriyle beraber derhal tutacakları bölgeye doğru hareket etti.

Bölgeye geldiklerinde ilk iş olarak Hamza, muhiti iyice tetkik etti. Burası Grozni'nin ana caddelerinden birinin ağzıydı: Binalar genelde orta yükseklikte beton binalardı.

Hamza hemen mücahidleri mevzilerine yerleştirmeye başladı. Caddenin ağzına mayın döşettirdi. Yola hâkim olan altı evin teras katlarına ağır makinalı yerleştirdi. Caddeye ba-

kan karşılıklı üç eve tanksavarlar (RPG-7) ile beşer mücahidi mevzilettirdi.

Evlerdeki sivillerin büyük bir kısmını daha iç bölgelere naklederken diğer bir kısmını bazı binaların altlarında bulunan sığınaklara yerleştirdi. Bölgesinde bulunan ara sokaklara barikat kurdurdu, mücahidlere özellikle ahşap binalara mevzilenmemelerini tekrar tekrar tembih etti.

Nihayet tüm hazırlıklar bittiğinde mücahidleri toplayıp cihad ve şehadet hakkında şevklendirici bir konuşma yaptı ve ekledi:

- Dediklerime dikkat edin. Tanklar caddeye girdiğinde sadece tanksavarlar konuşacak. Eğer Cemse'ler de girmeye başlarsa veya Rus askerleri mevzilenmeye çalışırsa o zaman tüfekleriniz gevezelik yapsın.

Diyeceklerim bu kadar. Şimdilik herkes vazife yerinde dinlenebilir.

Böylece düşmanı beklemeye başlamışlardı. Bu arada Rusya Çeçen mücahidlere çağrı üzerine çağrı yapıyor, güya silahlarını bırakmaları için müddet veriyor, takan olmayınca uzatıyordu.

Bunlara karşı yiğit Dudayev'in cevabı da sert ve tavizsiz oluyordu. Verdiği beyanatlarda ancak Rusların Çeçen topraklarından çekilmesi halinde masaya oturacaklarını defaatle bildiriyordu. Bu arada Rusların bir adım daha atmaları halinde tüm Çeçenya'da gerilla savaşı başlatacağı yönünde tehdit savurmaktan geri durmuyordu.

Nihayet 18 Aralık 1994'ün gece yarısından itibaren Rus uçakları Grozni ve çevresini tekrar bombalamaya başladı. Hamza mücahidlere zikir ve dua ile meşgul olmalarını söyledi. Sabahleyin de bombardıman aralıksız devam etmekteydi.

Bu arada Hamza, Ruslar kara harekâtına başladığı zaman haber vermesi için Selim'i iki mücahidle beraber gözcü olarak iki kilometre ileriye göndermişti..

Selim, iki arkadaşıyla beraber bir ağaçlığın arasına sinmiş, gözcülük yapabilmek için daha uygun bir yer arıyordu. İki yüz metre ötedeki çınara gözleri ilişince içinden "Tamam" diye geçirdi. Aradığını bulmuştu. Bu ulu çınar hem hepsini saklar, hem de uzun olduğundan görüş mesafesi daha büyük olurdu.

Bu sırada Rus uçaklarının bombardımanından kaçmaya çalışan bir Çeçen çocuğu dikkatini çekti. Zavallı şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmış, habire koşuyordu. Böyle giderse çok geçmeden bombalara hedef olacaktı. Var kuvvetiyle bağırdı:

- Heeey! Küçük mücahit! Bu tarafa gel, bu tarafa!

Çocuk duyduğu bu ses ile birden durdu. Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafa bakınıyordu. İşte bu sırada yanına düşen bir bomba ile küçük vücudu daha ufak parçalara ayrılmıştı.

Bu manzara karşısında gözleri bulanan, kanı beynine sıçrayan Selim, bir anda her şeyi unuttu. Tüfeğini kaptığı gibi tedbir, medbir dinlemeden şarjörü uçağın üzerine boşalttı. Bir yandan da bağırıyordu:

-Hainleeer! Alçaklar!

Tüfeğin mermisi bitince hemen yanındaki mücahidin tüfeğini kapıp uçağa doğrulttu. Diğerlerinin müdahalesine kalmadan şarjörün yarısını boşaltmıştı bile.

Uçak Allah'ın mucizevi nusretiyle isabet almış, irtifa kaybetmeye başlamıştı. Diğer uçakların hepsi birden saldırıya hazırlanıyordu.

Mücahidler bir anlık şaşkınlıktan sonra Selim'in üzerine atılmışlar, zaptetmeye çalışıyorlardı. Selim müthiş bir öfkeyle çırpınıyordu:

-Bırakın beni! Bırakın diyorum size! Çocuk katillerine günlerini göstereceğim. Geberteceğim zalimleri. Bana tüfeğimi verin!

Hasan isimli mücahid Selim'in depresyon geçirdiğini anlamıştı. Bunun böyle olmayacağını düşünerek bir besmele çekti ve Selim'e iki okkalı tokat salladı.

Gözlerinde şimşekler çakan Selim, bu tokatlar ile kendini biraz olsun toparlamış, aklını başına devşirmişti:

-Ne oluyor?

-Bak Selim! Biraz önce bir çocuğa bomba isabet etti. Sen bunun tesirinde kalarak kendini kaybettin. Uçaklara ateş açtın. Allah'ın inayetiyle birini düşürdün, ama diğerlerini de üzerimize çektin.

Hâlâ bu durumda bile tedbiri göz ardı ederek uçaklara saldırmaya yeltenince, ben senin aklını başına getirmek için iki tokat attım. Başka çaremiz yoktu. Hakkını helal et.

Kendini toparlamalısın Selim. Burayı derhal terk edip bir yere sığınmamız lazım. Asıl görevimizi hatırla ve çocukların daha fazla ölmemesi için bizim yaşamamız gerektiğini düşün.

Bu telkinler Selim'in iyice sakinleşmesini sağlamıştı. Arkadaşlarına:

-Şu karşıdaki binaya sığınalım, dedi. Fakat dikkatli olun. Bizi görmemeleri lazım.

Hızla karşıya doğru atıldılar. O sırada Rus uçakları terk ettikleri noktayı kesif bir ateşe tutmuşlardı.

Binaya varan Selim ve arkadaşları can havliyle kapıya yüklendiler, fakat işin aksi tarafı kapı kilitliydi. Pencereler parmaklıklı olduğundan oradan girmek çok zaman alırdı. Selim kapıyı açabilmek için mecburen tüfeğini konuşturdu. Fakat bu kadarcık oyalanma bile onların pilotlardan biri tarafından fark edilmelerine sebep olmuştu. Çok geçmeden bina uçaklar tarafından bomba yağmuruna tutuldu. Düşürülen arkadaşlarının intikamını almak için bütün uçaklar tüm güçleriyle binayı bomba sağanağına tutmuştu.

.....

Hamza yarım saatten beri ufku gözetliyor, Rusların ne zaman kara harekatına başlayacaklarını sezmeye çalışıyordu. O sırada gördüğü anormal hareketlilik, onu düşüncesinden uzaklaştırarak, dikkatini olay üzerine çekmişti.

Önce bir uçak düşmüş, daha buna sevinmeye kalmadan, diğer yedi uçak atışlarını önce bir noktada, sonra diğer bir noktada yoğunlaştırmışlar, aradan bir çeyrek saat geçmesine rağmen aynı noktada ısrarlarını sürdürmüşlerdi. Hamza'nın aklına ilk olarak Selim ile arkadaşları geldi. Ruslar tarafından kıstırılmış olmaları muhtemeldi. Gerçi çatışmaya girmeleri yönünde bir emir verdiğini hatırlamıyordu ama o civarlarda başka bir mücahid grubunun olduğunu zannetmiyordu.

Yanındaki mücahide döndü:

-Ben Selim'le arkadaşlarına bakmaya gidiyorum. Ebu Cendel'e söyleyin komutayı ele alsın.

Hamza gittikten sonra haber Ebu Cendel'e ulaşmıştı. Hamza'nın gittiğini duyan Ebu Cendel küplere bindi:

-Aman Allah'ım! Ne yaptınız siz! Niye mani olmadınız gitmesine? Bir grubun reisi tehlikenin göbeğine dalar mı?

Ya başına bir şey gelirse? Ona mani olmam lazım. Yakub'a söyleyin, birliği idare etsin.

O da böyle deyip gitti. Yakub üç can yoldaşının ateş hattında olduğunu öğrenince gitmek istedi, fakat ona bu haberi getiren Feyzullah itiraz etti:

-Hayır! Seni kesinlikle bırakmayacağız. Buradaki mücahidleri düşünmüyor musun? Sen de gidersen birliği kim yönetecek? Gidersen Allah indinde sorumlu sensin. Bir şey olursa vallahi senden Allah katında ilk davacı olacak kişi benim.

Yakub çaresiz Feyzullah'a hak verip bu sözleri kabul etmek zorunda kaldı. Elinden başka bir şey gelmiyor, sadece Allah dua ediyordu.

.....

Hamza uçakların dikkatinin bir noktada toplanmasından yararlanarak hızla ilerliyordu. Bir ara arkasına baktığında, bir karartının kendisini takib etmekte olduğunu gördü. Biraz bekleyip daha dikkatli baktığında bu kimsenin Ebu Cendel olduğunu anlamıştı. Yetiştiğinde:

-Niye birliği bırakıp burarla geldin? diye çıkıştı.

-Ya sen ne diye gözü kapalı kendini tehlikeye atıyorsun? Sana bağlı olan bir birliğin olduğunu, senin başına bir şey gelmesi halinde moralmen ve ruhen yıkıma uğrayacaklarını, başka birinin riyasetine alışmalarının zaman alacağını hiç düşünmüyor musun? Geriye dön. Birliğinin bu nazik ortamda sana bir kat daha fazla ihtiyacı var. Ben senin yerine giderim.

Münakaşaya başladılar. Her ikisi de kendisinin gitmesi gerektiğini söylüyor, buna karşı delil getirmeye çalışıyorlardı. Her zaman Hamza'nın emirlerini kuzu kuzu yerine getiren Ebu Cendel, iş bu meseleye gelince aslan kesilmişti. Nihayet Ebu Cendel:

-Bak Hamza dedi. Ruslar hâlâ orayı bombalıyorlar. Bu vakitten sonra gitsek de elimizden bir şey gelmez. En iyisi ikimiz de gitmeyelim. Buradan neticeyi gözler, ona göre bir karara varırız.

Hamza çarnaçar kabul etti bu teklifi. Gözetlemeye başladılar. Yanlarında tek dürbün olduğundan nöbetleşe bakıyorlardı.

Hamza:

-Eyvah! Bina yerle bir olmuş. Alçaklar halâ bombalıyorlar. Galiba arkadaşlarımızı şehadetin kucağına bıraktık.

Gözleri yaşla dolduğundan artık bir şey seçemiyordu. Dürbünü Ebu Cendel'e uzattı:

-Al şunu! Artık bakamayacağım. Uçaklar gittiğinde haber ver. Naaşlarını orada bırakmayalım. Allah cümlemizi şefaatlerine nail eylesin.

Yarım saat sonra leş kargaları çekilip gitmişlerdi. Dürbünle binanın enkazına göz atan Ebu Cendel, gözlerine inanamadı:

-Aman Allah'ım! Yaşıyorlar Hamza! Şükürler olsun, yaşıyorlar!

Bu sözleri duyan Hamza büyük bir sevinç ve heyecan içinde, kaptı dürbünü elinden. Gözlerine yapıştırdı:

-Ne büyüksün Allah'ım! Evet işte oradalar. Enkazın altından sapasağlam çıkmışlar. Aslan gibiler.

Selim ve arkadaşları geldiğinde sordu Hamza:

-Nasıl oldu bu iş?

Selim de anlattı ve ekledi:

-Binaya vardığımızda doğruca mutfağa gidip kilere girdik. Patlama sesleri çok uzaktan gelir gibiydi. Sesler iyice kesildi-

ğinde dışarı çıktık. Bina yerine karşımızdaki manzara bir enkaz yığınından ibaretti.

Artık ne bir sual soruldu, ne de bir iddia atıldı ortaya. Kimsede "Tık" yoktu. Nasıl olsundu ki? Allah'ın hikmetinden sual olunur muydu hiç?

.....

Ertesi gün tanklar yürüdü Grozni'ye. Sayıları bin civarındaydı, 'Ebrenehenin Filleri'ydiler sanki.

Yakub bir bunlara, bir de Çeçen mücahidlere baktı. Ellerinde tüfeklerinden başka doğru dürüst silahı olmayan, cephanelerini altın misali gram gram harcayan, yarı aç yarı tok "İstiklal mücadelesi" ni sürdüren bu bir avuç yiğide gıpta ve hayranlıkla baktı. Yine şairliği tutmuştu. Mırıldandı:

Bir gün "Kafkas kartalı" harekete geçmişti
Kırk yıl zalim Moskofu ekin gibi biçmişti
Şimdi devam ediyor Şamil'in torunları
Tam Allah'a tevekkül, ümitli yarınları
Rusların karşısında bir destan yazıyorlar
Cenklerinin adını tarihe kazıyorlar
Sarp Kafkas dağlarında, bin mücahide yüz bin
O bin aslan muzaffer, yüz bin çakal pek bedbin
Bilmiyordu ki Ruslar, onlar Allah ordusu
Çeçen, serden geçmiştir yoktur ölüm korkusu
Hepsi ayrı bir destan, hepsi ayrı bir yiğit
Yüz milyonluk Rusya'ya, yüz bini vurdu kilit
Her taraftan oraya koşuyor mücahidler
Akabeyle birlikte yükseliyor ahidler

Tesbih taneleriyle devrildi demir filler
"Çağdaş Ebrehe"lere "Çağ üstü Ebabiller"
Rusların baş belası "Çeçenya Orduları"
Sizlere selam olsun "Şamil'in Torunları"

Omzuna bir el dokundu. Dönüp baktığında karşısında Ebu Cendel'i gördü.

-Allah razı olsun senden. Ne güzel söylüyor, ne güzel övüyorsun bu güzide insanları! Her tarafta ezilen, zulüm gören, köle muamelesine tabi tutulanın Müslüman olduğu şu asırda, şecaat kırbacını küfrün suratına sallayan bu ülke, sırf bu yüzden bile övgüye layıktır. Allah'tan dileğim ve inancım odur ki, şu gelen Ebrehe ordusu da aynı akıbete uğrayacaktır.

Bir ses sohbetin bittiğini ilân ediyordu:

-Heeey! Candaşlar! Düşmanın burnumuza kadar sokulduğu şu sırada geyik muhabbeti yapmak reva mıdır? Hasretinizi başka zamana saklayın! Şimdi birlikleriniz sizi başlarında görmek ister.

Tanklar caddeye yaklaşmıştı. Arada sırada sağa sola rastgele atışlar yapıyorlardı, fakat şimdiye kadar ciddi bir hedefi vuramamışlardı.

Caddeye ilk giren tanklar patlayan mayınlarla hurdaya dönmüştü. Ardından tanksavarlar diğer tanklara çevrildi. İlk elde 5-6 tank gitmiş, yol iyice tıkanmıştı.

Fakat Ruslar geri adım atmaya niyetli görünmüyorlardı. Bu sefer Cemseleri ileri sürdüler. Tanklar geriden bombardıman ile destek oluyordu. Cemseler birer birer boşalıyor, Rus askerleri mevzilenerek, yolu karış karış işgal etmeye çalışıyorlardı.

Bu sefer tanksavarlar yalnız değildi. Onlar tank ile Cemseleri hedef alırken, ağır makineliler ile tüfekler, askerleri avlamaya başlamışlardı. Bir süre sonra Rus askerleri pahalıya mal olsa da mevzilenip ateşe başladılar.

Cemselerde kimsenin kalmadığını fark eden Hamza tanksavarların susmasını emretti. Ellerinde kısıtlı cephanesi bulunan bu silahları, mücahidler oldukça idareli kullanıyorlardı.

Kıyasıya bir çatışma başladı ve akşama kadar sürdü. Mücahidler Ruslara ağır kayıplar verdiriyorlardı. Fakat karşı taraf için bunun pek bir önemi yoktu. Cephane ve adam bakımından oldukça zengindiler. Kayıp sayısı üç haneli rakamdan fazla olmayan operasyonlar-netice alınmışsa- zafer sayılıyordu. Üstelik Generalin ne pahasına olursa olsun yolun açılmasına dair kati emri vardı.

Akşamleyin çok şiddetli çarpışmalar oldu. Ruslar bütün güçleriyle saldırıyorlardı. Mücahidlerin mevzilerine mermi gibi roket yağıyordu. Nihayet sabaha doğru yapabilecek bir şeyleri kalmadığını anlayan mücahidler geri çekilmiş, yol açılmıştı.

Tanklar cadde kenarındaki binaları tamamen harabeye çevirmişti. Ruslar kesif ateş desteğinde yeniden saldırıya geçtiler.

Caddeye ilk giren Rus tankı ağır ağır ilerlemeye başlamıştı. O sırada akşamkaranlığından istifade ederek, enkazların arasına gizlenmiş, 12-13 yaşlarında bir çocuk hızla tanka doğru atıldı. Elinde hiç de silaha benzemeyen bir şey tutuyordu.

Tankın üstüne çıktığı gibi elindeki nesneyi tankın gözetleme yerine sürmeye başladı. Bu bir ayakkabı boyasından başka bir şey değildi. Tank kör olmuş, içindekiler hiçbir şey göremiyorlardı. Çocuk boyayı fırlatıp cebinden bir şey çıkardı ve beklemeye başladı.

Ne olduğunu anlamayan askerin biri tankın giriş kapağını açınca, Çocuk elindeki şeyi tankın içine hızla fırlatıp tanktan atladı ve kayıplara karıştı. İki saniye sonra tank büyük bir gürültüyle patlamış, içindekiler cehennemi boylamıştı.

Ruslar bir anlık şaşkınlıktan sonra harekete devam ettiler. Elli metre gitmemişlerdi ki 200 metre ötelerine aniden 18 yaşlarında bir genç fırladı ve silahını havaya kaldırarak yolun ortasına dikildi. Bu işe şaşıran Ruslar hadiseyi komutanlarına haber verdiler. Komutan:

- Derhal birlikler geri çekilsin. Bu bir tuzak olabilir. Uçaklar o bölgeyi havadan bombalasınlar.

Ruslar önceki baskından tedirgin olmuşlar, temkinli davranıyorlardı. Generalin emriyle gencin olduğu bölgeye bomba sağanağı başlamıştı. Fakat Allah'ın nusretiyle gence hiç birisi isabet etmiyordu.

Tam altı saat sürdü bombardıman. O bölgede sağlam bir yapı kalmamıştı. Nihayet genç mücahidin de kanları Çeçen kıyamını sulamıştı. Bunun bir tuzak değil de ferdi bir hareket olduğunu artık anlayan General, yeniden hareket emrini verdi. Ve böylece vampirlerin bir kolu Grozni'ye girmiş oldu. Bakalım sağlam çıkabilecek miydi?

Grozni'de müthiş bir savaş başlamıştı. Mücahidler Rus kuvvetlerini ara sokaklara çekiyor, böylece bölünmelerini sağlıyorlardı. Ardından arkalarını kesip imha ediyorlardı. Mücahidler öyle cansiperane savaşıyorlardı ki, bazen bir avuç mücahidin günde 5-10 tankı saf dışı ettiği vaki oluyordu.

"Bir avuç insan" diye saldıran Ruslar, Allah'ın yardımını hesaba katmayan maddeci görüşlerinin faturasını çok ağır ödüyorlardı.

Bir gün Ebu Cendel ve Yakup, yanlarında bir mücahid ile beraber, bir caddenin ters (L) şeklinde aşağı doğru kıvrıldığı köşesine RPG-7'lerle mevzilenmişlerdi.

Şafak sökerken Rus tanklarının harekete geçtiğini gören mücahidler hemen baskın vaziyeti aldılar. Niyetleri birkaç tankı vurup geri çekilmekti. Fakat Allah-u Teala onların kaderine hayret verici yardımlarından birini nakşetmişti.

En öndeki tank Ebu Cendel'in atışıyla isabet almış ve yanmaya başlamıştı. Fakat hiç duraksamadan köşeyi dönmüş ve aşağı doğru yola devam etmişti.

Önce buna çok şaşıran mücahidler akabinde Allah-u Zülcelâl Hazretleri'nin bir yardımı olduğunu anlamış, yeni bir şevkle bilenmişlerdi. Bu olay Yakup'un aklına Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)in hicretlerini getirdi. Hemen yerden bir avuç toprak alıp Yasin suresinin "Önlerinden bir set ve arkalarından bir set çektik de onları kapattık. Artık göremezler" meali şerifindeki 9. Ayet-i kerimesini Peygamberimizin okumuş olduğu gibi okudu ve Ruslara doğru savurdu.

Ardından ikinci tank da girmişti hedefe. O da isabet aldı ve aynı şekilde hiç duraksamadan köşeyi dönüp aşağı inmeye başladı. Yakup sevinçle ayet-i kerimeyi tekrarlıyor, Rabbine şükrediyordu. Ebu Cendel ile Hasan tekbir getiriyorlar, gözlerinden sevinç gözyaşları süzülüyordu.

Artık tanklar peş peşe geliyorlardı. Basiretleri kudretli bir el tarafından kör düğüm edilmişti. Ne durmayı, ne de mücahidlerin üzerine ateş açmayı akıl edebiliyorlardı. İsabet alan tankın devrilmeyip, yoluna devam etmesi, böylelikle gelenlere mani olmaması ise başka bir şayan-ı hayret ilahi mucizeydi.

Mücahidler nöbetleşe ateş ediyorlardı. Fakat bu gidişle avlara servis yapamayacaklardı. Çünkü RPG-7'lerin mermisi tükenmeye başlamıştı. Bereket versin 20'den sonra tankların ardı kesildi.

Bir süre bekleyen mücahidler, gelen giden olmadığını görünce silahları bıraktılar. Ebu Cendel, Hasan isimli mücahide döndü:

- Hasan! Sen şimdi Hamza'ya git ve durumu rapor et. Talimatlarını beklediğimizi ve RPG-7'lerin mermilerinin tükendiğini bildir.

Hasan gidince Yakup'la baş başa kalmışlardı. Ebu Cendel:

- Şimdi nöbetleşe uyuyalım. Yarın dinç olmaya ihtiyacımız olabilir.

Fakat Yakup aynı görüşte değildi. Yüreğinin malum sancısı(aşk) nüksetmişti. Hem de öyle bir şekilde ki, artık dayanamayacağını, birine içini dökmesi gerektiğini anlamıştı:

- Boş ver şimdi dinlenmeyi. Seninle biraz dertleşelim.

- Ne oldu? Neyin var?

Yakup önce dertleşeceği kişinin şahsiyetini tanıma ihtiyacı duydu:

- İlk olarak seni tanımak istiyorum. Kimsin? Buraya nasıl geldin? Hem Türkler arasında pek yaygın olmayan bu "Ebu Cendel" ismini nasıl aldın? Mâdem kader arkadaşıyız, birbirimizi tanımakta sanırım bir mahzur yoktur.

- Elbette. Mâdem istiyorsun dinle öyleyse.

Derin bir "ah" çekti ve anlatmaya başladı.

29.

1970 yılının Şubat ayı. Takvimler 29'u, saatler 3.04'ü gösterirken Elazığ'ın güzel semtlerinden birinde, bahçesi mis gibi kokan güllerle süslenmiş, küçük, şipşirin bir evden sevinç çığlıkları yükseliyordu.

Nevzat ile Meryem çiftinin bir çocukları dünyaya gelmişti. Nevzat Bey, Meryem Hanım'la üniversite yıllarında tanışmış, kısa sürede arkadaş olmuşlardı. Sonra bu arkadaşlık aşka, oradan da hayat arkadaşlığına dönüşüvermişti.

On yıl önce evlenen bu çiftin üçüncü yıl oğulları olmuş, Nevzat Bey, Meryem Hanım'ın da tavsiyesine uyarak çok mutlu olduklarından çocuğun adını "Mutlu" anlamına gelen "Sait" koymuştu. Bir yıl sonra bu sefer bir kız çocukları olmuş, adını "Reyhan" koymuşlardı, fakat iki ay geçmeden Reyhan aralarından ayrılmıştı.

Dört yıl sonra bir çocukları olacaktı. Karı-koca kararlaştırdılar. Eğer erkek çocukları olursa adını "Yaşar" koyacaklardı. Fakat çocuk ölü doğdu. Bu hadise aileyi daha da perişan etmişti.

İşte bu hüzün ve hicranlar üzerine gelen bu sevimli bebek, ailede çok büyük sevinç meydana getirmiş, çocuğun ölmemesi için kurbanlar kesilmiş, hatimler okutulmuş, fakir fukaraya sadakalar dağıtılmıştı.

Meryem Hanım, kocasına:

- Bu oğlanın adını "Nadir" koyalım dedi. Çünkü hem doğum günü dört yılda bir geliyor, hem de eğer yaşarsa-ki inşallah yaşar- iki kardeşinin ölümü üstüne yaşamış olacak.

Nevzat Bey'in aklına yattı bu fikir. Adını "Nadir" koydular. Günler, haftalar, aylar derken zaman su gibi akıp gidiyordu. Nevzat bey iş dışındaki saatlerini hep "Nadir" ile geçiriyordu. Nadir evin eğlencesi olmuştu. Meryem Hanım işini bitirince Nadir'in başında, küçük Said okuldan gelince onun başında.

Zaten hali vakti yerinde olan bu ailede el bebek gül bebek büyüyordu Nadir. İki yaşına geldiği zaman, Nadir'i kimse tutamaz olmuştu. Ele avuca sığmıyor, çuvalla haylazlık yapıyordu.

Nevzat Bey, Nadir'in bu halini görünce Meryem Hanım'a:

- Hanım, dedi. Bu çocuk çok yavuz biri olacağa benziyor. Baksana şimdiden gürbüzleşti, ele avuca sığmıyor. Biz bunun bir adını da Tayfun koyalım.

Böylece Nadir'in iki ismi olmuştu. "Nadir Tayfun". Sonraları Nadir unutuldu, "Tayfun" olarak anılmaya başlandı. Fakat hayatındaki "Nadir"likler devam edecekti.

Üç yaşına geldiğinde bir erkek kardeşi dünyaya geldi. Adını "Bora" koydular. Bir yıl sonra da bir kız kardeşleri oldu. Ölmüş olan ablasına çok benzediği için, onun hatırasına adını "Reyhan" koydular. Böylelikle "Nevzat Bey Ailesi" tamamlanmış oluyordu.

Sait, ilkokulu bitirmiş, ortaokula başlamıştı. Bir dediği iki edilmiyordu. Çünkü artık babası çok zenginleşmiş, bir fabrikaya ortak olmuştu. Eski evlerinden, Elazığ'ın lüks semtlerinden birindeki geniş bahçeli, havuzlu bir konak yavrusuna

taşınmışlardı. Yüksek tahsili dolayısıyla Nevzat Bey, diğer ortaklarının ricası üzerine fabrikanın genel müdürlüğünü üstlenmişti.

Seneler su gibi akıp geçiyordu. Tayfun ortaokula başlamış, Bora 9, Reyhan 8 yaşlarına basmış ilkokula devam ediyorlardı. Sait ise ticaret lisesini bitirdikten sonra okumaya devam etmemişti. Ticarete atılmak, kendi ekmeğini kendisi kazanmak istiyordu. Bu arzusunu babasına açınca Nevzat Bey olgunlukla karşılamış, bu kararından dolayı Sait'i gönülden tebrik etmişti. Bir miktar sermaye vermiş, Sait böylece bir mobilya mağazası sahibi olmuştu. Tayfun mizacı gereği mücadele sporlarına merak sarmış, Kung-fu'ya gitmeye başlamıştı. Kilosunda rakip tanımıyor, müsabakalarda önüne geleni deviriyordu.

Aradan bir yıl geçmeden peş peşe gelen felaketlerle bu mutlu ailenin hayatı alt üst olmuştu. Saadet yerini çileye, zevk yerini hüzne terk ediyordu.

Önce, Nevzat Bey'in ortak olduğu şirket iflas etti. Aile Sait'in yardımıyla aile kıt kanaat geçinmeye başlamıştı. Böylelikle çile ağı küçücük bir evde örülmeye başlandı.

Nevzat bey tevekkülle yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Fakat elim bir trafik kazası hayatına son noktayı koydu. Üzüntüsünden devamlı ağlayan Meryem Hanım, kocasının ayrılığına çok çok iki ay dayanabilmişti.

Üç yavru perişan bir şekilde ortada kalmışlardı. Durumun vehâmetini idrak eden Sait akrabalarını bir araya topladı. Kısa bir konuşma yaptıktan sonra:

-Artık bu çocuklar için bir şeyler yapmamız lazım, dedi. Böyle ortada kalmalarına hiçbirimiz razı olamayız. Şöyle bir fikrim var. Ben bildiğiniz gibi bekârım. Ufak çocuklara bakamam. Bundan dolayı ben yanıma Tayfun'u alayım ve onun

masraflarını yükleneyim. Bora'yı dedesi Reyhan'ı da anneannesi alsınlar.

Bu teklif memnuniyetle kabul edildi ve çocuklar için yeni bir hayat başlamış oldu.

.....

Tayfun artık ağabeyi ile kalmaya başlamıştı. Okula devam ediyor, boş zamanlarında da ağabeyine yardım amacıyla mağazada çalışıyordu. İki kardeş birbirlerine aşırı şekilde bağlanmışlardı. Tayfun ağabeyine yük olmamak için Kung-Fu'yu bırakmak istemiş, fakat Sait şiddetle karşı çıkmış, üstüne üstlük Kick-Box'a da yazdırmıştı.

Tayfun'u çok seviyor, ona babalık yaptığına inanıyordu. Fakat o da babası gibi meseleye sadece maddi yönden yaklaşıyor, manevi yönüne ise –kendisi de bihaber olduğundan- gereken ilgiyi göstermiyordu. İkisi de "Ramazan Müslümanı" olmaktan öteye geçememişler, İslam'ın salata, meyve misali bir lüks değil de, onsuz yaşanılmayan bir oksijen, bir su gibi insan için gerekli olduğunu idrak edememişlerdi.

Diğer kardeşler de onlar gibi, hatta onlardan daha kötü bir şekilde büyüyorlardı. Çünkü baba tarafı ne kadar Türkçüyse, ana tarafı da o kadar Kürt milletçisiydi. Hatta bundan dolayı iki taraf da Nevzat ile Meryem'in evlenmelerine şiddetle karşı çıkmış, aralarında kavgaya varan tartışmalar yaşanmıştı.

İşin kötüye gittiğini sezen Nevzat ile Meryem, aralarında anlaşıp bir gece sessiz sedasız kaçmışlar, Elazığ'a gelip yerleşmişlerdi. Gençliğin ve aşkın verdiği azimle ikisi de bir fabrikada kimya mühendisliği yaparak kısa sürede durumlarını düzeltmişlerdi. Sait doğunca Meryem Hanım ihtiyaçları olmadığından çalışmayı bırakmıştı.

Sait beş yaşına gelinceye kadar ne amca ve halalarını ne de dayı ve teyzelerini tanımıyordu. Sonradan Nevzat ile Meryem, aileleriyle ilişkilerini devam ettirebilmek için şöyle bir karar almışlardı. Nevzat beylerin tarafına gittikleri zaman onların fikrine, Meryem hanımların tarafına gittiklerinde onların fikirlerine iştirak ediyor görünecekler, diğer tarafla olan münasebetlerini kesinlikle karşı tarafa sızdırmayacaklardı.

Aslında ikisi de bu düşmanlığa karşıydı. Onlar, dünyaya milliyetlerini seçerek gelmediklerini, bir takdir neticesinde Türk veya Kürt olduklarını düşünüyorlar, bir insana milliyetinden dolayı düşmanlık veya aşırı sevgi beslenmesinin anlamsız olduğunu savunuyorlardı. Kötü hangi milletten olursa olsun kötüydü. Ve iyi hangi milletten olursa olsun iyiydi. Irkçılık yapmanın ne anlamı vardı?

Fakat kader onların çocuklarını iki ayrı ırkçı kutuba düşürmüştü. Peki evlatlar ebeveyni gibi düşünecekler miydi? Bu soruya müspet cevap verebilmek gerçekten zordu.

Aradan yıllar geçti, Tayfun liseyi bitirmiş, üniversiteye hazırlanıyordu. 18 yaşında zıpkın gibi bir delikanlı olmuştu. Ağabeyi Sait de 25 yaşına gelmişti. Evlenme hazırlıkları yapıyordu.

Bir ara kız kardeşini görmek için Diyarbakır'a annelerinin köyüne gitti. Fakat köyün girişinde PKK ile askerler arasında çıkan çatışmada bilinmeyen bir kişi tarafından öldürüldü.

Tayfun'a haber bir hafta sonra ulaştı. Beyninden vurulmuşa dönmüştü Tayfun. Hemen Diyarbakır'a hareket etti, giderken büyük bir intikam hırsı içinde ağabeyini öldürenleri yaşatmayacağına dair yemin üstüne yemin ediyordu.

Köyde ağabeyini askerlerin öldürdüğü söyleniyordu. Tayfun'un gözlerini kan bürümüştü. Ruhu patlama noktasına

gelmiş, bütün vücudu isyan ediyordu. Ve yıllardan beri Kürt milliyetçiliği fikriyle büyüyen bağrı yanık kız kardeşinin sözleri olaya son noktayı koydu:

-Nedir bu çektiğimiz zulüm? Bazen gelir köyü basarlar, bazen gelir suçlu suçsuz bayıltıncaya kadar döverler. Bazen sorgusuz sualsiz rastladıklarını tutup götürürler. Şimdi de ağabeyimizi vurdular. Hâlâ elin kolun bağlı duracak mısın? Yoksa kanın damarlarında mı dondu? Cevap ver bana! Eğer ellerin titriyorsa, söyle bana, ben dikileyim karşılarına!

Bu sözler Tayfun'un yüreğine ok gibi saplanmıştı:

-Sus! Sus! Konuşma! Bana bir daha korkak deme sakın! Ağabeyimizin acısı senden çok beni yakıyor. Ben zaten ölüm haberini duyduğum gün yemin etmiştim intikam almaya.

Reyhan duygu sömürüsüyle istediği sözü almıştı. sevgiyle Tayfun'a sarıldı:

-Ağabeyciğim, benim biricik ağabeyciğim! Böyle cevap vereceğini biliyordum. Kusura bakma. Ağabeyimizin acısı yüreğimi öyle bir yakmış ki ne dediğimi bilmiyorum. Senin için dua edeceğim. Her attığın kurşunda beni hatırla ve benim için de ateş et!

Böylece Tayfun PKK'ya katılmış oldu. Tayfun'un çok yetenekli biri olduğu bölge komutanın gözünden kaçmamıştı. Ondan daha iyi yararlanabilmek için 'Bekaa' vadisindeki kampa gönderdi.

Orada, Tayfun'u usta dövüşçü olduğundan yurt-dışı eylem ve sabotaj üzerine eğitmeye başladılar. Rusça ve İngilizceyi su gibi öğrenmesi gerekiyordu. Günün bir kısmı dershanede, bir kısmı eğitim sahasında geçiyordu.

İyi bir militan olması için ne gerekiyorsa yapılıyordu. Kod adı "Muhasebeci"ydi. Şehir içi sabotaj, suikast operasyonların-

da bulunarak, örgütün yarım kalan hesaplarını bitiren, defterlerini düren bir "Ölüm Makinesi" haline getirmek için yoğun çaba sarfediyorlardı. Marksizmi, bağımsız Kürdistan'ı aşılayan dersler, konferanslar, konuşmalar, vücudunun yanında beynini de "Cellât"laştırmak için uygulanan bir programdı. Fakat gözü ağabeyinin intikamından başka bir şey görmeyen Tayfun'a bunlar pek etki etmiyordu.

Tarih, coğrafya, diksiyon, çeşitli milletlerin yaşamları, memleketlerin önemli yerleri, eğlence mekânları, esrarkeşlerden siyasilere kadar her kesimin takıldığı yerler... Velhasıl birçok ince nokta beynine nakş ediliyor, bunun yanında gerilla eğitimi de veriliyordu.

Azmi, intikam hırsıyla da birleşince iki yılda eğitimini bitirdi. Almanya'ya gönderilecek iken kamp komutanına çıkıp, abisinin ölümünü anlattı ve Türk askerine karşı nefret ve kin dolu olduğunu, intikam ateşinin kendisini yakıp kavurduğunu, en az altı ay Güneydoğu'da savaşmak istediğini bildirdi.

Kamp komutanı Tayfun'un aldığı karardan memnun göründü ve onu Şırnak'a gönderdi.

Dağda gezdiği altı ay içinde şahit olduğu olaylar, Tayfun'un midesini bulandırmıştı. Esir aldıklarına akıl almaz işkenceler yapıyorlar, kendilerinden olmayanı asker-sivil ayırt etmeden düşman görüyorlar, köylülerden yardımcı olmaya direneni kurşuna diziyorlardı.

Hele bir teröristin zevkle anlattığı 'Başbağlar katliamını' dinlerken öfkesinden neredeyse adamın boğazına sarılacaktı. Bir yandan bunlardan kısa zamanda kurtulmak isterken, diğer yandan ağabeyinin kanlı cesedi ve kız kardeşinin sözleri hatırına geliyordu.

Bu iki baskı arasında iyice bunalan ruhunu biraz rahatlatabilmek gayesiyle, köyüne gitmek için izin isteyip birliğinden ayrıldı.

Köyde bir haftasını doldurmadan, ruhu sıkılmaya başlamıştı. Buralar ona ağabeyini hatırlatıyordu.

Bir gün yine tenha yerlerde dolaşıp, içinde kopan fırtınanın sesini dinlerken, yaşlı bir adamın kendisini takip ettiğini fark etti. Meraklanmıştı. Kendisine yetişmesini bekledi. Adam yaklaşınca sordu:

-Buyur emmi, bir arzun mu var?

İhtiyar bir süre soluklandıktan sonra, sorusuna soruyla mukabele etti:

-Evladım. Reyhan'ın abisi sensin değil mi?

-Evet.

-Köyün girişinde vurulan Sait'in de kardeşisin öyleyse?

Tayfun heyecanlanmıştı:

-Evet emmi, benim.

İhtiyarın gözleri yaşarmıştı:

-Bak evladım! İçimi yıllardan beri sıkan, ruhumu daraltan bir sır var. Şahit olduğum bir olay. Gerçi o zamanlar kimseye bir şey söyleyememiştim. Çünkü duyulduğu anda beni yaşatmazlardı. Fakat bu olayın kötüye kullanılması ve vicdan azabı yüreğimi kemirdi. Ölümden bin beter manevi işkence ve ıstıraplar artık bende bu sırrı gizleyecek hal bırakmadı. İşte bu sırrı sana açmak istiyorum.

-Yoksa...?

-Evet, ağabeyinin öldürülüşü. Sait'i askerler öldürmedi oğlum, aksine PKK'lılar öldürdü.

Kelimeleri beynine balyoz gibi yiyen Tayfun'da iz'an, idrak kalmamıştı:

-Neler söylüyorsun sen? Nasıl oldu baba? Nasıl öldürdüler? Ne duruyorsun, anlatsana! diye haykırdı.

-Sakin ol evladım, sakin ol! Anlatacağım elbette. Fakat böyle bağırmaya devam eder de biri duyarsa, benim hayatım tehlikeye girer.

Tayfun bu sözler üzerine bağırmayı kesti. İhtiyar da nazlanmadan anlatmaya başladı:

-Benim oğlum köyün çobanıdır. O gün çatışma çıkınca sürülerini bir an evvel toplayabilmesine yardım etmek için yola çıktım. Çatışma köyün girişinde sağda kalan tepede cereyan ediyordu. Çete reisi birkaç militanla beraber tepenin eteğine yakın bir yere mevzilenmişti.

O sırada ağabeyin göründü. Onlar ağabeyini yardıma çağırdılar. Ağabeyin:

-'Ben elimi kana bulamam. Suçsuz insanlara silah çekemem' diyerek reddetti.

Bunun üzerine çetebaşının işaretiyle onu vurdular. Aralarından biri:

-Bir fikrim var reis dedi. Bu adam köyün 'Gamsızgiller' aşiretinden Reyhan'ın ağabeyi. Bizim vurduğumuzu aşireti öğrenirse, bize cephe alabilir. Biz bu adamı askerlerin vurduğunu yayalım. Böylece hem bütün köy devlete karşı daha çok bilenir, hem de bunun kabiliyetli bir kardeşi var. Onu da bu sebeple aramıza çekebiliriz.

Bu teklif çete başının aklına yatmıştı:

- Çok güzel bir fikir. Hemen toparlanın, biz çekilelim. Birisi köylüye haber versin. Mevtanın eline de bir silah tutuşturun.

Kim olduklarını fark edememiştim ama adamlar sizi iyi tanıyorlardı doğrusu. Ben olayı başından sonuna kadar çalıların arasından izlemiştim. İyi ki kendimi göstermemişim. Yoksa cinayetlerini örtbas etmek için beni harcamaları işten bile değildi. Daha oradayken ağzımı açmamaya karar vermiştim. Çünkü birisine söyleyecek olsam, ufak bir araştırmayla benim söylediğimi pekâlâ anlayabileceklerdi. Çünkü köylüler o taraflarda olduğumu biliyorlardı.

Teröristler gittikten sonra abinin yanına koştum. Çoktan son nefesini vermişti.

- Nereden bileyim senin doğru söylediğini?

Yaşlı adam cebinden iki mermi kovanı çıkardı:

- Bunları olay mahallinde buldum. Üçüncüsünü ise abinin paltosunun astarı içine atmıştım. Bildiğin gibi askerler keleş (Kalaşnikof) kullanmaz. Bunlar ise keleş mermi kovanları. Hem olay yerine gidince anlarsın, askerler tarafından atılan bir kurşunun abine isabet etmesinin mümkün olmadığını görürsün.

İhtiyar gerçekten doğru söylüyordu. Eğer ispatlarsa, bu deliller kardeşinin PKK'lılar tarafından öldürüldüğünü su götürmez bir şekilde meydana çıkarıyordu.

- O zaman Baba, yalvarırım beni olay yerine götür.

İhtiyar buna dünden razıydı.

.....

Gerçekten de Tayfun, askerlerin olay mahallinde mevzilendikleri yeri görünce adama hak vermişti. Adama defalarca teşekkür edip oradan ayrıldı. Artık yapacağı son bir şey kalmıştı; o da ağabeyinin paltosuna bakmak.

Onun bütün eşyalarını aziz hatırasını yad etmek için kendisi alıp Elazığ'a götürmüştü.

Hemen bir bahane uydurarak Elazığ'a gitti. Eve geldiğinde heyecanla abisinin paltosunun astarına elini soktuğu zaman eline bir mermi kovanı geldi. Çıkarıp baktığında artık abisini PKK'lıların öldürdüğünü kesin bir şekilde anlamıştı.

Gözünde şimşekler çakıyor, PKK'ya karşı müthiş bir kin ve öfke duyuyordu. Bu öfke Tayfun'u o andan itibaren, kendisini tahrik edip PKK'ya katılmasına sebep olan kız kardeşinden de soğutmuştu. Köye uğrayıp bu gerçeği Reyhan'a söylemeyi aklından geçirmedi bile.

Henüz hiçbir eyleme kaydı geçmemişti. Çatışmalarda hep bir yolunu bulup geride kalmayı becermişti. Sicili temizdi. Hemen "Bekâya" olarak askerlik için şubesine başvurup teslim oldu. Güneydoğu'ya gitmeyi özellikle istemişti.

Tam istediği gibi Mardin'e düşmüştü. Önceleri kinden gözleri kararmış bir halde kendini savaşa vermişti. Fakat askerlikte şahit olduğu bazı olaylar onun canını sıkmış, terörün bu şekilde bitirilemiyeceği kanısına varmıştı.

Açlık, sefalet, eğitimsizlik, tahrikçi propaganda, zor yaşam şartları, üvey evlat muamelesi, yanlış politikalar, bazı zamanlarda yapılan haksızlıklar, ferdi acımasızlıklar v.s gibi faktörler doğu insanını sosyal hayattan soğutmaya itmiş, içinde biriken öfkeyi ve kavmiyetçi duyguları çok iyi sömüren terör, böylece doğuda uzun müddet at oynatmaya imkân bulabilmişti. Bölgenin ekonomik, sosyal ve dini ihtiyaçları giderilmediğinden terör büyüyor, arada binlerce vatan evladı, beslendiği hortumu kesilmemiş bu canavarın karşısında ruhunu teslime mecbur ediliyordu.

Askerdeki olayların ışığı altında salimce düşünen Tayfun, intikam sevdasında yanıldığını anlamıştı. Neticede ağabeyini bir millet değil bir insan öldürmüştü. Bundan dolayı bütün bir millete kin duymak doğru değildi. Vatani görevini yaptıktan sonra artık bu sevdanın peşinden koşmamaya karar verdi.

30.

İstanbul, Mayıs'ın ılık günlerinden birini yaşıyordu. Tayfun İstanbul'a kardeşi Bora'yı ziyarete gelmişti. Bora, dedesinin vefatından sonra çok sevdiği Rasim amcasının yanına yerleşmişti. Liseyi bitirmiş, üniversiteye hazırlanıyordu. Bir ay önce abisi Tayfun yanına gelince çok sevinmişti.

Tayfun kardeşinin ırkçı fikirlerini biliyor, bu yönde bir tartışmaya girmemeye özen gösteriyordu. Gerçi kardeşine kızmıyordu. Irkçı bir çevrede yetişmenin doğal neticesini yansıtıyordu.

Kendi garipliklerine şaştı. Biri Türkçü, biri Kürtçü, diğeri de önce Kürtçülüğe, sonra Türkçülüğe meyleden, şimdi de her ikisinin boş ve anlamsız olduğunu anlayıp ikisinden de uzaklaşan üç kardeş.

Yurdun birlik ve beraberliğinden dem vuranların, neredeyse atom elementlerine kadar sirayet eden "Tefrika" virüsünü görmezden gelmeleri, bu konuda ne kadar ciddi ve samimi olduklarının bir göstergesiydi.

Futbol taraftarlarının, partilerin, hemşeri tutkunlarının, sağcı solcuların, grupların, kurum ve kuruluşların, ticari teşekküllerin, cemaatlerin, medya kartellerinin ve hatta aralarında

fikir ayrılığı bulunan iki insanın bile hasmına olan engin hoşgörüsü, milletin derdini düşünmekten uykuları kaçan, gerçek vatanperverlerin gözlerini yaşartıyor, onlar da bu gibi demeçler vermekten kendilerini alamıyordu!

İşte o "Göz yaşartıcı hoş görünün" canlı örneğini bizzat kendisi yaşıyordu. İki kardeşine de fikirlerini açık açık söylemekten çekinen Tayfun, aralarına soğukluk girmesinden korkuyordu. Tıpkı babasının bir zamanlar düştüğü konuma düşmüştü. Gücü yettiğince bu duruma sabredecekti.

O gün kardeşiyle Küçük Çamlıca'ya gidecekler, bu güzel pazarın keyfini çıkaracaklardı. Fındıkzade'den otobüsle Eminönü'ne, oradan da vapurla karşıya geçtiler.

İstanbul'un efsunlu sevgilisi Üsküdar... Asırlarca Hicaz ve Acem topraklarının hasret yüklü Selam yellerini bağrında ağırlayan, Resul aşığı mücahidlerin, peygamber refiki sahabe yıldızlarının mübarek ayaklarıyla şereflenmiş, vücudlarıyla yeryüzünü süsleyen bu mücevherlerin İstanbul'a sevdalı şiirlerini dinlemiş, âşklarına sırdaş olmuş Üsküdar, insanı bir anda kendinden alıyor, bambaşka âlemlere götürüyordu. Bir başkaydı Üsküdar... Leyla ile Mecnun ne ise, İstanbul ile Üsküdar öyleydi. Üsküdar'sız İstanbul, İstanbul'suz Üsküdar düşünülemezdi.

Üsküdar'ın büyülü güzelliğinden kendilerini zorlukla sıyırıp otobüsle Kısıklı'ya geçtiler. Kardeşi Bora yaşının verdiği hareketlilikle yerinde duramıyordu. Çok keyifliydi. Islık çalıyor, şarkı söylüyor, ayaklarıyla tempo tutuyordu. Kısıklı'da boylu boyunca uzanan zümrüt yeşilliğin yaydığı bahar canlılığı onu iyice rayından çıkarmıştı.

Koruluğun içinde salına salına geziyorlardı. Karşıdan başörtülü bir kız geliyordu. Kız bir bakanın gözünü zor-

lukla alabileceği ender güzellikte bir kızdı. Buna rağmen son zamanlarda moda olan, örtü üzerindeki dejenerasyonu ve nefsin isteğine uygun yozlaşmayı simgeleyen, "Vicdan azabını örten" yarım yamalak bir tesettüre değil, tepeden tırnağa tesettüre bürünmüştü. Üstünde hiçbir işleme olmayan bol siyah pardesüsü topuklarına kadar uzanıyordu. Koyu gri başörtüsü rabbinin **"(Mümin kadınlara söyle) Başörtülerini göğüsleri üzerine sarkıtsınlar"** fermanı ilâhisine uygun olarak karnına kadar, bütün göğüs bölgesini kaplıyordu.

Bora'nın ısrarlı bakışları kızı göz hapsine almıştı. Çok etkilendiği belliydi. Tam yanlarından geçerken Bora rahat duramadı:

-Ooo...papatyam! Bu ne güzellik! Ama kendini Küstüm Çiçeği gibi sarıp sarmalamışsın. Bu sana hiç yakışmıyor. Açıl şöyle zambaklar gibi de, elâlem güzellik görsün!

Bora'nın bu hareketine Tayfun'un canı sıkılmıştı. Oldum olası bir kimseyi rahatsız etmekten hoşlanmazdı. Hele bir de bayan olursa, yapan başkası bile olsa elinden geldiği kadar engel olmaya çalışırdı. O tipten magandaların anladığı dilde yumrukları biraz geveze sayılırdı.

Şimdi ise olayın faili bizzat kardeşiydi. Uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra daha birbirlerine kavuşalı bir ay olmamıştı. Aralarında bir terslik zuhur etsin istemiyordu. "Şimdilik ses çıkarmayayım" diye düşündü. "İlerde münasip bir dille uyarırım kendisini"

Bora'nın bu sözleri üzerine zavallı kız utancından kıpkırmızı olmuştu:

- Küstah! diye inledi. Allah'tan korkmuyor musun?

- Hah! Hah! Hah! Ya sen bizden güzelliğini esirgeyip, ateşe atarak yalım yalım yakmaktan korkmuyor musun? Seni gidi melek yüzlü zalim seni!

Kız hıçkırmaya başlamıştı:

- Allah'ım! Senin emirlerini yerine getirdim diye tacizlere maruz kalıyorum. Beni bu ahlaksızların elinden kurtar!

Bora alaya devam etmeye hazırlanıyordu ki omzuna yapışan bir el hızla kendisini geriye çekti. Yüzünü döndüğünde, siyah sakallı genç birinin öfkeyle burnundan soluduğunu gördü. Ne zaman, nasıl yetişmiş, ne çabuk arkalarında bitivermişti? Demek kızla uğraşırken birinin geldiğini hiç fark etmemişlerdi. Sakallı öfkeyle:

- Yeter delikanlı! Alay ettiğin şeyin Allah'ın bir emri olduğunu bilmiyor musun? Eğer mümin isen tövbe et! Yok değilsen defol git, hayvanî zevklerini başka şeylerle tatmin et!

Bora bir an şaşkınlıktan sonra biraz da ağabeyi Tayfun'a güvenerek kabardı:

- Hoop! Ne oluyor bakayım? Sen de nereden çıktın yobaz bozması! Hocalık taslayıp işimize burnunu sokma. Yoksa...

Bora daha lafını bitirmeden sakallının yumrukları art arda suratında patlamıştı. Sakallı makine gibi işliyordu. Beş saniye sonra kanlar içinde yere sermişti Bora'yı.

Bir anda kardeşini kanlar içinde yerde gören Tayfun'un gözleri kararmıştı. Her ne kadar yapılan hareketi tasvip etmese de, bunun sonucunda kardeşine müdahale edilmesine tahammül edemezdi. Her yumruğuna güvenen cahil, İslam'dan ve hesap gününden bi haber delikanlı gibi, o da ne olursa olsun kendisine veya yakın çevresine yan bakılmasını hazmedemezdi. Kuvvetine paralel benliğini tabulaştırmış, onu her türlü

hukukun üstünde görüyordu. Namına leke sürülmemesi uğruna ölümüne dövüşmeyi yeğlerdi.

Hırsla adama doğru atıldı:

- Geberteceğim seni alçak! Kardeşime nasıl dokunursun sen?

Fakat adam tetikteydi. Hızla yana sıçrayıp Tayfun'u kenara savurdu:

- Seninle bir işim yok, dedi. Başına bela arama. Kardeşin hem zulüm yaptı, hem de Allah'ın emriyle alay etti. Haksızlık üzerine kardeşine arka çıkma. Yoksa sen de onun zulmüne ortak olmuş olursun.

Tayfun'un gözü hiçbir şeyi görmüyor, ağzına geleni söylüyordu:

- Suuss! Sus örümcek kafalı mürteci! Senin vaazının da, emrinin de...

Bu küfürler sakallıyı da kızdırmıştı. Aralarında müthiş bir kavga başladı. Sakin bir yer olduğundan, gelen giden yoktu. Kız biraz uzakta sakallının kazanması için dua ediyordu.

Sakallı şimşek gibi dövüşüyordu. Art arda gelen darbeler Tayfun'u afallatmıştı. Bir süre sonra pes etmek zorunda kaldı:

- Dur! Vurma! Yeter artık!

- Kendin kaşındın. Baştan karışmasaydın canın acımazdı.

- Sana bir şey sormak istiyorum. Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin? Hâlbuki şu ana kadar katıldığım müsabakalarda, girdiğim dövüşlerde bileğimi büken çıkmamıştı. Kendimi rakipsiz sanıyordum.

Hak kuvvetli olunca aksiyon kaçınılmazdı. Tayfun'un tabu haline getirdiği kuvvet "Hakkın kölesiyim" diyen bir

kuvvet tarafından paspas haline getirilmişti. Tabulardan etrafı göremeyen kalp gözü, biraz olsun görmeye başlamıştı.

Adam bir süre düşündü. Sonra yere çömeldi. Sakinleşmişti. Yorulduğu her halinden belli oluyor, kesik kesik soluyordu.

"Köhnemiş demirin pasları iyice döküldü. Güzel bir kızartıp, tavında döverek, su verirsek sert çeliğe dönüşebilir" diye düşündü.

- Önce tanışalım. Benim adım Bilal, ya senin?

- Tayfun Korkmaz.

- Hımmm. Bu ismi duymuştum. Kung-fu camiasında haklı bir şöhretin var. Beni bile bayağı hırpaladın.

- Hâlâ soruma cevap vermedin?

- Aslında sorunun cevabı bayağı tafsilatlı. Ama şu kadarını söyleyeyim ki, ben senin kadar iyi bir dövüşçü değilim. Fakat benim hakkı savunmam galip gelmeme yardımcı oldu.

- Nasıl oluyor bu?

- Bak bu biraz uzun mesele. Eğer dinlemeye kararlıysan ben de dosdoğru anlatacağıma söz veriyorum. Dinledikten sonra takdir hakkı sana aittir.

- Kararlıyım. Aylar sürse de dinleyeceğime söz veriyorum.

- Öyleyse izin verirsen, önce şu mağdure bacıma bir "Geçmiş olsun" diyeyim.

Tayfun sıkıntıyla:

- Şey... aslında Bora'nın bu hareketinden ben de hoşlanmamıştım. Gururu incinmesin diye olaya müdahale etmedim. Eve döndüğümüzde kendisini uyaracaktım. Sonra bir anda karşımıza sen çıktın. Kardeşimi kanlar içinde görünce birden kendimi tutamayarak...

- Olan oldu bir kere. Tekrarlamanın bir anlamı yok. Bir yanlışlık oldu ve düzeltildi. Ben unuttum bile.

- Neyse, o hanımefendiye özür dileklerimizi ilet. Bora'nın pişman olduğunu, affını istirham ettiğini söyle.

Bora'ya döndü:

- Öyle değil mi Bora?

Bora ağabeyinin kıvılcım saçan bakışlarıyla bir anda delik deşik olduğunu hissetti. Kızararak başını önüne eğdi:

- Evet, ağabey söylesin.

- "Tayfun"...diye gülümsedi genç adam. Bu rüzgâr ne ulvî dağların doruklarında esiyormuş meğerse.

.....

Gün geçtikçe Tayfun ile Bora'nın içindeki cevher paslardan temizlenmiş, ardından Bilal tarafından gün be gün işlenmeye başlamıştı. Tayfun ruhundaki yalnızlığın, keşmekeşin dermanını Bilal'de bulmuştu. Çöllerde nice serapların ardından pınara kavuşan susuz gibiydi. Bilal'in anlattıklarını kana kana içiyor, her kelimeyi ayrı bir hazla yudumluyordu.

O gün Bilal kızla konuşup ona Tayfun'un sözlerini aynen iletip onlar adına helallik istemiş, kız isminin Sümeyye olduğunu, yaptığı bu iyiliği ömür boyu unutmayacağını, babasının da Bilal'le görüşmekten mutluluk duyacağını söyleyip ısrarla telefonunu istemişti. Onları da affettiğini söyleyip Allah'ın rızasına uygun bir kul olmaları için dua edeceğini bildirmişti.

Bilal kızın yanından ayrıldıktan sonra Tayfun ve Bora'yla koyu bir sohbete dalmış, onlara İslam hakikatini anlatmaya çalışmıştı. Geniş kültürü ve akıcı üslubuyla her ikisini de mest etmiş, orada başlayan sohbet, haftalara, aylara taşınmıştı. İlk

önceleri sık sık itiraz edip tartışan Bora, Bilal'in sabırlı ve son derece mantıklı cevapları karşısında yelkenleri suya indirmiş ve artık öğrenmek için sormaya başlamıştı.

Sümeyye'nin babası Yahya Bey, hemen o akşam Bilal ile telefonla görüşmüş, şükran ve dualarını iletmişti. Olayı Bilal'den dinleyip Tayfun ile Bora'nın hakkında müsbet izlenimler alınca her üçünü de evine beklediğini, en kısa zamanda gelmeleri halinde çok memnun kalacağını söylemişti.

O günden itibaren dördü sık sık bir araya gelerek aralarındaki dostluğu iyice pekiştirmişlerdi. Yahya Bey de İslam kültürü zengin bir zattı. Bilal gibi Hafızûl Kuran, İslami İlim tahsilini tammlamış biri olmasa da, çok gezmiş, büyük zatların, âlimlerin sohbetleriyle müşerref olmuş bir kişiydi. Sohbetlerinde âlim ve evliyalardan nakiller yapıyor, bir şekilde sohbeti renklendiriyordu.

Bilal onlara sadece anlatmakla kalmıyor dini ve fikri kitaplar vererek kendilerini geliştirmelerini de sağlıyordu. Yahya Bey ile beraber onları âlim ve üstadların sohbetine götürerek ilim haznelerini genişletiyorlardı.

Bu sohbetlerden birinde Tayfun bir değişiklik daha yaşadı.

Bilal'le tanışmalarının üzerinden henüz altı ay kadar bir zaman geçmişti. O gün Yahya Beyin rehberliğinde bir veli üstadın sohbetine gitmişlerdi.

Üstad kürsüye çıktı ve konuşmaya başladı:

-Bismillahirrahmanirrahim. Vesselatu vesselamu Ala Seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmain.

Aziz Müslümanlar! Bu gün sizler ile Bakara Suresinin 216'ıncı ayet-i kerimesini müzakere edeceğiz. Öncelikle ayetin meâlini zikredelim.

"İstemediğiniz (hoşnut olmadığınız) halde savaş size yazıldı (farz kılındı). Umulur ki sevmediğiniz bir şey sizin için hayırlıdır. Ve umulur ki sevdiğiniz (arzu ettiğiniz) bir şey sizin için şer (kötü) dir. Allah bilir siz bilemezsiniz."

Bilal'le olan kavgalarını hatırladı Tayfun. Güzel bir dayak yemiş, fakat bunun neticesinde hidayete kavuşmuştu.

"Yani Allah-u Teala bu ayetinde insan aklının bazı olayları kavrayamayacağına değiniyor. Özellikle gelecekle ilgili olan veya içyüzünü bilemediği konularda insan aklının yanılgıya düşme ihtimali çok fazladır. Çünkü insanlar nasıl fiziki yönlerden farklı yaratılmışlarsa, aynı şekilde ruhsal yönlerden de farklı şekilde yaratılmışlardır. Yumuşak huylu, sert mizaçlı, hafif meşrep, şen tabiatlı, ağırbaşlı, somurtkan, kederli, duygusal vb. gibi tanımlamaları günlük hayatta bizzat kendimiz yapıyoruz.

İşte bu huy ve mizaçlar aynı zamanda algılamaya da yansır. Bir olayı, bir sözü sert mizaçlı, ciddi bir insan ile şen tabiatlı, yumuşak huylu bir insanın algılaması bir olmaz. Hatta bu algılama iklim ve yörelere göre bile değişir. Bir yörenin çok önemli olarak algıladıkları bir adet diğer yörede yaşayan bir insana çok anlamsız ve komik gelebilir.

İnsanın yaratılış itibariyle noksanlığının ve bu faktörlerin üzerine, bir de hadiseye tam vukûfiyetinin olmadığını, delillerin zannî olduğunu ekleyecek olursak, insanın yanılma yüzdesinin bayağı yükseldiğini görürüz.

Bu yanılgıların tarihte nice savaşlara, suikastlere, tamiri mümkün olmayan hasarlara, en fecisi müslümanın müslümanı kırmasına, binlerce mü'minin haksız yere kanının akmasına neden olmuştur.

Bunlara Ashabı Güzînin de iştirak ettiği Cemel ve Sıffin savaşları, Selçuklu ile Harezmşah İmparatorlukları arasında yapılan Yassıçemen savaşı ehemmiyetine binâen örnek olarak verilebilir.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) **"Mü'minin firasetinden (ileri görüşlülüğünden) korkun. Şüphesiz ki o Allah'ın nuruyla bakar."** [8] Hadisi şerifine rağmen mü'minler arasında bile bu kadar çok yanılgının olması, mü'min olmayanlar ile kıyaslandığında karşımıza tam bir hüsran tablosunun çıkması kaçınılmazdır.

Cemel ve Sıffin savaşları, hilafetin yerini melikliğe bırakmasına ve bir çok sapık fırkaların Müslümanlar arasında yayılmasına, Yassıçemen savaşı, Moğol istilasının iki asırdan fazla İslam alemini inim inim inletmesine sebep olmuştur. Kılıçarslan'ın Çaka Bey'e yaptığı suikast, İstanbul'un fethinin gecikmesine ve Haçlı Seferlerinin uzayıp, Anadoluyu harap etmesine yol açmıştır.

İşte tüm bu misaller incelendiğinde karşımıza bir gerçek çıkmaktadır. O da insan aklının duyguların tesirinde kalarak yanılma ihtimalinin çok fazla olduğudur. Bu ihtimal tarihi etkileyen insanlarda kendini gösterince faturası çok ağır oluyor ve bunu ümmet ödüyor.

Peki bunun çaresi nedir? Şöyle bir düşünelim. Mâdem ki insan aklı noksandır. Ve algılar duyguların baskısı altındadır. O zaman tüm bunlardan berî olan bir varlığa yönelmemiz ve çareyi ondan beklememiz lazımdır ki bu varlık da Allahu Teala'dan başkası olamaz.

İnsanın havaya bıraktığı kirlenmiş karbondioksiti bile bitkilerin içinde değerlendirerek insanlara besin olarak döndüren

Mevla'yı Zülcelal, elbetteki zayıf yarattığı insanın reçetesini de sunmuştur. Bunlar Kitaplar ve Nebilerdir.

Zamanla tahrife uğramış diğer üç kitap ve mevcûdiyeti zail olmuş suhuflar, Kur'an'ın gelmesiyle nesh edilmiştir. Her kavim kendi peygamberine tabi olmak zorundadır. Bizim peygamberimiz ise nebilerin sonuncusu olarak bütün insanlığa gönderilmiştir. Dolayısıyla elimizde reçete olarak Kur'an'ı Kerim ve Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in sünneti kalıyor. Çareyi bunlarda araştırmak lazım.

İşlerimizde ve hükümlerimizde Kur'an ve sünnetin hepsi rehber olmakla birlikte Hucurat suresinin şu iki ayeti konuya özellikle dikkat çekmektedir. "**Ey iman edenler; Eğer size bir fasık, bir haber getirirse, onu araştırın** (Doğruluğunu anlayıncaya kadar tahkik edin) (yoksa). **Bir kavme bilmeden sataşırsınız da** (sonra) **yaptığınıza pişman olursunuz** (6) **"Ey iman edenler zannın çoğundan sakının. Şüphesiz ki zannın bir kısmı günahtır."** (12)

Kur'an'ı Kerim bir konuyu tam anlamıyla kavramadan o konu hakkında hüküm vermeyi yasaklıyor. "Sanık suçu sabit oluncaya kadar suçsuzdur", "Beraeti zimmet[9] asıldır" gibi evrenselleşmiş İslam kaideleri muhakememizi duygularımızın esaretinden kurtardığımızda başvuracağımız yolu gösteriyor. Hadisi Şerifte belirtildiği gibi mü'minin ferasetinden korkulması için mü'minin Allah'ın nuruyla bakması lazımdır.

Hikmetini kavrayamasak bile Kur'an'a ve sünnete uymak bizi sonucunda illaki felaha ulaştırır. Zaten tefsir ettiğimiz ayeti kerimede Allahu Teâlâ, bunu vurgulamak istiyor. İsterseniz bir de Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in hayatından örnek vereyim.

Hicretin 6. yılında Peygamberimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) 1500 ashabıyla beraber Kâbe'yi ziyaret maksadıyla Mekke'ye doğru yola çıktılar. Fakat müşrikler onu Mekke'ye sokmadılar. Halbuki Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) sadece umre için geldiklerini, yanlarına savaş techizatı bile almadıklarını ifade buyurmuşlardı.

Müşrikler ise ona anlaşma teklif ettiler ve ancak bir dahaki yıl umre yapabileceklerini söylediler. Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) kabul etti. Tarihimize "Hudeybiye Antlaşması" diye geçen bu antlaşma evveli ve ahiriyle bayağı tafsilatlıdır. Ancak biz sadece konuyla alakalı bazı noktalara değineceğiz.

Antlaşma yazılırken müşriklerin temsilcisi Süheyl bin Amr "Muhammedün Resulullah" yazılmasına karşı çıktı ve silinmesini istedi. Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in bunu kabul etmesi ise Ashabı Kiramın çok zoruna gitmişti.

Antlaşma metnine, Müslüman olup Mekke'den kaçanların iade edilmesine, mürted olup Medine'den Mekke'ye kaçanların ise iade edilmemesine dair bir maddeyi, Süheyl'in öne sürmesine Müslümanlar şiddetle karşı çıktılar. Fakat Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) bunu da kabul etti.

Bu sırada Süheyl'in oğlu Ebu Cendel zincirlerini sürüye sürüye Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in huzuruna geldi ve ayaklarına kapandı:

"Ya Resullullah! Ben Müslüman oldum. Fakat bunu öğrenen babam beni zincire vurdu ve işkence etmeye başladı. Sizin buralara geldiğinizi duyunca ümidim arttı. Allah'u Teâlâ imkan verdi. Kurtuldum ve huzurunuza geldim."

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) susuyordu. Süheyl lafa karıştı:

" Ya Muhammed! (Sallallahu aleyhi ve sellem) işte anlaşmamızın gereği olarak isteyeceğim ilk kişi budur, dedi.

Ebu Cendel şaşırmıştı:

"Ya Resulullah! Babam ne söylüyor? Ben kaçtığım halde siz beni babama teslim mi edeceksiniz? Ben daha kendimi şirkten tam olarak temizlememişken, yeniden o şirk yuvasına nasıl dönebilirim? diye feryad etti.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem):

"Sabır ya Ebu Cendel sabır! Az önce bir antlaşma imzaladık. Ne yapalım, uymamız gerekiyor. Allah'u Teala elbette sen ve senin gibilere bir kapı açacaktır." buyurdular.

Ashabı Kiramdan bazıları Ebu Cendel'in antlaşmadan önce kaçmış olduğunu dolayısıyla antlaşma kapsamına girmediğini iddia etmişse de Süheyl görüşünde ısrar etmiş, aksi takdirde antlaşmayı fesh edeceğini söylemişti.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Cendel (radıyallahu anh)'i ciğerinden koparark vermek zorunda kalmıştı. Giderken bütün ashab ağlıyordu. Bu hadiseyi içlerine sindirememişlerdi. Fakat Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e de itirazsız boyun eğmişlerdi.

Ebu Cendel (radıyallahu anh) için imtihanların en çetini başlıyordu. Ailesinin baskı ve işkencelerine katlanmış dininden dönmemişti. O kadar hapisten sonra hürriyetine kavuşmuş, sevinçten kuş gibi uçarken, uğruna bu kadar çilelere göğüs gerdiği bir insanın elleriyle tekrar esarete ve işkencelere döndürülmüştü.

Askerlik yapanlar bilir, tezkere günü nizamiyeden geri döndürülmenin ne demek olduğunu. İşte o acı bu imtihanın yanında devede kulak mesabesindeydi. Bir yanda anası, babası, akrabaları, malı, mülkü, makamı, gururu, haysiyeti ve hürriyeti, diğer yanda yalnızlık, işkence, açlık, susuzluk, tahkir, esaret ve uğruna işkence çektiği dava liderlerinden böylesine bir hareket. Davasının onu acısıyla başbaşa bırakıyor görünmesi.

Necip Fazıl'ın deyimiyle "Akrebin kıskacında" yoğruluyordu. Ebu Cendel (radiyallahu anh) insan olarak çok az kimsenin dayanabileceği bu cenderenin içinde büyük bir iman imtihanından geçiyordu.

İslam öyle kolay doğmadı Müslümanlar! Gürbüz çocuğun doğumu daha sancılı olur. Her ülfetin (sevgi, aşk) bir külfeti vardır. Zahmet olmadan rahmet olmaz. Onlar o kadar büyük acılara katlandılar da sonunda "Ashab-ı Resul" olma şerefine erdiler. İşte Ebu Cendel (radiyallahu anh) onlardan sadece biriydi. Bu acılar onun imanını daha da kuvvetlendiriyor, Allahu Teala'ya daha çok bağlanıyordu. Üstad (Necip Fazıl)'ın şu dizeleri sanki ona söylenmişti:

Tatlıydı akrebin sana kıskacı
Acıya, acıda buldun ilacı
Diyordun, geldikçe üst üste acı
"Bir acı isterim, bundan da beter"

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabı Medine'ye döndükten kısa bir süre sonra, Mekke'den kaçan Ebu Basir Es Sakafi isminde bir sahabe Medine'ye geldi. Müşrikler iki adam gönderip anlaşma gereği onun iade edilmesini istediler.

Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Basir (radiyallahu anh)'e sabır tavsiye etti ve "Allah-u Teala yakında bir kapı açacaktır" buyurdu.

İki müşrik Ebu Basir (radiyallahu anh)'i alıp Mekke'ye doğru yola düştüler. Bir vakit yürüdükten sonra bir ağacın altında mola verdiler. Ebu Basir yanındaki müşriklerden birisine:

-Kılıcın çok güzel parlıyor, bayağı keskine benziyor" dedi.

Adam bu iltifattan hoşlanmıştı:

-Evet öyledir, diye sırıttı.

Ebu Basir "Şuna bir bakabilir miyim? diye müşrikten kılıcını rica etti.

İltifattan gururu kabaran müşrik kılıcı ona verdi. Ebu Basir de bir anda kılıcı boynuna vurup öldürdü. Diğeri ise korkup kaçtı. Ebu Basir dönüp Medine'ye geldi. Resulullah Sallallahu aleyhi ve sellem'e:

"Sen beni teslim edip sözünü yerine getirdin Ya Resulullah! Ben ise bileğimin kuvveti ile onlardan kurtuldum" dedi.

Resulü Ekrem (Sallallahu aleyhi ve sellem) hiçbir cevap vermedi.

Bunun üzerine Ebu Basir (radiyallahu anh) Medine'den ayrılıp Mekke'de Şam yolu üzerindeki "El-Iss (veya El-Ays)" denilen mevkiide Kureyş kervanlarını soymaya başladı.

Bunu duyan Mekke'deki tutsak Müslümanlar birer birer kaçıp Ebu Basir'e (radiyallahu anh) katılmaktaydılar. Kısa zamanda sayıları 70'e ulaşmıştı. Artık kervanların korkulu rüyası olmuşlardı. Bu arada Mekke'de çile dolduran Ebu Cendel (radiyallahu anh) da kurtulup onlara katıldı ve ondan sonra birliğe o imamlık etmeye başladı.

Onun kurtulduğunu öğrenen Mekkeli Müslümanlar daha çok ümitlenmişlerdi. Mekke'den kaçış hızlandı. Bir süre sonra sayıları üç yüze baliğ olmuştu. Artık Mekke'den Şam'a hatta Mısır'a kuş uçurtmuyorlardı. Ara sıra müşrik kabilelere baskın yapıyorlar, onlara hayatlarını zehir ediyorlardı.

Ticaretle geçinen Mekke büyük sıkıntıya düşmüştü. Darun Nedve'de toplanan Mekke'nin ileri gelenleri ne yapacaklarını konuştular. Sonunda Medine'ye bir heyet gönderip "Mekke'den kaçan Müslümanların müşriklere iade edilmesi" şeklindeki maddeyi lağv ettiklerini bildirmeye karar verdiler.

Mekkeli heyet Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e gelip bu maddeyi kaldırdıklarını "Ays" mevkiindeki müslümanlara bir emir yazıp Medine'ye dönmelerini istemesini Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'den rica ettiler. Böylece tükürdüklerini yalamış oldular.

Peygambermiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Cendel ile Ebu Basir (radiyallahu anhuma)'e bir mektup yazıp o maddenin kaldırıldığını, Medine'ye dönmelerini bildirdi.

Ebu Basir, mektup geldiğinde ölüm döşeğindeydi. Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in mektubunu yüzüne gözüne sürüp ağladı ve ruhunu teslim etti.

Ebu Cendel (radiyallahu anh) diğer mücahidleri toplayıp Medine'ye geldi. Medine'de tekbir ve dualarla karşılandılar. Böylece İslam'da ilk "Akıncı" (şimdiki deyimiyle "Gerilla") hareketi başarıyla amacına ulaşmış oldu.

İslam devletinde bundan önce de "Seriyye" dediğimiz küçük akıncı birlikleri teşekkül edilmişse de, bunlar hiçbir zaman daimi olmamış belli bir görev için gönderilmişler ve görevleri bitince dönmüşlerdir. Fakat İslam tarihinde bu hareket belli bir mevkîyi karargâh edinip, hedefleri de sadece "Akın"

olmakla, tarihte ilk "Akıncı Hareketi" ismini almaya hak kazanmıştır.

İşte Ebu Cendel ve Ebu Basir (radiyallahu anhuma) sabırları neticesinde İslam'ın yayılması ve korunmasında en etkili kurumlardan biri olan, kafir devletlerin en büyük korkusu, Osmanlı, Selçuklu ve daha nice İslam devletlerinin en aktif vurucu gücü ve Allah'u Teala'nın Adiyat süresinde üzerlerine zımnen yemin etmiş olduğu [10] "Akıncı Ocağının" önderleri ve kurucuları oldular.

Bu öyle bir şereftir ki; Alparslan'dan Osman Gazi'ye, Selahattin Eyyübi'den Gazneli Mahmud'a, Çaka Bey'den Barboros Hayrettin Paşa'ya, Şeyh Şamil'den Ömer Muhtar'a ve dünyada Gerilla savaşı yapan bütün mücahidlere seyyid olmaktır.

İşte ayet-i kerimenin mucizevi tecellesi... Sabrettiler. Peygambere, -kendilerine kerih gelse bile- uydular ve akıncılığın sembolü oldular.

Ashabı Kiram (Rıdvanullahi Teâlâ aleyhim ecmain) da hoşnut olmasalar bile Hudeybiye antlaşmasına uydular ve işte yararları:

1. Müslümanlar ilk defa siyasi olarak, hem de müşrikler tarafından tanınmış oldu.

2. Mekke'nin Müslümanları tanımış olması, diğer kabileler indinde Müslümanlara "saygınlık" kazandırdı. Bugünkü deyimiyle gündeme geldi. Reklamı yapılmış oldu.

3. Kabileler tarafından İslam'ı incelemek için Medine'ye heyetler gönderildi ve sonucunda bazı kabileler topluca müslüman oldular.

4. Hudeybiye antlaşmasından sonraki bir yıl içinde, önceki 20 yıl içinde müslüman olanlardan iki, üç kat fazla kişi müslüman oldu.

5. Hayberin Fethi için müslümanlar arkalarını sağlama almış oldular.

6. İslami davet, Arabistan sınırlarını aşıp dünya devletlerine ulaştı.

7. Umret-ül Kaza'da Müslümanların tavır ve hareketleri Mekke'li müşrikler tarafından yakın bir şekilde gözlemlendi. Bunun sonucunda nice Mekke'lilerle birlikte Amr bin As, Halid Bin Velid, Osman bin Talha gibi Mekke seyyidleri ve geleceğin İslam kahramanları İslam'a girmiş oldular.

8. "Mute Destanı"yla süper güc devletlere gözdağı veren İslam Devleti, dünya liderliğini deruhte etmeye aday olduğunu kanıtladı. Bu olay Arabistan Yarımadasında İslam'ın Araplar gözünde daha da büyümesine neden oldu.

9. Müslümanların hazırlanarak ve çoğalarak "Mekke'yi feth etmesine" yol açtı. Mekke'nin fethinin yararları ise saymakla bitmez, vaktimiz de yeterli olmaz.

Bunlar sadece belli başlıları tabi. Daha zikretmediğimiz bir sürü irili ufaklı faideleri oldu ki bunlardan bazılarını belki de sadece Allah bilir. Sanırım ayet-i kerimenin ifade ettiği mana için bu misal yeter.

Sözün özü olarak, özellikle iç yüzünü anlamadığımız şeylerde muhakkak ki İslam'a müracaat etmeliyiz ve İslami bir hüküm, bize kerih (sevimsiz) gelse bile mutlaka onu uygulamalıyız. Çünkü her ne kadar bize kötü görünse bile onda mutlaka bir hayır vardır, ancak bizim aklımız o hayrı kavramaktan uzaktır. İslam'ın bütün hükümleri insanlığın yararınadır ve buna inanmak imanın gereğidir. Savaş bunlardan sadece birisidir. Ayetin devamı umum manalıdır.

Allah-u Teala anlatılanlar ile hem anlatanın, hem dinleyenlerin ihlas üzere amel etmesini nasib eylesin! (Amin.)

Tayfun bu vaazdan çok etkilenmişti. Özellikle Ebu Cendel (radiyallahu anh)'in yaşadıklarını dinlerken çok duygulanmış, gözyaşlarını tutamamıştı. Sohbet çıkışında Necip Fazıl'ın o dizelerini halâ tekrarlayıp duruyordu.

Bilal ve Bora ile buluştuklarında:

-Sohbet ne kadar güzeldi değil mi? diye takdirini belirtti.

Bora heyecanla:

-Evet. Ben de çok etkilendim.

-Yürekten konuşan insanların hâli başka oluyor, dedi Bilal. Hele de güzel bir anlatım ve ilimle birleşirse insanı bambaşka bir âlemde gezdiriyor.

-Ben bir karar verdim, dedi Tayfun.

Bilal:

-Neymiş o?

-Şu Tayfun ismini hiç sevmiyorum. Kâh o tarafa kâh bu tarafa esen, estiği yerde hayat eseri bırakmayan, manasız, gayesiz bir rüzgâr işte.

Bora:

-Benimki de aynısı.

Tayfun derin bir "ah" çekti:

-Benim bir adım da "Nadir"dir. Doğum tarihim bile dünyaya geldiğime pişman olduğumu gösterir gibi 4 yılda bir gelir. Hayatımdan enderlik hiç eksik olmadığı gibi, öbür ismim Tayfun gibi bir o tarafa bir bu tarafa yıkıcı bir rüzgar misali savrulup durdum. Önce Türkler'e kızıp PKK'ya katıldım. Sonra PKK'ya kinlenip askerde 1,5 yıl Kürt kovaladım. Bir süre sonra ondan da vazgeçip ortada kaldım. İdealsiz, gayesiz, rotasız, nereye gideceği meçhul, okyanus ortasında sallanıp duran "Kaptansız Gemi" gibiydim tıpkı. Fakat şimdi elham-

dülillah bir idealim var. Neyin uğrunda mücadele edeceğimi biliyorum. Size şunu söyleyeyim; benim savaşçı bir ruhum var. Normal yaşantı beni sıkar. Dağlarda geçen 3,5 yıl beni oralara iyice alıştırdı.

Artık bu savaşçı ruhumu İslam'ın hizmetine sunmak istiyorum. Kısa zamanda buradaki işlerimi bitirip, İslami cihad olan bir ülkeye gideceğim. Kısaca hem adımla hem ruhumla "Tayfun'dan Ebu Cendel'e" dönmek istiyorum.

Bu ilk anda öbürlerinde şok tesiri yapmıştı. Fakat Bilal kendini çabuk toparladı ve Tayfun'un boynuna sarıldı:

-Ebu Cendel! Kardeşim! Ne güzel bir karar bu? Gazân mübarek olsun! Sen kısa zamanda büyük mesafeler kat ettin. Kimbilir belki şehid olursun. Allah bizleri şefaatine nail eylesin.

Bora da abisine sarıldı. Benzer şeyler söyledikten sonra:

-Ben de adımı Ebu Basir olarak değiştireceğim ve seninle geleceğim.

-Birincisine evet, fakat ikincisine hayır.

-Neden?

-Çünkü burada kızkardeşimiz, amcalarımız bir sürü akrabalarımız var. Onların elinde yetiştiğinden daha rahat tebliğ yapabilirsin.

Bora itiraz etti:

-Bir kere Reyhan ile aramızdaki soğukluğu sen de biliyorsun. Akrabalarıma gelince; Onları Bilal'le tanıştırırım, tebliğ vazifesini o daha iyi yapar. Ne de olsa bizden çok iyi biliyor.

Bilal araya girdi:

-Maalesef bu görüşe katılmıyorum. Ben Kürdüm ve bu akrabaların üzerinde aksi bir tesir yapabilir.

Bora:

-Nee! Sen Kürt müsün?

-Evet, ne var bunda?

Buruk buruk güldü Bora:

-Ne garip? Bir sene önce karşıma çıksaydın, sana karşı kalbimde nefretten başka bir şey bulamazdın. Fakat Allah'ın takdirine bakın ki bizim hidayetimize bir Kürdü vesile ediyor ve beni kızkardeşimden bile soğutan nefreti kalbimden tamamen silip atıveriyor. Şimdi kalbim ona ve bütün Müslüman Kürt kardeşlerime karşı sevgiyle dolu.

Ebu Cendel:

-Neyse tekrar konuya dönelim. Ben gitmeden önce Reyhan'la ilgilenirim. Sana da diğer akrabalarımız kalıyor. Anne tarafımız için ileride bir planım var. Allah imkan verirse uygularız inşallah.

Şunu da belirteyim sevgili kardeşim: Türkiye'de mücadele, cephede cihaddan daha zordur. Hem İslamı bu fuhuş ve ahlaksızlık içinde kendi nefsine yaşatacaksın, hem de nice çileler içinde İslam'ı tebliğ ile uğraşacaksın. Bu iş her babayiğidin harcı değildir. Ben cihada zaafım olduğundan dolayı gideceğim. Senden şunu istiyorum; Benim şehadet haberim gelmeden ne sen, ne de Bilal cihada gitmeyeceksiniz.

Ben cihadın savaş cephesinde mücadele verirken siz de burada tebliğ cephesinde mücadele vereceksiniz.

-İşte böyle Yakub. Bu şekilde ismimi değiştirip zor da olsa ikisini de ikna ettikten sonra iki yıl içinde Ebu Basir'i askere gönderdik. Kız kardeşim Reyhan'ı yanıma aldım. Gösterdiğim deliller ile kolayca abimizi askerlerin öldürmediğine ikna oldu. Kısa zamanda İslam'ı kavrayıp çarşaf giydi ve İslami İlimleri

öğrenmek için Bilal'in tavsiyesiyle Fatih'teki Kız Kur'an kurslarından birine girdi.

Bu arada ben bir yandan İslami bilgilerimi artırmaya çalışırken, diğer yandan ağabeyimden kalan malları çalıştırarak kardeşlerimin evlenmeleri için hazırlık yapıyordum.

Çünkü uzun zamandan beri Ebu Basir'in Sümeyye'ye aşık olduğunu sezmiştim. Belki de ilk gördüğümüz gün aşık olmuştu ve öyle bir harekete yeltenmişti. Durumu Yahya Abi'ye açtım, o da hanımı Firdevs Abla'ya söylemiş. Çok geçmeden karşı tarafta da bir yangın olduğunu Yahya Abi bana çıtlattı.

Reyhan ile Bilal de birbirlerine pek ilgisiz değillerdi. Sezdirmemeye çalışsalar da birbirlerine vurgun olduklarını anlamıştım. Zaten biraz da bu yüzden cihada gitmelerine mani olmuştum. Evlenip birbirlerine destek olmaları lazımdı.

Ebu Basir askerden geldikten sonra Yahya abiyle beraber hepsiyle birebir görüşüp bu konuyu onlara da açtık. Daha doğrusu ipliklerini pazara döktük. Utandılar, ama memnun oldular. Çünkü herbiri aşık olduğu halde hiçbirisi bu konuda diğerine karşı konuşmaya cesaret edemiyor, kendi kendilerini yiyip bitiriyorlardı.

Ebu Basir'e de iyi bir iş bulduktan sonra çifte düğünü yaptık ve ben hazırlıklarımı tamamlayıp, üstadımdan da izin alarak buraya geldim.

-Çok enteresan bir hayat hikayen varmış. Tıpkı roman gibi.

Acı acı gülümsedi Ebu Cendel:

-Çilelerle dolu bir roman.

-Şimdi ne yazık ki ben de acılar içindeyim.

-Nasıl yani?

Yakup tam içini dökmeye hazırlanıyordu ki Hasan geldi. Nefes nefeseydi. Bir hayli yorulmuşa benziyordu:

-Hamza Reis acilen dönmemizi istedi.

-Allah Allah! Neden acaba?

-Bilmiyorum. Yalnız bir süre Şamil Basayev'le konuştu ve bana dönerek "Elinden geldiğince hızla git ve onlara acilen dönmelerini söyle. Kuşluk vakti burada olun" dedi.

Ebu Cendel ile Yakup hemen hazırlanıp yola koyuldular. Yakup'un ateşi yine içinde kalmış, dumanını dışarıya üfleyip de biraz olsun ferahlayamamıştı.

31.

Hamza'nın yanına geldiklerinde onu bayağı telaşlı buldular. İkisi de bir hayli yorulmuştu. Hamza'nın yanına yığılırken sormadan edemedi Ebu Cendel:

-Hayrola Hamza bu ne telaş?

Yakup:

-Yoksa bir şey mi oldu?

-Ruslar Grozni'ye büyük bir takviye kuvveti göndermiş. Şu anda kenar mahallelerden girmeye başladılar bile. Şamil Reis o kollardan birisini durdurma görevini bize verdi. Yaptığım plana ve hesabıma göre 25 dakikamız var. Telaşlanmam bu yüzden.

Ebu Cendel, Yakub'a döndü:

-Kalk Yakup! Hazırlıkları gözden geçirelim.

Hamza:

- Daha yeni geldiniz, nereye gidiyorsunuz? Birkaç dakika dinlenin! Oturup biraz soluklanın!

Yakup mücahidlere yardıma koşarken, bir yandan da Hamza'ya cevap yetiştirdi:

-Sen mevzuyu anlatırken dinledik ya?

Beş dakika sonra yola çıkmışlardı. Kuzeye doğru gidiyorlardı. Yolda Hamza tasarladığı plânı arkadaşlarına anlatıyordu. Plâna göre pusuyu köşesinde cami olan bir dört yol ağzına kuracaklardı.

Çok geçmeden camiye varmışlardı. Cami iki caddenin kesiştiği noktada, dört yol ağzının sol alt köşesindeydi. Başkanlık sarayına giden en stratejik noktalardan biriydi.

Ruslar sol taraftan gelecekler ve yol boyu ilerleyip başkanlık sarayına yöneleceklerdi. Rusların yönlerini değiştirip, kuvvetlerini diğerine nispeten daha dar olan caddenin her iki tarafına kaydırmalarını sağlamak lazımdı. Selim'i yanına çağırıp kulağına bir şeyler söyledi. Selim anladığını belirtmek için başını salladı ve Hamza'nın yanından ayrıldı.

Hamza, Ebu Cendel ve Yakub'a döndü:

-Haydi arkadaşlar! İşe başlayalım.

Hummalı bir çalışma başlamıştı. Mayınlar döşeniyor, makinalılar yerleştiriliyordu. Gözcü mücahid Rusların geldiğini haber verdiğinde hazırlıklar bitmiş, herkes yerini almış, Rusları bekliyorlardı. Plân hazır, talimatlar verilmişti. Geriye tek bir şey kalmıştı, tevekkül ve dua.

Ruslar bu kez temkinli geliyordu. Önde sadece içinde şöför bulunan boş bir Cemse, mayınlar için kurban seçilmişti. Dört yol ağzına yaklaşınca yavaşladılar. Bir pusu ihtimalini onlar da göz önünde bulunduruyorlardı.

Öndeki Cemse ağı ağır ilerliyordu. Saniyeler geçiyor, fakat hiç bir şey olmuyordu. Değil patlama çatpat sesi bile duyulmuyordu. Etrafa bunaltıcı bir sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik Rusları ürkütüyordu. Büyük bir tedirginlik içerisindeydiler.

Buna rağmen hâlâ bir şey olmamıştı. Öndeki Cemse dört yol ağzına varmış, ileriye doğru devam etmeye başlamıştı.

Bunu gören Orgeneral Romanov rahatladı ve hareket emrini verdi.

Ruslar tehlikesi muhtemel noktayı bir kazaya uğramadan geçmelerinin verdiği sevinçle hareket ettiler. Henüz 150 metre gitmişlerdi ki Cemse büyük bir gürültüyle patladı. Bunu iki saniye farkla arkadaki tank takip etti. Bir tanksavar mermisiyle vurulmuştu. Ruslar uyanık davranmıştı, ama karşısındakiler daha uyanıktı.

Artık şenlik başlamıştı. Silahlar ölüm kusuyor, makinalıların tarrakaları kulakları tırmalıyordu. Karşılıklı çatışma şiddetini arttırmış alabildiğince hızla sürüyordu.

El bombaları, şarapneller havalarda uçuşuyor, tanksavarlar peş peşe patlıyor, isabet kaydettiğinde tankların infilakıyla gök kubbe sarsılıyordu. Tanklar da bu koroya katılmış sanki Merhum Akif'in (r.a) şu dizelerini hep bir ağızdan söylüyorlardı:

Öteden saikalar parçalıyor âfâkı
Beriden zelzeleler kaldırıyor âmâkı...
Ölüm indirmede gökler, ölü püskürtmede yer
O ne müthiş tipidir, savrulur enkâz-ı beşer...
Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak
Boşanır sırtlara, vadilere sağanak sağanak
Saçıyor zırha bürünmüş de o namert eller
Yıldırım yaylımı tufanlar, alevden seller
Top tüfekten daha sık, gülle yağan mermiler
Kahraman orduyu seyret ki bu tehdide güler...

Aradan geçen bir saat içinde yol, külüstüre dönmüş araçlar ve parçalanmış Moskof cesetleriyle dolmuştu. Orgeneral Romanov daha ileri gitmenin zararlı olduğunu nihayet anla-

mıştı. Çeçenlere karşı müthiş bir kin duyuyordu. Nereye gitse rahat bırakmamışlar, hangi işe kalkışsa karşısına dikilmişlerdi. Çocuğunu kaçırıp fidye almışlar, aylarca hasret çektirmişlerdi. Şimdi yine karşılarına dikilmişler adım attırmıyorlardı. Fakat başaramayacaklardı. Onları ezip geçecek, Başkanlık Binasını yerle bir edecekti.

Emir verdi:

-Derhal birlikler yan yollara sevk edilsin. Bir tabur âsilerle uğraşırken kalanlar da diğer caddenin her iki tarafına sapıp yollarına devam etsinler.

Kendi kendine mırıldandı:

-İlerde elbet bu caddeyle kesişen bir yol vardır. İşte o zaman sizin canınıza okudum. Arkanızdan çevirip hepinizi yok edeceğim. Yo, yo yo! Bir kısmını canlı yakalamamız lazım. Özellikle de komutanlarını. Eğer bir elime geçerse, çocuğumu kaçırmak neymiş, o zaman göstereceğim ona. Ölümü yalvara yalvara isteyecek.

Zalimlerin bir hesabı varsa Allah'ın ve müminlerin de bir hesabı vardı. Elbette ki Allah'ın ve ona inananların hesabı galip gelecekti.

Hamza:

-Güzeel! diye mırıldandı. İşte tuzağa giriyorlar.

Ruslar hırsla caddenin iki tarafında da ilerlemeye başladılar. Tam 150 metre gitmişlerdi ki müthiş bir patlamayla öndeki tanklar devrildi. (Ruslar böyle bir şey beklemediklerinden tedbiri elden bırakmışlar, yol boyunca tanklar çift sıra halinde ilerliyorlardı. Caddenin iki tarafında en önde ikişer tank mücahidlerin yerleştirdikleri mayınlarla patlamıştı.)

Şimdi aynı curcuna öbür caddede de başlamıştı. Tanklar patlıyor Cemseler havaya uçuyordu. Rusların ilerleyebileceği üç yol ağzı da tıkanmıştı. Ruslar çok kötü tuzağa düşmüştü.

(Hamza Grozni'de emrine verilenler ile birlikte yüz elliyi aşan birliğini üç ana gruba bölmüştü. Kendisi elli mücahidle Rusların hareket güzergâhındaki caddenin ağzını tutmuş, diğer caddenin iki ağzına da ellişer mücahidle Ebu Cendel ile Yakub'u yerleştirmişti. Fakat onlar Ruslar tuzağa düşmeden bir el dahi ateş etmemişlerdi.)

-Durun hele! Diye mırıldandı Hamza. Daha ziyafetin başındayız. Sırada envai çeşit köfteler, kebaplar var. Lakin biraz acılı.

Arkaya dönüp seslendi:

-Halil! Patlat!

Sürprizler az-buz değildi. İşin vahim yanı Rusların ilerledikleri ana caddenin arka tarafı, dört yol ağzına yüz elli metre mesafeden beş tankın patlamasıyla tıkanmış böylece Rus kuvvetleri bölünmüştü. (Hamza oraya uzaktan kumandalı mayınlar yerleştirmişti.) Rusların bir bölümü dört yol ağzının her tarafından yüz ellişer metre kadar olan bölgede mahsur kalmışlardı. Diğerleri ise beş tankın patlamasından dolayı yol tıkandığından o bölgeye hiç giremiyordu. Ancak araçlardan inip yayan girebilirdi. O da riskli bir hamleydi.

O sırada mücahidleri derinden yaralayan bir olay oldu. İlk başlarda çatışma caminin yüz elli metre ilerisinde olduğundan bir grup sivil Çeçen vatandaşı, camiye gelmişlerdi. Çatışma dört yol ağzında yoğunlaşınca camiden çıkan bazı Çeçenler, Rusların yanında mevzilenip, mücahidlere ateş etmeye başladılar. Bunu gören Hamza:

-Yazık! diye söylendi. Gafletin bu kadar kalleşçesine yazık!

Öbür tarafta Ebu Cendel çok kızmıştı:

-Alnı secdeli gâvurlar! diye bağırdı. Küffarın yanında Müslümanlara cephe almaktan yüzünüz kızarmıyor mu hiç?

Öte yanda Yakup öfke soluyordu:

-FSB (Federal Rusya İstihbaratı, KGB'nin yeniden yapılandırılmış şekli) başkanı Stepaşi'nin "1080 Dağıstan'lı alimi satın almasaydık Çeçenya'ya giremezdik" dediği kulağıma çalınmıştı. O zamanlar inanmamıştım ama doğruymuş. Bu Çeçen münafıklar da olmasa Grozni'ye giremezlerdi. Önce bizim hainleri halletmek lazım.

Ruslar Çeçen münafıkların yardımıyla moral bulmuşlar, cesaretlenmişlerdi. Araçlardan inip birer ikişer mevzilenmeye başlamışlardı. General Romanov 500 askerin araçlardan inip enkazı aşarak diğerlerine yardıma koşmasını emretti.

Bir süre sonra dört yol ağzı, siper almış Rus askerleriyle dolmuştu. Kısa zamanda neticeye ulaşacaklarına inanmaya başlamışlardı.

Hamza vaktin geldiğini anlamıştı. Telsizi açtı:

-Yakup ve Ebu Cendel!...Başlayın...

Üç noktadaki mücahidler (Hamza, Yakup ve Ebu Cendel'in grupları) ateşi iki katına çıkardılar. Yola hakim bazı binalara konuşlandırılan ve plân gereği o zamana kadar susan makinalılar da ateşe başlamışlardı. Mermiler o kadar kesif yağıyordu ki, Ruslar başlarını bile kaldırmıyorlardı. Zaten plân buna göre yapılmış o zamana kadar eldeki kuvvetin bir kısmı saklı tutulmuştu. Fakat tuzak bununla tamamlanmış mıydı? Hayır. Tuzağın en can alıcı bölümü en sona bırakılmıştı.

Üç dakika sonra Hamza yeniden telsize sarıldı:

-Haydi Selim!... Sıra sende!...

Bir anda Ruslar arkalarından açılan ateşle biçilmeye başlamıştı. Ateşin nereden geldiğini anlamaya imkân yoktu. Kafasını kaldıran, diğer mücahidlerin ateşiyle biçiliyordu. Bu arkadan gelen yaylım ateşi bellerini kırmıştı.

İşin garip tarafı üç yoldaki askerlerin hepsinin de arkasından yağıyordu mermiler. Ruslar üçer beşer dünyalarını değiştiriyorlardı. Hiçbir şey yapamıyorlar, sipere yatmış kuzu kuzu bekliyorlardı ölümlerini. Biraz heyecanlı olup kafasını kaldıran ise anında yiyordu kurşunu. Ölümü birkaç dakika erken oluyordu, o kadar.

Bir yüzbaşı, araçlardan inme emrini verdiği için Generale galiz küfürler savuruyor, lânetler yağdırıyordu. Bunu duyan öteki yüzbaşı:

-Araçlarımızdan inmeseydik kurtulacak mıydık sanki? diye sitem etti yüzbaşıya. Şurada yatan demir yığınlarına bir bak. Birkaç saat önce, bunlar birer tank, birer Cemseydi. Şurada hurdahaş halde yatan Cemsenin içindeki kafasız, kolsuz, kapkara kemik yığınını görüyor musun? Ya şu tank hurdasının üstüne fırlamış topaç gibi şey dikkatini çekti mi hiç? O iskeletin ve kafatasının sahipleri birkaç saat öncesine kadar senin benim gibi bir insandı. Biz de o araçların birinde olsaydık, kavrulacaktık birer birer. Birkaç saat önce veya sonra ne fark eder ki?

Sen bırak araçlardan indiğimize sövmeyi de, Çeçenya'ya girdiğimize, girdirenlere küfret.

Bu tablo, gücüne güvenip gururlanan materyalist Tağuti düzenin, Allah'a tevekkül eden bir avuç mü'min karşısında nasıl boyun eğdiğini gösteren örneklerden sadece bir tanesiydi...

Çatışmayı barikatların gerisinden izleyen Romanov geri çekilme emrini verdi. Bir taraftan da "Timsahın Gözyaşları"nı döküyordu:

-Ne yapalım? Kuşatmada kalan askerlerimizi fedâ etmek mecburiyetindeyiz. Başka çaremiz yok. Fakat müsterih olsunlar. En kısa zamanda onların intikamını feci şekilde alacağım.

Enkazın diğer tarafında kalan Ruslar ateşin nereden geldiğini nihayet fark edebilmişlerdi, fakat yine de hiçbir şey yapamıyorlardı. Sayıları zaten çok azalmış ve her dakika da azalmaktaydı. Acımasız ateş dikiş makinası gibi işliyordu.

Kıyâmın sembolü minare, bu defa kendisi kıyam etmiş, Ruslara kan kusturmuştu. Hamza, Selim'i sekiz kişi ve dört makinalıyla minareye yerleştirmişti. Onlar da minarenin yollara bakan dört mazgalına namluların ucu gelecek şekilde makinalıları kurmuşlar ve Hamza'nın telsizden gelecek komutunu beklemeye başlamışlardı.

Çatışmayı üç bölgeye yayıp Rusların arkasını da kestikten sonra Hamza'nın bir işareti, dört yol ağzına sıkışıp kalan Rusların sonu olmuştu.

Dört yol ağzı tamamen araç hurdaları ve insan cesetleriyle dolmuş, geçilmesi imkânsız bir hâl almıştı. Rus kuvvetleri çekilince dört yol ağzında mahsur kalan Ruslar tamamen desteksiz kalmış, birer birer ölüyorlardı.

Son kalan yirmi kişi de öleceklerini anladıklarından son bir gayretle savaşa sarılmışlardı. Hatta iki Rus askeri büyük bir cesaret gösterip atış mekanizması hâlen çalışır vaziyetteki nisbeten sağlam bir tanka koşmuşlar, takdiri ilahi vurulmadan tankın içine girmeyi başarmışlardı.

Tankın namlusunu minareye çevirip ateşe başladılar. İlk ateş minareyi adeta yalarcasına geçip gitmişti. Bunun üzerine

Rus askerleri bayağı ümitlenirken bizimkilerin yüreği ağzına gelmişti.

Fakat minareye yapılan atış gazâbı ilahiyi celbettiğinden mi nedir, tank ikinci atışla birlikte büyük bir patlamayla sarsıldı ve namlusu dibinden parçalandı. Muhtemelen mermi içerde infilak etmişti.

Bu olay Rus artıklarının morallerini sıfıra indirirken mücahidleri gayretlendirmiş, tekbirlerle yapılan yeni bir hücumdan sonra bir çeyrek saat içinde, her nasılsa araç hurdalarının arkalarında saklanarak makinalıların ateşlerinden kurtulan yirmi kişiyi de saf dışı etmişler, böylece o bölge Ruslardan tamamen temizlenmişti.

Mücahidler sevinç içinde siperlerinden çıktılar. Üç grup ve üç arkadaş dört yol ağzında tekbirlerle kucaklaştılar. Bunlara minareden inen Selim ve arkadaşları da katıldı.

Hep beraber öğleyi kazâ ve ikindiyi eda ettiler. Kendilerine zafer bahşeden ve mucizevi yardımlarıyla, üzerlerinden rahmetini hiç eksik etmeyen Rablerine şükür ve hamd ettiler.

Namazdan sonra Selim:

-Burası yarın bayağı ısınacağa benziyor.

Hamza:

-O kadar gecikeceklerini sanmıyorum. Bu akşam uçaklar burayı bombardımana başlar.

-O halde ne yapacağız?

-Öncelikle bu günkü olayları liderimiz Cehar Dudayev'e rapor edelim. Ardından birbirimizden fazla ayrılmadan, dikkat çekmeyecek tek katlı binaların bodrumlarında siperlenerek, gelecek emri bekleyelim.

32.

Akşama doğru beklenilen haber geldi. Candan yazılmıştı mektup:

"Bismillahirrahmanirrahim. Vesselatü vesselamü ala resulillahi ve ala ümmetihi.

Hamza kardeşim! Öncelikle zaferinizi kutluyor ve sizi bu işe muvaffak kılan Yüce Rabbimizi tesbih ediyorum. Rabbim şehid olanların şefaatine cümlemizi nail eylesin. Yaralılara Allah'u Zülcelalden şifa ve cümlenize sıhhat ve selamet dilediktен sonra, istediğiniz cevaba gelelim;

Sizin de malumunuz yarın Ruslar, orayı taş üstünde taş kalmamacasına bombalamadıktan sonra saldırıya geçmeyeceklerdir. Yedikleri kötekten sonra mecburen ihtiyatlı davranmak zorunda kalacaklar, temkinli ve yavaş hareket edeceklerdir. Bu da bize istediğimiz zamanı kazandıracağından şimdilik orayı müdafaa etmenin bir manası yoktur.

Aksine bombardımanın isabet riskini göz önünde bulundurursak, cephane ve adam kaybına yol açacağından zararı olur kanaatindeyim.

Şimdi sana vereceğim talimat, adamlarını alıp başkanlık sarayına çekilmendir. Orada diğer kumandanlar ile birlikte

Ebrehelere karşı son kalemizi, son kez savunacağız. Ondan sonra savunma yapmayacağız "Taarruz" edeceğiz.

Rusların yüreğini hoplatmak için münasib noktalara mayın döşedikten sonra çekilin.

Allah'ın selamı, onun için sevenlerin ve onun için buğz edenlerin üzerine olsun.

Çeçenya Devlet Başk.
Cehar Dudayev"

Hamza Başkan Dudayev'in emirlerini harfiyyen tatbik etti. Akşam namazına cemaate yetişmişti. Namazdan sonra Dudayev hayretini gizleyemedi:

-Oooo! Hamza Reis. Bu ne hız?

-Füzeler ve roketler bizden hızlı efendim. Çekildiğimiz mevzileri vurmaya başladılar bile.

-Çabuk gelmene sevindim. Bu akşam toplantımız olacak.

Yatsıdan sonra kumandanlar toplandı. Kimler yoktu ki; Şamil Basayev, Mevladi Udugov, Aslan Meshadov, Zelimhan Yandarbiyev, Ömer Hasahanov, Hamza ve daha nice yüz Rus Generaline bedel kumandanlar...

Geç saatlere kadar sürdü toplantı. Bundan sonra savaşta izlenecek strateji müzakere edildi. Bazıları "Diğer bölgelerden tüm gücümüzü çekip Grozni'yi sonuna kadar savunalım" diyor, bazıları "Şehre dağılıp intihar saldırıları düzenleyelim" diyor. Bazıları "Dağlara çekilelim" diyordu.

Sonunda Dudayev "Önce elimizden geldiği kadar burayı (Başkanlık Sarayını) savunalım, sonra bir metod belirleriz gerekirse..." diyerek müzakereyi nihayete erdirdi.

İki gün sonra ancak saldırabildi Ruslar. Mücahidler bu süre içerisinde hazırlıklarını tamamlamış, bekliyorlardı.

Dudayev çarpışmayı bizzat idare ediyordu. Aslan Meshadov. Şamil Basayev, Zelimhan Yandarbiyev kurmay heyetini oluşturuyorlardı. Başkanlık Sarayı etrafına yerleştirilen uçaksavarlar hava bombardımanına karşı bölgeyi korumaya çalışıyorlardı.

Başkanlık Sarayına giden tüm yollar tutulmuştu. Hamza doğu tarafındaki yollardan birini tutuyordu. Palet gıcırtılarını duydukça dişlerini gıcırdatıyordu:

-Gelin bakalım firavun uşakları! Geleceğiniz varsa, göreceğiniz de var.

Yaklaşık iki bin mücahid başkanlık sarayını içine alan geniş bir daire çizerek savunma düzeni almışlardı. Ruslar sekiz koldan saldırıyorlardı. Yollar tank, zırhlı araç ve asker kaynıyordu.

Çok yoğun çarpışmalar başlamıştı. Ruslar teknolojik donanıma sahip yüz binlerce askerle saldırıyorlar, mücahidler ise Allah'ın mucizeleriyle birlikte destan kahramanlarını andırır bir şecaatle karşılık veriyorlardı. Hani silah ve cephane yönünden denk olsalar bu iki bin mücahidin Rusları sürüp atmaları işten bile değildi.

Mucizeye bakın ki bir Çeçen çocuğunun molotof kokteyli ile dokuz tankı patlatması, Rus askeri kaynaklarını çocuğun elindeki silahı araştırmaya sevk ediyordu.

Çeçen mücahidler Başkanlık Sarayında; bir zamanlar İmam Gazi Muhammed'in "Surhay Kule", İmam Şamil'in "Ahılgoh"ta verdiği, Rusların asırlar boyu unutamayacağı, o muhteşem direnişin örneklerinden birisini veriyorlardı. Bu iki direnişin Kafkas cihadında önemli bir yeri vardı. "Surhay Kule"de büyük Rus kuvvetleri tarafından sıkıştırılan İmam Gazi Muhammed ve mücahidler -ki bunlar arasında Şeyh Şamil'de

vardı ve İmam Gazi Muhammed'in naiblerindendi- Rus ordularına büyük bir kahramanlık ve şecaatle direnmişler, aylar süren muhasaraya rağmen boyun eğmemişlerdi.

Ruslar ise "İmam ve adamlarını yok edersek Kafkasya'daki direnişi en kısa yoldan bastırmış oluruz" düşüncesiyle asker, silah, cephane zayiatına aldırmadan saldırıyorlardı. Eriyen Rus kuvvetlerinin yerine iki üç misli takviye kuvveti geliyordu.

Neticede Ruslar bir kişi hariç bütün Mücahidleri şehit ettikten sonra enkaz haline gelen Surhay Kule'yi teslim aldılar. Sevinçlerine diyecek yoktu. Direnişi bitirdiklerini zannetmekteydiler.

Fakat kat kat düşman çemberini yarıp, üç büyük yara ile muhasaradan kurtulan Şeyh Şamil kısa bir zaman içinde Rusların baş belası kesilecekti.

Şeyh Şamil'i bir defasında da, bir miktar adamıyla beraber Ahılgoh'ta kıstırmışlardı. Ruslar aynı şekilde Şeyh Şamil ve arkadaşlarını yok edip direnişi sindirmek amacıyla bütün imkânlarını seferber etmişlerdi.

İmam Şamil ve mücahidler, tarihin eşini bir daha zor göreceği cinsten bir destanı Ahılgoh'ta yazmışlar, ne çare var ki Rus topları, açlık ve cephanenin tükenmesi onların belini bükmüştü. Buna rağmen kadın ve çocuklar da dahil hepsi kılıçları ellerinde, vuruşarak şehid olmuşlardı. Şeyh Şamil ise adamlarının binbir rica ve ısrarı üzerine, direnişin devamı için Ahılgoh'tan çekilmişti.

Çekilirken yanında sadece 3 yaşındaki oğlu Gazi Muhammed vardı. Sırtında oğlu Ahılgoh'tan çekilirken tırmandığı kayalar öylesine sarptı ki, onu tırmanırken gören Rus askerleri dehşet ve hayretten istavroz çıkarmışlardı.

Rus Kuvvetleri Komutanı General Grabe, Rus Çarı Nikola'ya gönderdiği raporda şöyle diyordu:

"Şeyh Şamil adlı Kafkas Kartalının artık kolu kanadı kırılmış, uçmaktan bile bitap güvercine dönmüştür. Ahılgoh'ta bütün ailesi, akrabaları ve adamları kılıçtan geçirildi. Büyük oğlu Cemaleddin elimizde esirdir. Kendi ise küçük oğluyla beraber canını zor kurtarmıştır.

Haşmetlü Çar hazretleri müsterih olsunlar. Bundan böyle Şeyh Şamil adlı asi, müridsiz, naibsiz ve kimsesiz bir halde hiçbir şey yapamayacak, sarp dağlar veya ıssız ormanların birinde tek başına ölüp gidecektir."

Şeyh Şamil ise daha Ahılgoh'tan ayrılırken Ruslara gönderdiği mektupta aynen şöyle diyordu:

"General! Çarına haber ver ki Kafkasya'nın bağrında daha binlerce "Ahılgoh" var ve on binlerce "Surhay Kule" başını semâya kaldırmış, eceline susayanları bekliyor.

Silahlarınızın vücudumda açtığı üç yarayı, şifalı Dağıstan otlarından kendi ellerimle yaptığım ilaçlarla şimdiden iyi ettim ve harbe hazırlandım. Kalbimde açtığınız evlat, âyâl ve hemşireme ait dört yaranın hiçbir hükmü yoktur. Geri kalan evlat ve ayalimi de vatana ve Allah'a kurban adadım.

Size ve Çarınıza her şeyi bol bol vereceğiz. Fakat vatanın hürriyetini ve şerefimizi asla!

Ahılgoh'ta aldığınız kanlı ders kâfi gelmediyse, zengin Çarınızın ordularını ve hazinelerini ortaya dökerek tekrar geliniz. Askerlik şerefini lekeleyerek yalan söyleyiniz, vaatlerinizi inkar ediniz, ormanlarımıza kundak sokunuz, ekinlerimizi yakınız, meyve ağaçlarımızı, bahçelerimizi kavurunuz. Tüm bunlar Kafkasya'nın ezeli hürriyet ve istiklal aşkını körüklemekten başka hiç bir işe yaramayacaktır.

Çarlar ölecektir; Petrolarınız, Katerinalarınız gibi Nikola da gözleri arkasında gidecektir. Fakat Kafkasya mutlaka kurtulacak, hür ve mesut olacaktır. Allah hak ve vatan uğruna çarpışanlara yardımcı olsun."

Nitekim büyük insan Şeyh Şamil (R.A) Ahılgoh'tan ayrıldıktan sonra 20 yıl Ruslara Kafkasya'yı dar edecek, ardı ardına gelecek Rus ordularının büyük bir bölümünü Kafkasya'ya gömecektir.

İşte bir buçuk asırdan fazla zaman sonrasında tarih tekerrür ediyordu. Şeyh Şamil'in torunları Grozni'de yine ölüm kalım savaşı veriyorlardı. Bin küsür tank ve zırhlı araç, sayısız asker telef olmasına rağmen Ruslar halâ inatla saldırıyorlardı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi "Grozni'yi almakla Çeçenya'daki İstiklal meş'alesini söndürürüz" zannediyorlardı.

Yaklaşık bir hafta süren kanlı çarpışmalardan sonra Dudayev komutanlarını topladı:

-Arkadaşlar! Cephanemizin yüzde sekseni tükendi. Mücahidlerin çoğu yaralandı. Ne dersiniz? Bu durumda mücadeleye devam mı edelim, yoksa geri çekilip yaralarımızı sardıktan sonra tekrar mı saldıralım?

İstişare sonucunda ikinci şık tercih edilmişti. Mücahidler gruplar halinde Grozni'ye dağıldılar.

On gün sonra Dudayev komutanları bir daha topladı. Bu seferkine irili ufaklı bütün grup komutanları katılıyordu:

-İbni Übeyy'[111]ler boş durmuyor arkadaşlar! diye kükredi Cehar. Ayrı olarak kaldığımız on gün içinde beş mücahid kaldıkları evde Ruslar tarafından baskına uğrayarak şehit edildiler. Allah'u Zülcelâl cümlemizi şefaatlerine nail eylesin!

Şimdi üzerinde durmamız gereken bir husus var. O da bu mücahidlerin Çeçen münafıklar tarafından ihbar edilmiş ol-

malarıdır. Şu anda bu ihbarların kimler tarafından yapıldığını henüz tespit edemedik. Böyle giderse bu ihbarlar, bizim daha birçok kardeşimizi kaybetmemize neden olabilir.

Şu anda Grozni'de Rus kuvvetleri olduğundan rahat hareket edemiyoruz. Yani hem şehirde sıkışıp kalmış oluyoruz, hem de adam kaybediyoruz. Bence artık bir strateji belirlemenin zamanı geldi. Dağlar kartallaşacak "Şeyh Şamilleri" bekliyor. Görüş alışverişinde bulunalım ve metodumuzu belirleyelim.

Müzakere sonucunda mücahidlerin 25-30'ar kişilik gruplara ayrılarak, dağlarda Gerilla savaşı uygulanmasına karar verildi. Bir grup mücahid yine Grozni'de kalacak, burada örgütlenerek, geceleri yapacağı baskın ve sabotajlar ile Rusların rahat yüzü görmesini engelleyecekti. Bunun için seçme üç yüz mücahid, en gözü pek ve iş bilir kumandanlardan Abdurrahman Dubayev başkanlığında Grozni'de bırakıldı.

Birkaç gün içinde diğer birlikler çekilmeye başlanmıştı. Cehar Dudayev ellerinde bulunan on adet Grad füze rampasını ormanlara saklama görevini Şamil Basayev'e vermişti. Yeri geldiğinde bu füzeler Ruslar'a karşı ölüm kusacaktı.

Hamza da birliğini almış, Grozni'den çekiliyordu. Hüseyin ve Mansur da onlara katılmıştı. Komisyonda evrakları incelemişler ve kendilerine yarayacaklarını yanlarına almışlardı.

Yeniden kendi bölgeleri olan Gudermes bölgesine gidiyorlardı.

Herkes kendisine bir bölge seçmişti. Şamil Basayev, Şeyh Şamil'in son savunmasını yaptığı yer olan Videno'yu kendine harekât merkezi yapmıştı. Diğer komutanlar da bölgelerini belirlemişler, oralara doğru kanat açıyorlardı.

Yiğit komutan Dudayev'in dediği olmuş, son savunmalarını Başkanlık Sarayında yapan Kafkas Kartalları "Taaruz"a geçmek üzere dağların doruklarında olan yuvalarına doğru süzülüyorlardı...

-BİRİNCİ KİTABIN SONU-

DİPNOTLAR

[1] Bak: Bostan: Önsöz Şeyh Sadîî Şirazi, Timaş yay.

[2] Ebu Davud İlim 10. Buhari: Eshabun Nebi:9/ Müslim, Fazail-ül Ashab:

[3] Bu rakam sizi şaşırtmasın. İnanılması zor gibi görünüyorsa da 6-7 ayrı güvenilir kaynaktan aldığım bilgiler bu sayılar arasında birleşiyordu. En fazlası dört bin olduğunu belirtiyordu.

[4] Fetih suresi: 22-23

[5] Tirmizi Bab: 412. Hadis No: 586, Cilt: 2, Sahife: 481

[6] Kenzul Ummal, Cilt 3;2999-7000-7006/ Cilt 4:11179-11603 Nolu Hadisi Şerifler

[7] Nisa Suresi Ayet: 76

[8] Tirmizi: Tefsiri Sure: 6. Bab 15. Hadis

[9] Kişinin mülkiyetinin her nevi tasarruf, sorumluluk ve sonuçlarından (aksi ispatlanmadıkça) hali olması.

[10] Adiyat 1-5 numaralı ayetlerden çıkan mefhum buna işaret etmektedir.

[11] Peygamberimiz devrinde medinedeki münafıkların lideri.